

A hand holding a glowing orb of light against a starry background. The hand is positioned at the top, with the fingers curled around a bright, multi-colored sphere that transitions from yellow to green to blue. The background is a dark, starry space with a nebula-like glow. The text is overlaid on this image.

DR. ERIC PEARL

RECONNECTION
NÁVRAT K LÉČIVÉ ENERGII

Uzdravte druhé,
uzdravte sebe

*„Tato kniha nabízí unikátní pohled na dynamiku léčení.“
Deepak Chopra, M.D., autor knihy Jak poznat Boha*

Chvála knihy *Reconnection*

„Eric je úžasný člověk s jedinečnou schopností léčit.

Přečtěte si tuto knihu a změňte se!“

– **John Edward**, psychické médium;
autor knih *Crossing Over* a *After Life*

„Když jsem poprvé dostala tuto knihu, přečetla jsem ji za jediný večer. Byla jsem nadšená. Kniha se čte jako dobrý román.

Ale na rozdíl od románu je pravdivá – nabízí čtenářům pravdu o novém revolučním způsobu, jak léčit a jak být léčen.

S humorem, moudrostí a pokorou, jež jsou známkou vyspělosti dobrého lékaře, vypráví Eric Pearl o tom, jak byl transformován reintegrační energií a jak může být transformován každý

z nás. Máte-li zájem o své zdraví a léčení,

přečtěte si tuto knihu!“

– **Christiane Northrup, M.D.**, University of Vermont College of Medicine; autorka knih *Women's Bodies, Women's Wisdom* a *The Wisdom of Menopause*

„Jako lékařka vím, proč a jak různé terapie fungují. Pokud jde o reintegrační léčení, nevím, jak funguje. Z vlastní zkušenosti však vím, že funguje. Práce Erica Pearla je pro mě velkým darem a díky této knize může být darem i pro vás.“

– **Mona Lisa Schulz, M.D., Ph.D.**, autorka knihy *Awakening Intuition*

„Mnoho lidí čekalo celá desetiletí na to, co nám Eric Pearl dal ve své první knize – nový a jedinečný způsob léčení a transformace. Opravdovým objevem jeho práce je skutečnost, že nám svá tajemství rozdává! Tato kniha je nejen zábavná, ale tento zábavný a zvědavý léčitel nám ukazuje, jak snadno může každý z nás rozpoznat a aktivovat skutečně energetické léčení. Byl nejvyšší čas!“

– Lee Carroll, autor Kryon books
a spoluautor knihy *The Indigo Children*

„Reconnection je nejlepší kniha o transpersonálním léčení a duchovní medicíně, která vyšla v posledních letech. Kniha je darem vesmíru a mimořádně zajímavým příspěvkem ke změnám paradigmatu, k nimž v naší době dochází. Budete-li letos číst jen dvě knihy, určitě mezi ně zařadíte tento skvost.“

– Hank Wesselman, Ph.D., autor knih
Spiritwalker, Medicinemaker a Visionseeker

„Eric napsal úžasnou, podnětnou a praktickou knihu o léčení. Eric s námi sdílí nejen svou osobní moudrost a zkušenosti s léčením, ale také nám nabízí techniky léčení, které všichni potřebujeme – nejen pro sebe, ale i pro druhé. Jeho humor a upřímnost dělají z knihy POVINNOU četbu.“

– Ron Roth, Ph.D., autor knihy *Holy Spirit for Healing*

„Tato kniha nám nabízí zajímavé a svěží postřeby týkající se dynamiky léčení.“

– Deepak Chopra, M.D., autor knihy *How to Know God*

„Tato kniha inspiruje mysl, utěšuje srdce a oslavuje léčebný proces. Měl by si ji přečíst každý lékař, který chce povznést léčení pacientů na vyšší úroveň a zároveň uzdravit sám sebe.

Měli by ji číst i pacienti, aby mohli léčit nejen sami sebe, ale také pomáhat při léčení druhých. Tito pacienti pak mohou informovat své konvenční lékaře o moderní energetické medicíně a léčebné moci reconnection.“

– Gary E. R. Schwartz, Ph.D. a Linda G. S. Russek, Ph.D.,
ředitelé laboratoře Human Energy Systems na University
of Arizona; autoři knihy *The Living Energy Universe:
A Fundamental Discovery That Transforms Science and Medicine*

„Tato úžasná kniha popisuje vtipným, humorným a moudrým způsobem evoluci lékaře-léčitele. Jedinečné zkušenosti doktora Pearla, jež vedly k rozvoji reintegračního léčení, jsou zároveň inspirující a dojemné. Eric Pearl, který byl obdařen neobyčejnou schopností léčit, předává tento dar druhým. Jeho přístup k reintegračnímu léčení je jednoduchý, ale ve svých důsledcích hluboký. Představuje novou formu energetického léčení, která jde za hranice technik, receptů a manter, s nimiž jsme na této planetě museli pracovat do dnešní doby. Knihu doporučuji nejen lékařům, ale také každému, kdo chce probudit svůj vlastní léčebný potenciál.“

– Richard Gerber, M.D., autor knih *Vibrational Medicine*
a *Vibrational Medicine for the 21st Century*

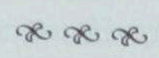
„Reconnection je dobře napsaný příběh ze skutečného života, který může inspirovat lidi k tomu, aby se vydali svou vlastní duchovní cestou a stali se léčiteli.“

– Doreen Virtue, Ph.D., autorka knih
The Lightworker's Way a *Healing with the Angels*

CONTENTS

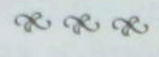
Introduction	11
Chapter 1	12
Chapter 2	13
Chapter 3	14
Chapter 4	15
Chapter 5	16
Chapter 6	17
Chapter 7	18
Chapter 8	19
Chapter 9	20
Chapter 10	21
Chapter 11	22
Chapter 12	23
Chapter 13	24
Chapter 14	25
Chapter 15	26
Chapter 16	27
Chapter 17	28
Chapter 18	29
Chapter 19	30
Chapter 20	31
Chapter 21	32
Chapter 22	33
Chapter 23	34
Chapter 24	35
Chapter 25	36
Chapter 26	37
Chapter 27	38
Chapter 28	39
Chapter 29	40
Chapter 30	41
Chapter 31	42
Chapter 32	43
Chapter 33	44
Chapter 34	45
Chapter 35	46
Chapter 36	47
Chapter 37	48
Chapter 38	49
Chapter 39	50
Chapter 40	51
Chapter 41	52
Chapter 42	53
Chapter 43	54
Chapter 44	55
Chapter 45	56
Chapter 46	57
Chapter 47	58
Chapter 48	59
Chapter 49	60
Chapter 50	61
Chapter 51	62
Chapter 52	63
Chapter 53	64
Chapter 54	65
Chapter 55	66
Chapter 56	67
Chapter 57	68
Chapter 58	69
Chapter 59	70
Chapter 60	71
Chapter 61	72
Chapter 62	73
Chapter 63	74
Chapter 64	75
Chapter 65	76
Chapter 66	77
Chapter 67	78
Chapter 68	79
Chapter 69	80
Chapter 70	81
Chapter 71	82
Chapter 72	83
Chapter 73	84
Chapter 74	85
Chapter 75	86
Chapter 76	87
Chapter 77	88
Chapter 78	89
Chapter 79	90
Chapter 80	91
Chapter 81	92
Chapter 82	93
Chapter 83	94
Chapter 84	95
Chapter 85	96
Chapter 86	97
Chapter 87	98
Chapter 88	99
Chapter 89	100
Chapter 90	101
Chapter 91	102
Chapter 92	103
Chapter 93	104
Chapter 94	105
Chapter 95	106
Chapter 96	107
Chapter 97	108
Chapter 98	109
Chapter 99	110
Chapter 100	111

*Mým rodičům za to, že mi dali život –
a odvahu žít jej pravdivě.*

*Aaronovi a Solomonovi za to, že mi dali moudrost –
a povzbuzení, jež jsem potřeboval, abych vytrval.*

Bohu/Lásce/Vesmíru za to, že dávají.

OBSAH

<i>Předmluva</i>	11
<i>Úvod</i>	17
<i>Poděkování</i>	19

První díl: DAR

Kapitola 1:	První kroky	23
Kapitola 2:	Lekce ze života po smrti	29
Kapitola 3:	Dětské věci	41
Kapitola 4:	Nová cesta objevů	53
Kapitola 5:	Otvírání nových dveří, rozsvěcování světla	63
Kapitola 6:	Hledání odpovědí	75
Kapitola 7:	Dar kamene	79
Kapitola 8:	Přítomnost a budoucnost	89

Druhý díl: REINTEGRAČNÍ LÉČENÍ A CO TO ZNAMENÁ

Kapitola 9:	Řekněte mi víc	105
Kapitola 10:	Vlákna a řetězce	107
Kapitola 11:	Velké otázky	113
Kapitola 12:	Chcete-li dávat, musíte přijímat	121
Kapitola 13:	Nestůjte v cestě	127
Kapitola 14:	Navození nálady	141
Kapitola 15:	Důležitá fakta	149

Třetí díl: VY A REINTEGRAČNÍ LÉČENÍ

Kapitola 16:	Přechod do sféry reintegrační energie	159
Kapitola 17:	Léčitelovo prostředí	165
Kapitola 18:	Aktivování léčitele ve vašem nitru	173
Kapitola 19:	Hledání léčivé energie	181
Kapitola 20:	Třetí partner	185
Kapitola 21:	Interakce s pacienty	201
Kapitola 22:	Co je léčení	209
Závěrečné úvahy		219

<i>O autorovi</i>	222
-------------------	-----

❧ PŘEDMLUVA ❧

Za chvíli začnete číst knihu o odvážném a starostlivém lékaři Ericu Pearlovi, který zjistil, že klíčem k dobrému zdraví a léčení je takzvaná reconnection. Když jsme ho poprvé slyšeli mluvit na semináři doktora Andrewa Weila na Arizonské univerzitě, okamžitě nás nadchla jeho upřímnost a otevřenost. Stál před námi muž, který byl ochoten vzdát se velice lukrativní chiropraktické praxe a vydat se na duchovní léčebnou cestu, aby se věnoval důležitým a kontroverzním otázkám současné medicíny.

Hraje energie (a informace, jež energie přenáší) ústřední roli při léčení?

Můžeme se naše mysl spojit s touto energií a můžeme se naučit užívat této energie k léčení?

Existuje nějaká širší duchovní realita, kterou tvoří živoucí energie, jež může podpořit nejen individuální léčení, ale také léčení celé naší planety?

„Přišel doktor Pearl o rozum?“ ptali jsme se. „Nebo obnovil přerušené spojení s moudrostí svého srdce a s živoucí energií kosmu?“

Tehdy jsme si nebyli jistí. Doktor Pearl byl však odhodlán své názory dokázat. Byl ochoten podrobit svá tvrzení – a své schopnosti – vědeckému zkoumání, jehož mottem je: „Pokud to je pravda, zjistíme to; a pokud to pravda není, objevíme chyby.“

The Human Energy System Laboratory na Arizonské univerzitě se zabývá integrací psychosomatické medicíny, energetické medicíny a duchovní medicíny. Cílem naší spolupráce s doktorem Pearlem nebylo dokázat, že integrační léčení funguje; spíš jsme chtěli dát procesu integračního léčení příležitost potvrdit svou funkčnost.

Historické souvislosti

Myšlenkou reconnection jsem se začal zabývat koncem šedesátých let během svého postgraduálního studia na Harvardově univerzitě. Tehdy jsem se účastnil výzkumu vedeného jedním z předních vědců, kteří studovali integrační medicínu v první třetině dvacátého století.

Profesor Walter B. Cannon z Harvardovy univerzity publikoval v roce 1932 svou, dnes již klasickou, knihu *The Wisdom of the Body* (Moudrost těla), ve které popsal, jak lidské tělo udržuje své fyziologické zdraví v procesu, jež nazval „homeostáze“. Cannon tvrdí, že schopnost těla udržovat homeostatickou celistvost vyžaduje, aby byly propojeny všechny procesy zpětné vazby v těle a aby všechny informace proudící touto sítí byly přesné.

Když nastavíte termostat ve svém pokoji na určitou teplotu, signál z termostatu zapíná a vypíná pec, čímž udržuje žádoucí teplotu ve vašem pokoji. Termostat zajišťuje zpětnou vazbu; výsledkem je homeostáze mezi vámi a vaším pokojem.

Tohle všechno funguje díky správným spojením uvnitř regulačního systému. Jakmile spojení přerušíte, teplota přestane být udržována na žádoucí úrovni. V tom spočívá celá myšlenka zpětné vazby.

Jako mladý asistent na Harvardově univerzitě jsem na základě této logiky došel k závěru, že zpětná vazba je důležitá nejen pro zdraví a celistvost jedince, ale také pro zdraví a celistvost ve všech oblastech přírody. Zpětná vazba je předpokladem celistvosti – ať už jde o celistvost energetickou, fyzickou, emoční, duševní, společenskou nebo dokonce astrofyzickou.

Uvědomil jsem si, že Cannonova „moudrost těla“ odráží širší, univerzální princip. Tento princip jsem nazval „moudrostí systému“ nebo prostě „moudrostí spojení“:

Jsou-li věci spojeny – například

1. Kyslík spojený chemickou vazbou s vodíkem ve vodě;
2. Mozek spojený s fyziologickými orgány nervovými, hormonálními a elektromagnetickými mechanismy v těle; nebo
3. Slunce spojené se Zemí elektromagnetickými a gravitačními silami v naší sluneční soustavě...

... a informace a energie proudí volně, každý systém je schopen být zdravý a celistvý a může se vyvíjet.

Když jsem byl v sedmdesátých a osmdesátých letech profesorem psychologie a psychiatrie na Yaleově univerzitě, publikoval jsem vědecké studie, v nichž jsem aplikoval tento univerzální princip spojení nejen na celistvost a léčení těla, ale také na celistvost a léčení ve všech oblastech přírody (Schwartz, 1977, 1984). Tehdy jsme s kolegy zjistili, že existuje pět základních kroků k dosažení celistvosti a zdraví: *pozornost, spojení, seberegulace, řád a pohoda*.

1. Vědomá *pozornost*. Stačí, když vnímáte vlastní tělo a energii, která proudí uvnitř vašeho těla a mezi vámi a vaším prostředím.
2. Pozornost vytváří *spojení*. Když dovolíte své mysli vnímat energii a informace, ať už vědomě či nevědomě, tento proces posiluje spojení nejen ve vašem těle, ale také spojení mezi vaším tělem a vaším prostředím.
3. Spojení podporuje *seberegulaci*. Jako tým sportovců nebo hudebníků, kteří dosáhli dokonalosti ve sportu nebo v hudbě, dynamická spojení mezi hráči umožňují týmu organizovat se za asistence trenérů a dirigentů.

4. Seberegulace podporuje *řád*. To, co vnímáte jako celistvost, úspěch nebo krásu, odráží organizující proces, který závisí na spojeních umožňujících seberegulaci.
5. Řád se projevuje v *pohodě*. Je-li všechno správně spojeno, takže jednotlivé části (hráči) mohou plnit své role, seberegulační proces probíhá bez úsilí.

Na druhé straně však existuje pět základních kroků k rozkladu a nemoci: *nepozornost, dezintegrace, snížená seberegulace, chaos a nemoc*.

Nevnímáte-li své tělo (1), dochází k přerušení spojení ve vašem těle i mezi vašim tělem a prostředím (2), což vede ke snížené seberegulaci těla (3), což lze hodnotit jako chaotický stav systému (4) a vnímat jako nemoc (5).

Zkrátka a dobře, spojení vede k řádu a pohodě, přerušení spojení vede k chaosu a nemoci.

Moudrost reconnection

V muzikálu *Sunday in the Park with George* (Neděle v parku s Georgem), jehož hlavní postavou je pointilistický malíř George Seurat, popisuje Stephen Sondheim tvorbu uměleckého díla jako proces integrace. Seurat byl mistrem organizování a spojování barevných teček, z nichž vytvářel nádherné obrazy. Důležitost tohoto procesu nám Sondheim připomíná svým jednoduchým veršem: „Spojuj, George, spojuj.“

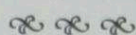
Při čtení této knihy se zúčastníte integrační léčebné cesty. Nahlédnete do duše nadaného léčitele, který prožil bolest a osobní pochybnosti, zatímco objevoval proces reconnection; budete svědky hlubokého štěstí a uspokojení, jež doktor Pearl prožíval, když viděl, jak se jeho pacienti uzdravují.

Netvrdíme, že všechno v této knize je vědecky dokázáno. To však netvrdí ani doktor Pearl, který popisuje své osobní zkušenosti, nabízí čtenářům *své* závěry a dovoluje *jim*, aby si utvořili své vlastní závěry.

Doktor Pearl se už dlouho zabývá medicínou založenou na faktech. Výsledky našich dosavadních laboratorních studií jsou překvapivě konzistentní s jeho předpověďmi. Jak říkáme v naší knize *The Living Energy Universe* (Vesmír živoucí energie), moudrost léčení, která je možná všude kolem nás, čeká na naše využití.

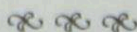
Doufáme, že vás tato kniha bude inspirovat stejně jako nás.

– **Gary E. R. Schwartz, Ph.D.** a **Linda G. S. Russeková, Ph.D.**

Gary E. R. Schwartz, Ph.D., profesor psychologie, medicíny, neurologie, psychiatrie a chirurgie, je ředitelem Human Energy Systems Laboratory na Arizonské univerzitě. Kromě toho je viceprezidentem pro výzkum a vzdělání v nadaci Living Energy Universe. Doktorát získal v roce 1971 na Harvardově univerzitě, kde byl profesorem psychologie do roku 1976. Později byl profesorem psychologie a psychiatrie na Yaleově univerzitě, ředitelem Psychophysiology Center a spoluředitelem Behavioral Medicine Clinic do roku 1988.

Linda G. S. Russeková, Ph.D. je profesorkou medicíny a spoluředitelkou Human Energy Systems Laboratory na Arizonské univerzitě. Je také ředitelkou nadace Living Energy Universe a vede konferenční seriál *Celebrating the Living Soul* (www.livingenergy-universe.com).

ÚVOD

„Každý má v životě nějaký cíl... nějakou jedinečnou schopnost nebo talent, jež může nabídnout druhým. A když svůj talent použijeme ve prospěch druhých, prožíváme extázi svého vlastního ducha, což je nejvyšším cílem.“

– Deepak Chopra, M.D.

V životě mi bylo dáno mnoho krásných darů. Jedním z nich je úžasná schopnost léčit – které dost dobře nerozumím, jak ostatně uvidíte na následujících stránkách. Druhým je můj objev, že jsou světy, které existují za hranicemi tohoto světa. Třetím darem je příležitost napsat tuto knihu a předat vám informace, jež jsem získal.

Na prvním z těchto darů je nejkrásnější, že mi pomohl uvědomit si smysl života. A nejenže jsem pochopil smysl svého života, ale také jsem schopen jej aktivně a vědomě naplňovat. To je snad nejkrásnější životní dar.

Druhý dar mi dal schopnost uvědomovat si své pravé Já – umožnil mi chápat, že jsem duchovní bytost a že moje lidská zkušenost je přesně to: moje *lidská* zkušenost. Je to jen *jedna* z možných zkušeností. Existuje mnoho dalších. Jelikož vidím svého ducha ve všem, co dělám, jsem schopen jej vidět – a dotýkat se jej – i u druhých lidí. Tohle je úžasný dar, a ačkoli jej mám už dlouho, uvědomil jsem si to teprve teď. Tento dar mi poskytl nový pohled na smysl mého života.

Třetí dar vdechl nový prvek života do prvních dvou. Ještě donedávna jsem sdílel svou léčebnou schopnost s jedinci. Ačkoli jsem to miloval, věděl jsem, že ji musím sdílet s více lidmi.

Tuto schopnost jsem si nenechával pro sebe úmyslně. Považoval jsem ji za dar (čímž je), a proto jsem si myslel, že ji nikomu nemohu dát (což mohu).

Moje schopnost byla trpělivá. Věděla, že brzy pochopím širší realitu. Když jsem si uvědomil, že léčebnou schopnost lze aktivovat také v druhých lidech, začal jsem pořádat semináře, na kterých s ní přišlo do styku větší množství lidí. Vzrušující bylo také poznání, že léčebné schopnosti lze aktivovat prostřednictvím televize. Pokud jde o tištěné slovo – zdá se, že dává komunikaci léčebných schopností novou dimenzi. Pochopil jsem, že přišel čas, aby si lidstvo konečně uvědomilo – a nechci, aby to znělo příliš nábožně –, že kdykoli se sejde víc lidí, můžeme sloužit jeden druhému. Můžeme léčit jeden druhého. A dnes to můžeme dělat na úrovních, jež nám v minulosti nebyly přístupné.

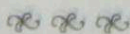
Nakonec jsem si uvědomil, že mám schopnost nejen pomáhat druhým, ale také jim předávat schopnost pomáhat druhým. To mi dalo lepší nástroj, s jehož pomocí jsem začal naplňovat smysl svého života.

V této knize vám nabízím instrukce, které jsem nikdy nedostal... a aktivaci, jež vám pomůže začít.

Máte-li v úmyslu *stát se* léčiteli – nebo se jen chcete dotknout hvězd, abyste se přesvědčili, že opravu existují –, pak byla tato kniha napsaná pro vás.

Napsal jsem ji však také pro sebe, neboť je vyjádřením mého životního smyslu, který jsem konečně našel. Také bych mohl říci, že si můj životní smysl našel mě. Doufám, že vám tato kniha pomůže najít smysl vašeho života.

– Dr. Eric Pearl

• PODĚKOVÁNÍ •

Rád bych poděkoval:

Svým rodičům, Sonnymu a Lois Pearlovým, kteří mě všestranně podporovali.

Debbii Luicanové, jasné hvězdě v mém životě, jejíž víra, trpělivost a odvaha mi umožnily napsat tuto knihu. Debbie mě pozvala do svého života a pak se tvářila, jako bych jí prokázal nějakou poctu.

Chadu Edwardsovi, jehož poctivost, neúnavná energie a neochvějná oddanost pravdě zachránily tuto knihu.

Hobiemu Doddovi, jehož neobyčejná láska, věrnost, přátelství a víra – stejně jako jeho schopnost postarat se o mé osobní a obchodní záležitosti – mi umožnily najít si čas na psaní této knihy.

Jill Kramerové, jejíž editace pomohla čtenářům najít esenci této knihy.

Své sestře, Robin Pearlové Smithové, která udržovala moji internetovou stránku a přitom neúnavně editovala tuto knihu (společně s mými rodiči, Hobiem a Chadem – než tuto práci převzala Jill) a pomáhala mi rozšiřovat myšlenku reconnection do světa.

Johnu Edwardovi za jeho neviditelnou podporu.

Lorane, Harrymu a Cameronu Gordonovým, kteří mi otevřeli svá srdce, poskytli mi dočasný domov a pomáhali mi být vším, čím jsem mohl být.

Leemu a Patti Carrolovým, jejichž přátelství a víra mě posilovaly během psaní této knihy.

Johnu Altschulovi, který se snažil všechno ignorovat, dokud nenašel své vlastní léčení.

Aaronovi a Solomonovi za jejich nadpozemské porozumění.

Fredu Ponzlovovi, který mi nesobecky poskytoval svůj čas.

Mary Kay Adamsové za její odhodlanou podporu a povzbuzení.

Garymu Schwartzovi a Lindě Russekové za čas a energii, jež věnovali výzkumu a dokumentaci reintegračního léčení, a také za krásnou předmluvu k této knize.

Reidovi Tracymu, který se mnou jednal s úctou a laskavostí.

Všem zaměstnancům nakladatelství Hay House včetně Tonyi, Jacqui, Jenny, Summer a Christy, kteří mi ochotně pomáhali, kdykoli jsem to potřeboval.

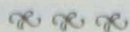
Susan Shoemakerové, která uvařila nespočet šálků čaje, zatímco mi nahlas předčítala celou knihu – *dvakrát!*

Joelovi Carpentrovi, který mě zval do svého bytu a vždycky se postaral o to, abych aspoň na chvíli přestal psát a najedl se.

Stevenu Wolfeovi, který byl stabilizujícím prvkem v mém životě.

Svému bratru Craigovi za to, že se mi nikdy neposmíval.

*A Bohu, který je jediným v této knize,
komu je lhostejné, jak píšu Jeho nebo Její jméno.*

ČÁST I.

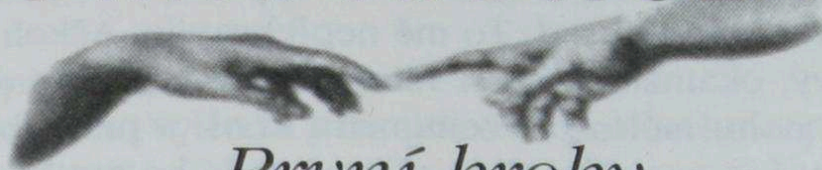

Dar

*„Jak dlouho ještě dovolíš,
aby tvá energie spala?
Jak dlouho budeš ignorovat
velikost svého já?“*

*- Šálek čaje,
OSHO*

PRVNÍ KAPITOLA

První kroky

*„Jsou jen dva způsoby, jak žít. Buď nevidíte zázrak v ničem.
Nebo vidíte zázrak ve všem.“*

– Albert Einstein

Garyho zázračné uzdravení

Jak mohl tenhle člověk vůbec vyjít do schodů? napadlo mě, když jsem se díval oknem ordinace na schodiště. Můj nový pacient právě zdolával posledních pár schodů. Na každém se zastavil, podíval se dolů a připravil se na další obtížný krok. Opět jsem zapochyboval, zda jsem se rozhodl správně, když jsem v roce 1981 začal svou chiropraktickou praxi ve druhém patře budovy bez výtahu. Nebylo to, jako bych si otevřel opravnu automobilových brzd pod strmým kopcem?

Když jsem si tehdy pronajal novou ordinaci, neměl jsem moc možností, a zdálo se, že teď jich mám ještě méně... i když z jiných důvodů. Za posledních 12 let se moje praxe stala jednou z největších v Los Angeles. Jak bych se teď mohl přestěhovat?

Rozhodl jsem se, že tomu muži nepůjdu naproti a nepomohu mu zdolat těch posledních pár schodů. Nechtěl jsem oslabit jeho pocit z vlastního úspěchu. V jeho tváři jsem viděl rezolutní odhodlání horolezce slézajícího poslední stěnu Mount Everestu. Když konečně vystoupil na odpočívadlo, okamžitě se mi vybavil neohrožený výstup hrbáče na věž chrámu Matky Boží v Paříži.

Ve složce na stole jsem si přečetl jméno svého nového pacienta. Jmenoval se Gary. Přišel ke mně, protože celý život trpěl chronickými bolestmi zad. To mě nepřekvapilo. Ačkoli byl mladý a zdravý, okamžitě jsem si všiml jeho bolestivého držení těla. Pravou nohu měl o pět centimetrů kratší a pravý bok mnohem vyšší, než je normální. Tato tělesná vada ho nutila silně kulhat; při každém kroku vystrkoval pravý bok do strany, pravé chodidlo kroutil dovnitř a pokládal je na levé, takže obě nohy fungovaly jako jedna velká noha udržující rovnováhu trupu. Aby neupadl, nakláněl se dopředu, takže jeho záda tvořila asi třicetistupňový úhel se zemí, což vzbuzovalo dojem, že se připravuje skočit do bazénu. Jeho chůze a držení těla byly důsledkem chronických bolestí zad, jimiž trpěl od dětství.

Gary mi začal vyprávět detaily ze své minulosti. Pochopil jsem, že celý jeho život byl dlouhým a bolestným stoupáním do schodů. Když se narodil, lékař mu ustříhl pupeční šňůru příliš brzy, čímž byl přerušena přísun kyslíku do mozku nemluvněte. Než funkci dýchání převzaly jeho plíce, Garyho mozek byl trvale poškozen. Pravá strana těla se přestala vyvíjet symetricky.

Do svých čtrnácti let prošel Gary péčí dvaceti různých lékařů. Podstoupil operaci, při které mu byla prodloužena Achillova šlacha na pravé patě, ale jeho stav se nezlepšil. Byly mu předepsány ortopedické boty a dlahy. Opět žádné zlepšení. Když zesílily chronické křeče v pravé noze, byly mu předepsány antispastické léky. Léky Garyho otupovaly a dezorientovaly, ale křeče se nezmírnily.

Nakonec se Gary obrátil na jednoho uznávaného a slavného specialistu. Jestliže mu někdo mohl pomoci, pak to byl tento lékař, říkal si Gary.

Po důkladném vyšetření se lékař podíval Garymu přímo do očí a oznámil mu, že pro něho nemůže nic udělat. Řekl mu, že se jeho potíže budou časem zhoršovat a že nakonec bude trávit život upoután v kolečkové židli. Gary nebyl schopen slova.

Všechny své naděje vkládal do tohoto slavného lékaře a teď byl úplně zrcený. Gary říká, že „toho dne odepsal celou lékařskou profesi“.

Od té doby uplynulo třináct let. Když jednoho dne cvičil v posilovně se svou známou, zmínil se o svých bolestech. Tato

žena, která dva roky předtím utrpěla vážné zranění při motocyklové nehodě a pak se stala mou pacientkou, poslala Garyho za mnou.

A tak přišel do mé ordinace.

Pozorně jsem vyslechl jeho příběh a pak se ho zeptal: „Víte, co tady děláme?“

Gary se na mě podíval trochu překvapeně a řekl: „Jste chiropraktik, že ano?“

Přikývl jsem, ale víc jsem neřekl. Ve vzduchu jsem cítil jakýsi pocit očekávání. Měl jsem ten pocit jenom já sám?

Odvedl jsem Garyho do ordinace, položil ho na masážní stůl a narovnal mu krk. Pak jsem mu řekl, aby přišel za 48 hodin na kontrolu.

Gary za dva dny přišel.

Řekl jsem mu, aby si lehl na stůl. Manipulace krčních obratlů trvala jen několik vteřin. Tentokrát jsem mu řekl, aby se uvolnil a zavřel oči... a aby je neotvíral, dokud mu neřeknu. Pak jsem zvedl obě ruce asi třicet centimetrů nad jeho tělo a zatímco jsem se pomalu přibližoval směrem k jeho hlavě, vnímal jsem různé, stále ještě neznámé pocity. Když jsem se dostal až k hlavě, otočil jsem dlaně dovnitř. Nad každým spánkem jsem držel jednu ruku a pozoroval, jak se mu velkou rychlostí pohybují oči z jedné strany na druhou. Intenzita a rychlost pohybu očí naznačovaly, že Gary nespí.

Instinktivně jsem přesunul ruce k jeho nohám. Když jsem držel dlaně nad jeho chodidly, měl jsem pocit, jako by mé dlaně podpírala jakási neviditelná konstrukce. Ačkoli Gary ležel na zádech, pravou nohu měl stále zkroucenou dovnitř. Pozoroval jsem jeho chodidla a neměl jsem nejmenší tušení, co uvidím. Najednou obě chodidla obživila. Jako by se každé stalo samostatnou živou entitou, nezávislou jedna na druhé – a nezávislou na Garym. S úžasem jsem sledoval pohyb jeho chodidel. Zdálo se mi, že každé chodidlo má své vlastní vědomí.

Najednou se pravé chodidlo začalo pohybovat nahoru a dolů, jako by Gary „šlapal“ na plynový pedál v autě. K tomuto pohybu se brzy přidal další pohyb – jakýsi kruhový pohyb, jenž přesunul pravé chodidlo z původní pozice, v níž spočívalo na

levém chodidle. Prsty na pravém chodidle se narovnaly a směrovaly ke stropu, stejně jako prsty na levém chodidle. Se zatajeným dechem jsem pozoroval, jak se Garyho oči pohybují jako zrychlený metronom. Pak se jeho stále pumpující chodidlo opět otočilo do původní polohy. A tak se to opakovalo. Ven. Dovnitř. Ven. Dovnitř. Nakonec se pohyb zastavil. Chvíli jsem čekal. A čekal. A čekal. Nic víc se nedělo.

Obešel jsem stůl a zastavil se na pravé straně Garyho těla. Ačkoli se pacientů obvykle nedotýkám, tentokrát jsem položil obě ruce na Garyho pravý bok. Znovu jsem se podíval na jeho chodidla. Pravé chodidlo se opět začalo pohybovat. Ven. Dvovnitř. Ven. Dvovnitř. Ven.

Chvíli jsem čekal. A čekal. Ale nic víc se nedělo.

Sundal jsem ruce z Garyho boku a velmi jemně mu položil dva prsty na hrud. „Gary? Myslím, že jsme skončili,“ řekl jsem.

Garyho oči se stále ještě pohybovaly ze strany na stranu, ale bylo zřejmé, že se je snaží otevřít. Když se mu to asi za třicet vteřin podařilo, vypadal poněkud omámeně. „Moje chodidlo se pohybovalo,“ řekl mi, jako bych to byl neviděl. „Cítil jsem to, ale nemohl jsem ten pohyb zastavit. Měl jsem celé tělo rozpálené a cítil jsem, jak mi do pravého lýtka proudí jakási energie. A pak... možná vám to bude připadat šílené, ale měl jsem pocit, jako by mi jakési neviditelné ruce otáčely chodidlo, ale vlastně to žádné ruce nebyly.“

„Teď se můžete postavit,“ řekl jsem a snažil se skrýt své překvapení. Gary se postavil – poprvé za svých šestadvacet let stál pevně na obou nohách.

Pozoroval jsem ho s vděčným úžasem: Stál přede mnou se vzpřímenou páteří a boky měl v jedné rovině. V jeho tváři bylo vidět pochopení toho, co se právě stalo. Když udělal několik zkusmých kroků, viděl jsem, že stále ještě mírně pokulhává, ale to se nedalo srovnat s jeho dřívější chůzí.

Gary odešel z mé ordinace s širokým úsměvem ve tváři. Ještě chvíli jsem se za ním díval, jak odchází puvabným krokem dolů po schodišti.

Ukazatele

Toho dne stoupla energie na vyšší úroveň. Proč? To jsem nevěděl. Od té doby prostě stoupala na vyšší úroveň, někdy každý týden, jindy každých několik dní a někdy několikrát za den. Už tehdy jsem věděl, že i když energie přichází *skrze* mě, já ji nevytvářím a dokonce ani neřídím. Dělal to někdo jiný, někdo mnohem mocnější než já. Ačkoli jsem v té době hodně četl, nic z toho, co se dělo, neodpovídalo žádnému „energetickému léčení“, o nichž jsem se dověděl z knih. Bylo to něco víc než „energie“. Obsahovalo to život a inteligenci, nejen různé „techniky“, kterých jsou plné knihovny a časopisy Nového věku. Tohle bylo něco jiného. Bylo to něco reálného.

To, co se tehdy stalo s Garym, změnilo nejen *jeho* život, ale brzy to mělo změnit také můj život. Gary nebyl jediný pacient, kterého jsem léčil tímto způsobem – pohybem svých rukou nad jeho tělem. To jsem dělal už přes rok i s jinými pacienty. A Gary také nebyl jediný pacient, který se tak pozoruhodně uzdravil. Představoval však extrémní případ – přišel do mé ordinace s velice vážnou tělesnou vadou a odešel s tak zjevnými a překvapujícími výsledky. Dvacet nejlepších lékařů v celé zemi nebylo schopno napravit – nebo aspoň trochu zlepšit – Garyho chůzi a držení těla – a teď byla tato anomálie prakticky pryč. Během několika minut.

Znovu jsem přemýšlel, proč se tato energie rozhodla projevit se *skrze* mě. Kdybych hledal vhodného člověka, kterého bych chtěl obdařit jedním z nejvzácnějších darů ve vesmíru, nejsem si jistý, zda bych ukázal prstem *skrze* davu lidí a řekl: „On! To je on. Dejte ten dar jemu.“

Možná se to nestalo přesně tímto způsobem, ale tak mi to připadalo.

Je jisté, že jsem nestrávil život meditací a požíváním hlíny na vrcholu nějaké hory v Tibetu. Dvanáct let jsem budoval svou chiropraktickou praxi, měl jsem tři domy, luxusní automobil, dva psy a dvě kočky. Byl jsem člověk, který se občas až příliš oddával různým potěšením, sledoval televizi víc než dvanáctiletý puberták a myslel si, že dělá všechno, co má dělat. Samo-

zřejmě jsem měl své problémy – ty ve skutečnosti vyvrcholily krátce před tím, než se začaly dít všechny tyto bizarní události – ale vcelku se můj život odehrával podle plánu.

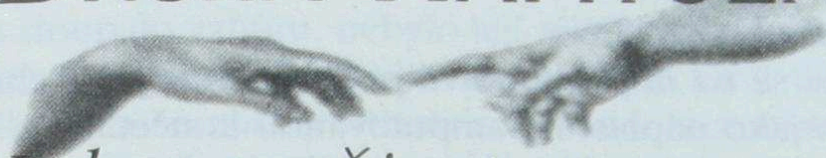
Ale *čí* to byl plán? To byla otázka, kterou jsem si teď musel položit. Neboť když jsem se díval zpátky, viděl jsem určité ukazatele podél cesty svého života – různé podivné události a shody okolností – které naznačovaly, že jsem vlastně nikdy nešel cestou, kterou jsem si sám vybral.

Co bylo prvním ukazatelem? Kdy se mi poprvé stalo něco neobyčejného? Kdybyste se zeptali mé matky, řekla by vám, že „neobyčejný“ byl už můj porod. Samozřejmě že všechny matky považují svůj první porod za jedinečný a neobyčejný. Ale v mém případě to bylo jiné. Některé ženy prožívají mnohadenní porodní bolesti. Jiné porodí v lese nebo na zadním sedadle taxíku. A moje matka? Ta umřela na operačním stole během mého porodu.

Nicméně smrt ji nedělala starosti. Starosti jí dělalo spíš to, že se musela vrátit do života.

DRUHÁ KAPITOLA

Lekce ze života po smrti

*„Všechno, co se děje na tomto světě i mimo něj,
má svůj logický důvod – a má to dokonalý smysl.
Jednoho dne pochopíš velkolepý cíl Božího plánu.“*

– Lois Pearlová

Nemocnice

Kdy se to dítě už narodí? úpěla matka. Lois Pearlová, moje matka, ležela v nemocnici a dělala dechová cvičení a tlačila a tlačila... ale nic se nedělo. Žádné dítě. Jenom bolest, samá bolest. Lékařka se u matky občas zastavovala na cestě k porodům dalších dětí. Matka se snažila nekřičet, protože nechtěla dělat scény. Koneckonců byla v nemocnici. Všude kolem byli nemocní lidé.

Když opět přišla lékařka, moje matka se na ni podívala prosebným pohledem a se slzami v očích se zeptala: „Skončí to vůbec někdy?“

Lékařka jí položila ruku na břicho, aby se přesvědčila, zda jsem dostatečně „klesl“, abych už mohl přijít na svět. Z jejího výrazu bylo jasné, že si není naprosto jistá. Vzhledem k matčiným bolestem se však otočila k sestře a váhavě řekla: „Odvezte ji na sál.“

Matka byla odvezena do porodního sálu. Zatímco jí lékařka tlačila na břicho, matka náhle uslyšela něčí hlasitý výkřik. *Bože, pomyslela si, ta ženská ze sebe dělá hlupáka!* Pak si uvědomila, že je v sále jen ona a zdravotní sestry – což znamenalo, že křik

musel vyjít od ní. Takže nakonec přece jen udělala scénu. Bylo jí to velice nepříjemné.

„Kdy to už skončí?“

Lékařka se na ni povzbudivě podívala a dala jí čichnout éteru. Bylo to jako náplast na amputovanou končetinu.

„Ztrácíme ji...“

Matka stěží slyšela lékařčin hlas v rachotu motorů – ohromných motorů, jaké najdete v továrně, ne v nemocnici. Motory nebyly zpočátku tak hlasité. Zvuk, doprovázený palčivým pocitem, začal v matčiných chodidlech. Pak začal stoupat do těla, jako by se motory pohybovaly vzhůru. Zvuk byl stále hlasitější a hlasitější. Otupoval citění v jedné části těla za druhou a nechával za sebou jen celkovou otupělost.

Porodní bolesti pokračovaly s nesnesitelnou intenzitou.

Matka věděla, že na tu bolest nezapomene do konce života. Její lékařka – praktická žena – byla toho názoru, že by ženy měly porodní bolesti plně prožít. To znamenalo žádná analgetika. Dokonce ani během porodu, pokud nepočítáte trochu éteru.

Zdravotní personál byl klidný. Porodním sálem se rozléhal hromový hluk, ale nikdo si toho nevšímal. *Jak je to možné*, říkala si matka.

Takže motory a otupělost, kterou za sebou nechával jejich hukot, měly být úlevou. Když motory hučely kolem matčiny pánve a blížily se k jejímu pasu, matka si uvědomila, co se stane, až se dostanou k srdci.

„Ztrácíme ji...“

Ne! Matku naplnil pocit rezistence. Vzdor veškeré bolesti nechtěla umřít – představovala si, jak ji oplakávají její blízcí. Ale ať se bránila sebevíc, hluk motorů neustával. Postupoval vzhůru a otupoval jednu část jejího těla za druhou, jako by vymazával její existenci. Matka motory nemohla zastavit. Jakmile si to uvědomila, stalo se něco podivného. Ačkoli ještě nechtěla umřít, náhle ji naplnil hluboký klid.

„Ztrácíme ji...“

Motory se dostaly k matčině prsní kosti. Jejich rachot jí naplnil hlavu.

A matka začala *stoupat*...

Cesta

To, co stoupalo vzhůru, nebylo její *tělo*. Bylo to něco, co považovala za svou *duši*. Stoupala vzhůru, jako by ji něco přitahovalo. Nedívala se zpátky. Přestala si uvědomovat své fyzické okolí. Věděla, že už opustila porodní sál i motory. Stoupala stále vzhůru. A bylo naprosto lhostejné, že nevěděla nic o „duchovních“ záležitostech ani o posmrtném životě. K tomu, abyste si uvědomili, že vaše esence opouští vaše tělo, nepotřebujete žádné duchovní vzdělání. Existuje jen jediné vysvětlení.

Ačkoli matka věděla, že opouští všechno známé, *víbec jí to nevadilo*. Zpočátku jí to překvapilo, ale jakmile se přestala bránit, její cesta začala. Nejdřív ze všeho si uvědomila hluboký klid a nepřítomnost světských povinností. Už žádné trapné detaily každodenního života, žádné úkoly a žádná očekávání. *Žádný strach z neznáma*. Všechny starosti se pomalu rozpouštěly... a matce se ulevilo. Jaká *úžasná* úleva. Zatímco každodenní starosti odcházely, matka si uvědomila, že se *vznáší*. Cítila se tak lehká, že začala stoupat ještě výš. A tak začala její cesta vzhůru.

Matka stoupala řadou různých úrovní – nevzpomíná si na onen „tunel“, o kterém hovoří někteří lidé s podobnou zkušeností. Pamatuje si však, že cestou potkala „druhé“. Tito druzí byli víc než „lidé“. Byli to „duchové“ či „duše“ lidí, jejichž čas na Zemi vypršel. Tyto „duše“ s ní hovořily, ačkoli toto slovo není přesné. Jejich komunikace nebyla verbální, byl to spíš přenos myšlenek, ale nebylo pochyb o tom, co bylo přenášeno. Neexistovaly nejmenší pochybnosti.

Matka zjistila, že verbální jazyk je spíš *překážkou* než *prostředkem* komunikace. Jazyk je jednou z mnoha překážek, které musíme zvládnout jako součást učebního procesu na Zemi. Je součástí toho, co nás udržuje ve sféře našeho omezeného porozumění, ve které musíme fungovat, abychom zvládli ostatní lekce.

Duše – „jádro“ člověka – je to jediné, co přežívá. Duše je to jediné, na čem záleží. Duše vyjadřují svou povahu jasně. Nebyly tam žádné tváře a žádná těla, a přece matka jasně viděla, kdo je čím. Fyzická fasáda není součástí duše. Je pouhou vzpomínkou na roli, kterou duše hrála v životě blízkých lidí. Toto svě-

dectví pravdy jejich bývalé fyzické existence je to jediné, co zůstává tady na Zemi. Jejich skutečná esence překračuje hranice fyzické úrovně.

Matka si uvědomila, jak nedůležitý je náš vzhled a naše fyzické manýry a jak mělké je naše lpění na jejich hodnotě. Přestala posuzovat lidi podle zjevu – včetně rasy a barvy pleti – nebo podle úrovně vzdělání. To byla lekce, kterou se na té úrovni musela naučit. Ačkoli tuto lekci znala už *tady*, poznání získané *tam* bylo mnohem složitější a širší.

Bylo nemožné posoudit běh času. Matka věděla, že tam byla dostatečně dlouho, aby prošla všemi úrovněmi. Uvědomovala si také, že ji každá úroveň naučila jinou lekci.

První úroveň byla úroveň duší, které ještě nejsou připraveny odejít. Tyto duše mají potíže opustit známé prostředí. Obvykle mají pocit, že musejí dokončit nějakou nevyřešenou záležitost. Některé mají na Zemi nemocné příbuzné, o které se staraly (a teď je nechtějí opustit), takže čekají na první úrovni, dokud nejsou schopné oprostít se od pozemských pout. Nebo umřely náhlou či násilnou smrtí, která jim neposkytla dostatek času, aby si uvědomily, že umřely. V každém případě cítí pevné svazky s živými lidmi a nejsou ochotny odejít. Dokud si neuvědomí, že na pozemské úrovni už nemohou fungovat a že do této sféry už nepatří, zůstanou na první vyšší úrovni – která je nejbliž jejich bývalému životu.

Vzpomínky mé matky na druhou úroveň jsou poněkud nejasné, kdežto její vzpomínky na třetí úroveň jsou velice živé.

Když vstoupila na třetí úroveň, měla velice temný pocit. Byla velice smutná, když zjistila, že to je úroveň lidí, kteří si vzali život. Jejich duše byly teď v limbu. Zdálo se, že jsou izolované; nepohybovaly ani vzhůru, ani dolů, jejich existence byla bezcílá. Bude jim někdy dovoleno postoupit na vyšší úroveň, aby mohly dokončit svou lekci a pokračovat ve vývoji? Matka nemohla pochopit, že by tomu tak nebylo. Možná jim to jen trvalo déle, ale to byla pouhá spekulace. Matka si tím nebyla jistá. Ať už tomu bylo jakkoli, tyto duše nebyly v klidu – takže život na této úrovni byl velice nepříjemný, a to nejen pro duše, které tam žily, ale i pro duše, které tudy jen procházely. Lekce z této

úrovně byla nezapomenutelná a jasná: *Násilné ukončení vlastního života narušuje boží plán.*

Další lekce

Matka se naučila mnoho dalších lekcí. Pochopila marnost truchlení pro lidi, kteří umřeli. Jestliže duše mrtvých něčeho litovaly, pak to byla bolest blízkých lidí, jež opustily. Duše si přejí, abychom se z jejich odchodu ze země radovali, neboť člověk se po smrti dostane tam, kde chce být. Obvykle truchlíme proto, že se nám stýská po člověku, který umřel. Jeho existence, ať už příjemná nebo nepříjemná, byla součástí našeho učebního procesu. S jeho smrtí ztrácíme „zdroj“ své lekce. Matka si uvědomila, že běh času – od chvíle, kdy opouštíme nebe a přicházíme na svět, až do chvíle, kdy se do nebe vracíme – je pouhým okamžikem v našem věčném vědomí a že všichni budeme brzy spolu. Pak si uvědomíme, že tak to bylo předurčeno.

Matka také pochopila, že ať už se lidem na Zemi dějí zdánlivě hrozná a nespravedlivá věc, *nikdy za to nemůže Bůh*. Když jsou zabíjeny nevinné děti, když umírají dobří lidé po dlouhé nemoci, když je někdo zmrzačen, *není to ničím vina*. Tohle jsou *naše* lekce, které se musíme naučit – jsou součástí *našeho* božího plánu a my jsme s nimi souhlasili. Jsou to lekce nutné pro náš vývoj – jak pro dárce, tak pro příjemce.

Tyto události jsou pod kontrolou jedinice, který je prožívá. Jakmile to matka pochopila, uvědomila si, jak je nevhodné ptát se, proč bůh dovolí, aby se takové věci děly, nebo dokonce zpochybňovat Boží existenci. Matka pochopila, že existuje dokonale logické vysvětlení všeho. Bylo to tak dokonalé, že byla překvapena, že to nechápala už dávno. A jelikož viděla celou realitu, uvědomila si, že všechno – *naprosto všechno* – je takové, jaké to má být.

Uvědomila si, že válka je jen přechodný stav barbarství – nesignifický a nevhodný způsob řešení rozdílných názorů – a že v budoucnosti přestane existovat. Lidský návyk řešit neshody válkou připadá těmto duším nejen primitivní, ale také směšný – mla-

dí muži odcházejí do válek, aby bojovali za starce, kteří touží po nových územích. Jednoho dne se lidstvo zamyslí nad touto myšlenkou a zeptá se *Proč?* Až bude na světě dostatek vyspělých duší s velkou inteligencí řešit problémy, veškeré války skončí.

Matka dokonce zjistila, proč jsou na vyšších úrovních přijímáni i lidé, kteří v životě spáchali „strašné“ činy. Jejich činy jsou lekce, z nichž se tito lidé mají poučit a stát se dokonalejšími bytostmi. Musejí se vyvíjet na základě svých rozhodnutí. Tito lidé se znovu a znovu vrací na Zem, dokud nedosáhnou poznání vycházejícího z dlouhodobých důsledků svého chování. Procházejí cyklem zrození a znovuzrození tak dlouho, dokud se nevyvinou. Teprve pak se mohou vrátit Domů.

Když se matka naučila všechny lekce, vystoupila na nejvyšší úroveň. Tam přestala stoupat vzhůru a začala klouzat dopředu, jako by byla přitahována jakousi silou. Kolem ní vířily nádherné barvy a obrazce. Připomínaly krajiny, ale... nebyla tam žádná země. Matka si uvědomila, že jsou to květiny a stromy, ačkoli byly úplně jiné než rostliny na Zemi. Tyto jedinečné a nepopsatelné barvy a formy ji naplnily úžasem.

Matka si začala uvědomovat, že letí nad jakousi silnicí, po jejíchž stranách byly známé duše – přátelé, příbuzní a další lidé, které znala z mnoha životů. Tyto duše ji přišly přivítat a oznámit jí, že všechno je v pořádku. Matku naplnil nepopsatelný pocit klidu a blaženosti.

Na konci silnice uviděla světlo. Bylo jasné jako slunce, takže měla strach, že ji oslepí. Jeho oslnivá krása ji však přitahovala. Nemohla z něj spustit oči. S překvapením si uvědomila, že její oči necítí žádnou bolest, i když se ke světlu přiblížila. Nádherná zář světla jí připadala jaksi povědomá – a uklidňující. Když ji světlo úplně obklopilo, uvědomila si, že to je mnohem víc než světlo: Bylo to jádro Nejvyšší Bytosti. Matka dosáhla úrovně vševědoucího, všestravujícího a všemilujícího Světla. V tu chvíli věděla, že se vrátila *Domů*. Věděla, že tam patří. Odtud přišla.

Světlo s ní začalo mlčky komunikovat. Několika myšlenkami beze slov jí sdělilo informace, které by naplnily mnoho knih. Promítlo jí její život – *tento* život – v obrazech. Bylo to nádherné; jasně viděla všechno, co kdy udělala nebo řekla. Cítila bolest i radost, kterou dala druhým. Skrze tento proces dostávala své lekce – *bez jakéhokoli soudu*. Věděla, že to byl dobrý život.

Po chvíli jí bylo řečeno, že se musí vrátit. Ale ona se vrátit *nechtěla*. Bylo to zvláštní, ačkoli se předtím bránila smrti, teď se nechtěla vrátit. Byla nádherně klidná – ukrytá v novém prostředí, s novým porozuměním a starými přáteli. Chtěla tam zůstat navždy. Jak mohl někdo očekávat, že odejde?

Jako odpověď na její mlčenlivé prosby jí bylo řečeno, že ještě neskončila svou práci na Zemi: musela se vrátit, aby vychovala své dítě. Bylo jí řečeno, že se sem dostala proto, aby získala potřebné vědomosti, jak to udělat!

Náhle pocítila, že je přitahována ze středu Světla zpátky na cestu, kterou sem přišla. Uvědomila si, že se vrací do svého života na Zemi. Když opouštěla známé zvuky, barvy, formy a samotné Světlo, cítila hluboký smutek.

Jak se vzdalovala Světlu, její nové poznání se začalo vytrácet. Uvědomila si, že byla *naprogramována* tak, aby zapomněla. *Neměla* si nic pamatovat. Snažila se zapamatovat si alespoň něco, neboť věděla, že to není sen. Snažila se zachovat si zbytky vzpomínek a zážitků a cítila strašnou ztrátu. Přesto však cítila hluboký vnitřní klid, který jí dávalo vědomí, že až přijde čas vrátit se Domů, bude přijata s láskou. Věděla, že tohle nezapomene. Přestala se bát smrti.

V tu chvíli uslyšela vzdálené hučení motorů. Tentokrát začalo na temeni hlavy a pomalu klesalo dolů. Za zvukem motorů začala slyšet hlasy – lidské hlasy – a pak tlukot svého srdce.

Uvědomila si, že už necítí skoro žádnou bolest.

Motory se pohybovaly dolů, dolů, dolů... intenzita zvuku postupně slábla. Nakonec zůstal jen palčivý pocit v chodidlech. A pak zmizel i ten. Bylo po všem. Vrátila se do sféry, kterou lidé považují za „reálný“ svět.

Nad ní se skláněla velice spokojená lékařka. „Blahopřeji vám, Lois,“ řekla, „narodil se vám krásný chlapeček.“

Smysl tobo všebo

Ještě mě matce neukázali. Nejdřív mě museli umýt, zvážit a spočítat mi prsty. Když matku odváželi z porodního sálu, byla zdrcená novými zážitky. Intuitivně si uvědomovala, že už zapomněla hodně z toho, co ještě před chvílí věděla: proč je nebe modré, proč je tráva zelená, proč je Země kulatá a jak bylo všechno stvořeno. S naprostou jistotou však věděla, že existuje Nejvyšší Bytost. Existuje Bůh.

Naprosto jasně si pamatovala tohle: „*Všichni jsme tu proto, abychom se naučili lekce, které z nás činí dokonalejší duše. Než postoupíme na vyšší úroveň, musíme prožít svůj předurčený život na této úrovni. Proto jsou někteří lidé staré duše, zatímco jiní jsou mladé duše.*“

Spoustu těchto informací můžete dnes najít v metafyzických knihách, ale v té době to bylo nemožné. V knihkupectvích se neprodávaly knihy Nového věku a tyto lekce nebyly součástí naší náboženské tradice. Matčini přátelé nemluvili o těchto věcech a ona nešla do nemocnice hledat osvícení – chtěla jen dostat z těla velice neochotný zárodek, než zešílí bolestí!

Není však pochyb o tom, že se změnila. Sama to cítila – a také věděla, že část té změny je důsledkem toho, že musela zapomenout spoustu věcí. Celý život byla perfekcionistkou. Když teď chtěla vyjádřit principy, které se naučila, brzy zjistila, že většinu z nich zapomněla. Jak můžete dělat něco, co jste zapomněli?

Proto se rozhodla, že už nebude tak přísná na sebe ani na druhé. Možná začne ignorovat trochu prachu v bytě, na dovolenou si už nebude brát lysol, aby před každým použitím utírala toaletní mísu v hotelu, a začne přijímat věci takové, jaké jsou.

Když matku odváželi z porodního sálu, na chodbě čekal můj otec. Matka mu pošeptala: „Až budeme v mém pokoji, řeknu ti něco, co jsem měla zapomenout.“

Když byli v pokoji sami, matka mu pošeptala: „Nikommu neříkej, co ti teď řeknu, Sonny. Lidé by si mysleli, že jsem se zbláznila.“

„Nikomu nic neřeknu.“

Matka mu pak vyprávěla všechno, co si ještě pamatovala. Snažila se zachránit těch pár zrníček písku, která jí zůstala na prstech. Otec pozorně naslouchal a matka si byla jistá, že nepochybuje o jediném jejím slově. Otec věděl, že by si něco tak šíleného nemohla vymyslet.

Když domluvila, byla vyčerpaná a chtělo se jí spát. Řekla otci, aby šel domů a všechno si zapsal. Tyto informace byly příliš cenné na to, aby upadly v zapomnění. Otec souhlasil.

Když se následujícího dne probudila, uviděla ženu na vedlejší posteli. Okamžitě ji napadlo, jak je ošklivá. Pak si však řekla: „Tak moment. Včera jsem pochopila, že na zjevu nezáleží.“

„Celou noc jste něco říkala,“ řekla žena.

„Opravdu?“

„Recitovala jste biblické verše.“

„A které?“

„To nevím. Mluvila jste cizími jazyky.“

Cizími jazyky? Matka žádný cizí jazyk neznala. A pokud šlo o biblické verše, nemohla recitovat nic jiného než triadvacátý žalm – a to jen v angličtině.

Matka si opět lehla. Tolik otázek. Jestliže předtím pochybovala o tom, co se jí stalo, teď neměla žádné pochybnosti. V porodním sále se stalo něco velice neobvyklého. Matka věděla, že to nebyl sen. Sny nemohou člověka tak hluboce změnit. Jak byste mohli usnout a bát se smrti a pak se probudit beze strachu – a jak byste mohli vědět, že se smrti už nikdy bát nebudete?

Matka chtěla své zážitky prozkoumat hlouběji. Především chtěla zjistit, co se dělo s jejím tělem v porodním sále, zatímco její vědomí komunikovalo s bytostmi ryzího světla.

Brzy však zjistila, že to nebude tak snadné.

Když se zeptala lékařky, zda se v porodním sále nestalo něco „zvláštního“, lékařka jí odpověděla: „Ne, byl to zcela normální porod.“ Jediná komplikace nastala, když lékařka musela použít kleště, aby dostala dítě do normální pozice – což je naprosto běžné.

Kód mlčení

Normální porod?

To nemohla být pravda. Výraz „normální porod“ odporoval prohlášení „Ztrácíme ji“.

Pak se matka vyptávala zdravotních sester, ale žádná si nepamatovala, že by matka mluvila cizím jazykem, a nikdo si nebyl vědom žádného problému.

„Všechno proběhlo naprosto normálně,“ odpovídaly sestry.

Kdyby se porodu účastnili jen lékaři a promované sestry, matka by se nic víc nedověděla. Matka si však vzpomněla, že v sále byla také jedna pomocná sestra. Pomocné sestry pracují v zákopech. Dělaví svou práci klidně, efektivně a bez zbytečných fanfár. Často jsou přehlíženy a jejich práce je téměř vždy nedoceněna. *Pomocné sestry nemají důvod tajit pravdu, když nastanou nějaké problémy.*

Matka jí tedy řekla: „Vím, že se mi v porodním sále něco stalo.“

Po dlouhé pauze sestra odpověděla: „Nemohu o tom mluvit, ale mohu vám říci, že... jste měla štěstí.“

Ztrácíme ji?

Měla jste štěstí?

To stačilo, aby se matka ujistila o tom, co už věděla: V porodním sále se stalo něco zvláštního, něco, co šlo za hranice obvyklého porodu bez použití anestetik. Lékaři ji *opravdu* ztratili. Matka umřela – a pak se vrátila. To, co se jí stalo, přestala považovat za zážitek na prahu smrti, neboť si uvědomila, že to byla spíš zkušenost ze života po smrti. Matka nebyla na prahu smrti. Matka *umřela*. A jako všichni, kteří umřeli a pak se vrátili, i ona se změnila. Matka teď chápala, že cokoli se jí v životě stane, ať je to „dobré“ nebo „špatné“, je přesně to, co duše potřebuje ke svému vývoji. „Vracíte se zpátky... dokud se nenaučíte žít.“ To je součástí evoluce.

Tato lekce přišla v pravý čas. Matka mě právě přivedla na svět a v jejích očích jsem přišel ze sféry neobyčejného.

Bylo to obvyklé mateřské přehánění? Možná, ale matka tvrdí, že už den po mém narození viděla známky toho, že jsem neobyčejný. Když ke mně poprvé přišla s láhví mléka, byl jsem vzhůru a ležel na břiše. „Ahoj, malý cizince,“ pozdravila mě. „Ty a já proti celému světu. Ty a já.“

Jakmile jsem ji slyšel, zvedl jsem se na rukou a pak jsem pomalu otočil hlavu doleva a pak pomalu doprava, jako bych zkoumal své okolí. Matka mě ohromeně pozorovala. Je to vůbec možné? Vždycky si myslela, že nemluvnata mají na něco takového příliš slabé krční svaly.

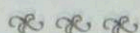
Matka začala pokládat láhev na stůl, ale najednou se zarazila. Kdo ví, jaké bakterie mohly být na desce stolu. Představovala si, jak se hrnou do láhve a znečišťují mléko. Ale nedověděla se den předtím, že je lepší ignorovat některé malicherné obsese, jimiž v minulosti trpěla – a že všechno má svůj důvod?

Udělal tedy kompromis. Rozprostřela na stůl ubrousek a láhev postavila na něj. Pak mě zvedla do náruče a okamžitě se do mě zamilovala.

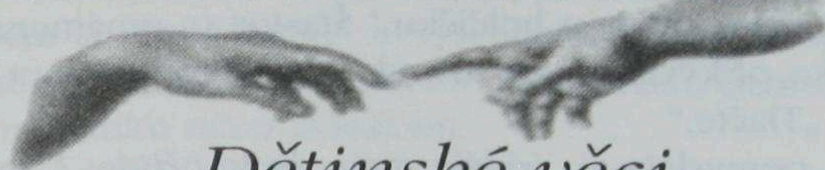
Když přišla lékařka, aby ji vyšetřila, matka jí řekla, jak jsem zvedl hlavu. „To není možné,“ odpověděla lékařka pevným hlasem. Pak odešla vyšetřit mě.

Za chvíli matka uslyšela lékařčin hlas z vedlejšího pokoje. „Pcha. To přece nemáš být schopen dělat...“

V tu chvíli si matka byla jistá, že se děje něco neobyčejného.

TŘETÍ KAPITOLA

Dětinské věci

„Děti říkají ty nejpodivnější věci.“

– Art Linkletter

Jako dítě jsem se prý rychle učil, ale všechno mě brzy začalo nudit. Byl jsem vynalézavý a náladový, hloubavý a lehkomyslný, milující a sobecký. Jako většina dětí, i já jsem si myslel, že se kolem mě točí celý vesmír. A proč ne? V mé mysli bylo jen velmi málo hranic mezi tím, co jsem si přál, a tím, co jsem očekával. Věřil jsem, že všechno musí být po mém. Všechno.

Včetně rodinného plánování.

Když mi byly dva roky, matka ucítila ve svém lůně záchvěvy nového života. Tyto vjemy přišly ve formě dvou nezávislých pohybů, takže byla přesvědčena, že bude mít dvojčata. Gynekologové jí říkali, že se mýlí, ačkoli její břicho rostlo... a rostlo... a rostlo. Matka byla vysoká a štíhlá žena. Zezadu jste viděli jen její výšku a štíhlou siluetu, ale když se otočila, viděli jste břicho, na které byste mohli položit podnos.

Rád jsem poslouchal zvuky uvnitř jejího břicha. Když jsem jí položil ucho na břicho, slyšel jsem uvnitř velkou aktivitu. To mě fascinovalo.

O několik měsíců později matka odešla do porodnice, ale tentokrát jí dali analgetika. Neslyšela žádné motory a nepodnikla žádnou odysseu.

„Tlačte,“ říkali jí lékaři skrze mlhu, která se dala krájet. Matka to udělala a potom usnula. Za chvíli ji probudili. „Blahopřejeme vám, máte krásnou holčičku.“ Šťastná (a omámená analgetiky), matka přikývla a opět usnula. Za několik minut ji znovu probudili. „Tlačte.“

Dobře, pomyslela si, věděla jsem, že to přijde. A tak znovu tlačila.

Když se probudila, lékaři jí opět blahopřáli: „Máte krásného chlapečka.“ Matka si uvědomila, že to má za sebou, a okamžitě usnula hlubokým spánkem.

Brzy ji však opět probudili. „Tlačte.“

„Snad ne další!“

Všichni se smáli. „Ne, teď se musíte zbavit placenty.“

Když matka přivezla dvojčata domů, byla překvapena, že se její prvorozený syn netvářil příliš spokojeně.

„Co ti je?“ zeptala se mě.

„Já je nechtěl,“ odpověděl jsem.

„Říkal jsi, že je chceš.“

„Ne, já je nechtěl.“

„Říkal jsi, že chceš bratříčka a sestřičku.“

S rozkročenýma nohama a pěstí v bok jsem se podíval matce do očí. „Řekl jsem, že chci bratříčka nebo sestřičku. *Nebo sestřičku!* Tak jedno dítě vrať.“

V té chvíli jsem si ještě neuměl představit, jak obtížně si budu zvykat na to, že budu se sourozenci sdílet prostor, který byl dosud výhradně můj. Mnoho let to pro mě byl vážný problém (chcete-li, lekce pro můj vývoj).

Otevřete dveře

Problém s předčasně vyspělými dětmi spočívá v tom, že někdy se takové děti chovají roztomile a jindy ne. Už od raného věku jsem měl problémy s podrizováním se autoritě a ještě větší problémy se zvládnutím nudy. Byla to velice výbušná kombinace. Jestliže existovala nějaká škvíra, o které jsem věděl, že ji nesmím zkoumat, určitě jsem to dělal. Jestliže bylo něco, co

jsme nesměl dělat, pravděpodobně jsem to dělal. Abych se nějak zabavil, stal jsem se vynalézavým, jak říkala moje matka. Vymýšlel jsem si různé „triky“ a vysvětlení. Oddat se spánku byl pro mě jen způsob, jak omládnout. Ale i přesto jsem měl strach, že během spánku něco zmeškám.

Uvedu jeden ze svých triků. Krátce poté, co byli moji sourozenci převezeni z porodnice domů, přišla k nám naše babička Nana, aby nás hlídala. To poskytlo matce potřebný čas na odpočinek. Bratříček a sestřička leželi ve svých postýlkách a já se díval na televizi. Na plotně se vařila voda ve třech velkých hliníkových hrncích; jeden byl plný plenek, v druhých dvou se hrálo mléko. Ve sklepě se právě usušilo vyprané prádlo. Pracovitá, praktická a rychlá Nana odešla pro prádlo. Snažila se pospíchat, protože věděla, že není rozumné nechávat mě dlouho samotného. S náručí plnou suchého a pečlivě složeného prádla se vracela po schodech nahoru. Najednou si všimla, že se dveře do sklepa začínají zavírat. Rozběhla se k nim, ale dveře se zabouchly, než k nim doběhla. Zámek zapadl.

Nana uvolnila jednu ruku zpod hromady prádla a zkoušela stisknout kliku. Dveře byly zamčené. „Ericu, otevři,“ řekla mi sladkým hlasem.

Ještě sladším hlasem jsem odpověděl: „Ehm-ehm.“

„Otevři ty dveře.“

„Ehm-ehm.“

Nana věděla, že by se mnou přísným hlasem nic nesvedla. Ale nemohla si dovolit nechat se přelstít dítětem, ať už sebevyspělejším – zvláště když měla v jednom pokoji tři hrnce s vařící vodou a v druhém dvě nemluvnata. Zkusila tedy jiný postup. „Vsadím se, že nedosáhneš na kliku,“ hrála na mou paličatost.

„Dosáhnu,“ odpověděl jsem.

„Vsadím se, že ne.“

Chvilí bylo ticho.

Nana se začala potit. Téměř slyšela zvuk mého mozku pracujícího na plné obrátky. Ale nakonec, jak doufala, jsem jí musel dokázat, že na kliku dosáhnu. Trochu jsem ji stiskl. Nana slyšela cvaknutí.

„Vsadím se, že neumíš odemknout,“ řekla.

„Umím,“ odpověděl jsem.

„Vsadím se, že neumíš,“ opakovala sladce.

Opět nastalo ticho. Prádlo v jejích rukou bylo stále těžší. Nana čekala na tiché cvaknutí. Věděla, že musí být rychlá, ale nechtěla dveře otevřít příliš prudce, aby mě neporanila.

Já nemohl odolat.

Cvak.

Nana okamžitě strčila do dveří. Dveře se otevřely mnohem rychleji, než očekávala. Teplé, pečlivě složené prádlo se rozlétlo po podlaze. Já nestačil uskočit a byl jsem sražen na zem. Seděl jsem tam a plakal.

Nana běžela vypnout sporák a pak se ke mně vrátila, aby mě uklidnila.

Bylo mi teprve dva a půl roku a Nana věděla, že má svou kariéru pečovatelky zajištěnou.

V mracích

Nana byla matka mé matky a „Bubba“ byla matka mého otce. Bubba byla vřelá, silná, starosvětská babička, která nám dávala mlaskavé polibky evropského typu. Byla plná života, měla nevyčerpatelnou energii a smysl pro košilatý humor, čímž často přiváděla do rozpaků některé „konzervativnější“ příbuzné. Při svátečních obědech si mě vždycky posadila vedle sebe; a když jsme ji navštěvovali a zůstávali u ní přes noc, ráno mě brala na zahradu, kde jsme trhali jahody a další ovoce, a pak připravila ohromnou snídani. Pak mě nosila v jedné ruce jako pírko a přitom zametala, uklízela nebo telefonovala. Všechn ten pohyb se mi líbil, miloval jsem to cestování prostorem bez použití vlastních nohou. Víc a rychleji, to jsem chtěl. Jak jsem ji miloval.

Jednoho lednového dne odešla do nemocnice a už se nevrátila.

Když ležela v nemocniční posteli, ucítila náhlou bolest v hrudi, natáhla ruku po zvonku, aby zavolala sestru – ale zvonek už nestiskla.

Moji rodiče mi teď museli vysvětlit její náhlý odchod z mého života.

„Bubba šla spát,“ řekli mi. „A už se neprobudí.“

Chvilí jsem o tom přemýšlel a pak jsem řekl: „Já ji probudím. Když jí dáte do úst tři aspiriny a já jí budu skákat po břiše, určitě se probudí.“

Tehdy jsem viděl otce plakat.

Pohřeb se konal krátce potom. Mně nebylo dovoleno zúčastnit se. Rodiče si mysleli, že bych byl zbytečně traumatizován, kdybych viděl babiččino mrtvé tělo. Bubba odešla a každý se s ní mohl rozloučit, jenom já ne.

V noci jsem na ni myslel. Někdy jsem tiše plakal. Stýskalo se mi po ní, a ačkoli jsem to tehdy nechápal, postrádal jsem nějaký *závěr*.

Přesto jsem věděl, že i když jsem se s ní nemohl rozloučit, Bubba na mě nezapomněla. Věděl jsem, kde je, a věděl jsem, že na mě dává pozor jako vždycky. Věděl jsem to, protože mi vždycky pomohla, když jsem to „potřeboval“ – jako například, když jsem si hrál venku s kamarády a začalo pršet. Všichni chtěli jít domů a hra by skončila, a tak jsem jim řekl: „Počkejte tady. Hned se vrátím.“ Zatímco se všichni krčili pod okapem verandy, běžel jsem na druhou stranu domu, kde mě nikdo neviděl. Tam jsem se podíval na oblohu a řekl: „Bubbo, zastav ten déšť.“

A déšť většinou přestal. Zdálo se, že mě Bubba neopustila.

Nepříjemnosti ve škole

Začal jsem chodit do mateřské školy. Od první chvíle, kdy jsem vešel do dveří, mě škola nudila k smrti. Většinu času jsem trávil sněním, ale nebyly to typické fantazie malého chlapce – který si hraje s míčem nebo bojuje proti příšerám. (Občas jsem zahnal ohromné tornádo... ale to snad dělá každý.) Mnohem častěji jsem si představoval, že jsem prorokem z Delfy. Nevěděl jsem, co to je, ale představoval jsem si, jak sedím v nějaké jeskyni a radím zástupům lidí, kteří přijeli z velké dálky, aby ode mě dostali radu.

Také jsem přemýšlel o činech, o nichž jsem *věděl*, že jsem jich schopen, například o tom, jak prostrčím ruce zdi. Byl jsem si jistý, že když se na tři dny zamknu ve své ložnici, přijdu na to, jak to udělat. Rodiče mi to však nedovolili. Pravděpodobně to sami zkoušeli, když byli malí, a zjistili, že to je ztráta času.

Jestliže se učitelům nelíbilo mé denní snění, moje nepozornost se jim líbila ještě méně. Často jsem ve třídě vyrušoval nebo jsem učitele ignoroval a uzavíral se do svého vlastního světa. Nebyl jsem ve škole ani rok a už jsem měl tolik malérů, že se moje matka jednoho dne rozplakala před ředitelem školy.

„Kdy už tohle skončí?“ vzlykala a nevědomky opakovala slova, která použila, když jsem se narodil.

„Až ho něco začne zajímat,“ odpověděl ředitel.

„A kdy to bude?“

„Může se to stát kdykoli.“ Ředitel se bezmocně zasmál a dodal: „Například můj syn neměl o nic zájem, dokud nevstoupil na univerzitu.“

Ne že bych neměl vůbec žádné zájmy; ale mé zájmy se neprojevovaly ve škole. Když mi dal dědeček krabici plnou starých, rozbitých hodinek, byl jsem fascinován. V té době (před digitální revolucí) byly hodinky složitým mysteriem maličkých součástí. Kdykoli se dědečkovi rozbily hodinky a hodinář je už nebyl schopen spravit, dědeček je uložil do staré krabice od doutníků, kde už bylo mnoho dalších, jež potkal podobný osud. Jednoho dne mi přinesl tuto klenotnici rozbitých hodinek. Žádné z nich nefungovaly a všechny byly příliš velké, takže jsem je nemohl nosit na ruce, ale to mi nevadilo. Chtěl jsem si s nimi hrát. Natáhl jsem první a ony začaly tikat. Natáhl jsem druhé. Začaly tikat a pak se zastavily. Třetí nešly natáhnout, a tak jsem s nimi zatřásl. Pak jsem několik minut pevně svíral ty, které chvíli šly a pak se zastavily. Po několika minutách opět začaly tikat a už se nezastavily. Pak jsem vzal ty, s nimiž jsem zatřásl, a ony začaly fungovat. Brzy jsem začal „opravovat“ staré hodinky svých kamarádů.

Schopnost opravovat hodinky, aniž jsem je otevřel, však nepřípadala některým lidem tak důležitá jako schopnost vybarvovat obrázky nebo recitovat básničky z čítanky. Už ve třetí třídě byly moje akademické nedostatky považovány za tak závažné,

že k nám přišla sociální pracovnice, aby zjistila, v jakém prostředí žiju a proč mám ve škole špatný prospěch. Když přišla, požádal jsem ji, aby mi vysvětlila pojem „nekonečna“. Okamžitě vyskočila ze židle a utekla z domu.

„O tom si promluvíme s ředitelem,“ křičela na mě přes rameno. Jestliže to opravdu udělala, nikdy mi neřekla, co se dověděla.

Tentokrát závěr

Měl jsem dobrý důvod přemýšlet o nekonečnu, protože v té době mě čekala další ztráta: umřel nám pes. Silkovi byly dva roky, když jsem se narodil, ale vždycky laskavě snášel mé dětské chování včetně mého zvyku držet se ho za spodní pysk, když jsem se učil chodit. Vždycky sebou škulbl bolestí, ale nikdy mě nekousl ani nezavrčel. Asi věděl, že jsem dítě a potřebuji jeho lásku a ochranu.

Rád jsem se dotýkal předmětů, které byly chladné, včetně Silkových uší. Když spal vedle mé postele, často jsem ho chytal dvěma prsty za ucho. Když se následkem mého stisku ucho zahřálo, chytil jsem ho za druhé ucho a držel ho, dokud bylo chladné. Pak jsem ho opět chytil za první ucho. Když měl obě uši příliš teplé, pustil jsem ho ven, aby se ochladil. Přibližně za deset minut jsem uslyšel jeho štěkot – jeho signál –, že je připraven vrátit se dovnitř a pokračovat. Po dvou kompletních cyklech tohoto rituálu jsem usínal.

Když mi bylo deset let, Silkovi bylo dvanáct (což je v psím životě 84 let). Matka s otcem se dohodli, že až bude příliš starý a nemocný, dají ho utratit, aby zbytečně netrpěl.

Tohle byl Silkův nejtěžší rok. Tento pes, který mi dříve pomáhal učit se chodit, se teď nemohl postavit na vlastní nohy. Bylo to hrozné. Otřásl to celým mým světem. Přišel čas odvést ho k veterináři.

V Den děkuvzdání dala matka Silkovi krocana s bramborovou kaší a omáčkou. Silk, který nebyl zvyklý na „lidské“ jídlo, chvíli váhal. Trochu zmateně nás pozoroval a pak se rozhodl sníst své poslední jídlo.

Následujícího dne jsme ho vzali k veterináři. Tentokrát zůstala doma matka. Já jsem si vzpomněl, jak mi nebylo dovoleno rozloučit se Bubbou, a trval jsem na tom, že půjdu s otcem. V čekárně páchnoucí léky bylo chladno. Otec vyšel z ordinace a řekl mi, že veterinář Silka uspí. Zeptal se mě, zda u toho chci být. Řekl jsem, že ano. Pak jsem šel za otcem a veterinářem, kteří vedli Silka dlouhou chodbou na dvůr. Tam jsem se s ním rozloučil a pak se díval, jak mu veterinář dává injekci. Po několika minutách se Silk pomalu zhroutil na zem. Veterinář ho zvedl a odnesl do kremačního oddělení.

Té noci a mnoho dalších nocí jsem opět plakal pro milovanou bytost. Tentokrát jsem se však rozloučil. Nekonečno mi už nepřipadalo tak daleko a věčnost mi nepřipadala tak dlouhá.

Povaha/výchova

Když jsem začal chodit do základní školy, moje vědomí vlastního já poněkud vzrostlo. Mnoho věcí mě stále ještě nudilo a hodně času jsem trávil sněním, ale když jsem dostal opravdu inspirujícího učitele, exceloval jsem nad veškeré očekávání. Takoví učitelé však byli – a jsou – bohužel výjimkou.

Rodinná atmosféra mi dovolila vyvíjet se rychleji než ostatní děti mého věku. Rodiče se mnou jednali jako s dospělým. Nikdy se na mě nedívali spatra a zahrnovali mě do svých konverzací.

Nikdy jsem se nemohl dočkat, až přijdu ze školy domů. Vždycky u nás byli nějací zajímaví lidé. Moji rodiče měli mnoho zajímavých přátel: antropology, psychology, malíře, lékaře, právníky atd.

Protože jsem vyrůstal v tak otevřeném prostředí a stýkal se s tak rozmanitými lidmi, bylo přirozené, že jsem měl později problémy s jednostrannými a autoritářskými lidmi – nebo spíš oni se mnou.

Učitelé na střední škole dbali na včasnou docházku. Ačkoli jsem bydlel blízko školy, téměř každé ráno jsem přišel pozdě.

Minuta nebo dvě – nic hrozného – ale učitelé z toho dělali vědu. Žáci, kteří přišli do školy pozdě, museli mít omluvenku od rodičů.

Protože jsem nikdy nevěděl, kdy přijdu pozdě, často jsem se musel pro omluvenku vracet domů. Proč mi připadalo tak těžké odejít z domova o patnáct minut dřív? Zdá se, že jsem měl jiné pojetí času než všichni ostatní. Domníval jsem se, že když odejdu z domova v 8.01 a půjdu rychleji, přijdu do školy v 7.50.

Nakonec jsem se zeptal matky, zda by jí vadilo, kdybych si omluvenky psal sám a podepisoval je jejím jménem. Vzhledem k tomu, že bych bez omluvenky zameškal celou první hodinu, matka neochotně souhlasila.

Jednoho dne mě učitel přistihl, jak si píšu svou vlastní omluvenku. Tento učitel byl vojácký typ, jehož syn mohl být vzorem žáka s problémovým chováním. Ukázal na omluvenku a s uraženou ješitností se mě zeptal: „Co to děláš?“

„Píšu si omluvenku,“ odpověděl jsem klidným hlasem.

„Za falšování matčina podpisu zůstaneš dnes po škole.“

„Ne, nezůstanu. Nic jsem nefalšoval, matka mi to dovolila.“

Takovými odpověďmi jsem si přízeň učitelů nezískal. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se učitel.

„Eric Pearl,“ řekl jsem a podíval se mu do očí. „P-E-A-R-L.“ Pak jsem se otočil a šel do třídy.

Takže můj život pokračoval mezi těmito událostmi – těmito lekcemi. Můj otec byl spolumajitelem společnosti, která vlastnila prodejní automaty. Kromě toho byl dobrovolným policistou. Matka byla v domácnosti a starala se o mě a mé sourozence. Ve volném čase dělala moderátorku na módních přehlídkách. Otec odcházel z domova v sedm ráno. V tu dobu nám matka cpala do krku snídani jako ptačí matka krmící svá mláďata. Nedostali jsme se z domu, dokud jsme nesnědli snídani a neměli v tašce svačinu. Některé neděle jsem chodil s kamarády do kostela.

Mateřská škola, základní škola, střední škola: noví kamarádi, zkoušky, promoce, řídičská zkouška a nakonec univerzita...

Pokračování

Brzy jsem zjistil, že ukončení střední školy neznamena „svobodu“; moji rodiče mě chtěli mít po ruce. Jako obvykle jsem měl jiné plány. Proč bych měl žít v New Jersey? Chtěl jsem jít na univerzitu do Kalifornie. Rodiče se tvářili, jako bych řekl, že chci odjet na severní pól.

„To je příliš daleko,“ říkali. Rozumná debata se nakonec zvrhla v divokou hádku.

Nakonec jsme dosáhli kompromisu: mohl jsem se přihlásit na univerzitu v Miami. Rodiče to považovali za bezpečné – nejenže Miami bylo dvakrát blíže než Kalifornie, ale po smrti babičky Bubby se tam odstěhoval můj děda Zeida – ten, co mi dal krabici se starými hodinkami, když jsem byl malý. Zeida měl marnotratného syna hlídat. Koneckonců jsem byl prvním synem jeho prvního syna.

Tak mě rodiče ztratili na celý rok.

Vstoupil jsem na Miamskou univerzitu.

Rodiče mi vždycky říkali, že mohu být *čímkoli*, čím chci být, že mohu dělat *cokoli*, co chci dělat. To byla dobrá myšlenka, když jsem vyrůstal, ale tento neomezený rozsah možností pro mě byl stále větším a větším problémem, když jsem začal přemýšlet o volbě povolání. *Být čímkoli a dělat cokoli* mi nedávalo žádný směr. Problém byl v tom, že jelikož mě nic nezajímalo, nemohl jsem se rozhodnout, co dělat.

Okamžitě jsem se věnoval... naprosto nesourodému kurzu studia. Během jednoho roku jsem uvažoval o třech studijních oborech: o psychologii, právu a moderním tanci. Neměl jsem nejmenší představu, co chci dělat. A jako obvykle mě nic nebavilo dlouho.

Zeida zjistil, že mi samostatný život pomáhá v osobním vývoji – a chtěl, abych v tom pokračoval. Anž požádal o povolení mé rodiče, řekl mi, že bych mohl strávit rok ve Středozeví. To byla pro mě velice vzrušující vyhlídka. Zatímco se mi hlavou honily obrazy Říma a Athén, Zeida mi „definoval“ *Středozeví*. Měl pro to své oblíbené jméno. Říkal tomu *Izrael*. Zeida, který byl jako obvykle o krok vpředu, mi přinesl program ročního stu-

dia v Jeruzalémě pro americké studenty. Kromě toho mi nabídl, že mé studium bude dotovat. Jak to mohli rodiče odmítnout?

Víc než mléko a med

Většina studentů odjíždějících do Izraele očekávala, že z nebe sestoupí Bůh a ulicemi poteče mléko a med. Většinou byli zklamaní. Já jsem neočekával nic víc než rok v cizí zemi, a tak jsem se zamiloval do *všeho*. Do té doby jsem neprožil nic krásnějšího. Dodnes se mi občas zdá o tamních lidech, starodávných chrámech a úchvatném pohledu z hory Sinaj.

Po návratu do Spojených států jsem se vrátil ke stejnému životu, který jsem před rokem opustil. Ať už jsem ve Svaté zemi našel cokoli, neodhalilo mi to smysl mého života – a jestliže ano, neuvědomoval jsem si to. Vrátil jsem se do Spojených států a měl stále stejný problém: zvolit si studijní obor.

Asi rok před cestou do Izraele jsem dostal nápad. Během svého pobytu v Miami jsem se dověděl o hloubkové masáži nazývané rolfing. Cílem rolfingu je uvolnění muskulatury těla. Několik mých přátel absolvovalo deset předepsaných sezení rolfingu, takže jsem viděl fyzické změny, jež u nich hloubková masáž způsobila. Jejich fotografie před masáží a po ní mě přesvědčily podrobit se rolfingu.

Masáž změnila mé držení těla a rozšířila můj pohled na svět. Rolfing zmírňuje napětí ve svalech, a tím uvolňuje dlouho potlačovanou bolest – jak fyzickou, tak emoční. Následkem toho dochází k transformaci těla i emocí. Tato nová existence, oproštěná od starých bolestí, vám umožní zaujmout jiné držení těla. A když změníte držení těla – tj., když zaujímáte jiný fyzický prostor – zaujímáte také jiný emoční prostor.

Uvažoval jsem o tom, že se stanu rolfistou, ale moji rodiče se obávali, že rolfing může být jen módní trend, který brzy vyjde z módy a nechá mě profesionálně na suchu. Proto mi navrhli, abych přemýšlel o studiu zdravotního oboru, který má prokázanou hodnotu: chiropraxe. I kdyby to nebylo k ničemu, měl bych aspoň doktorát.

Souhlasil jsem, že pojedu do Brooklynu a promluvíím si s chiropraktikem, kterého mi představil jeden můj přítel. Chiropraktik mi vysvětlil základní filozofii chiropraxe. Řekl mi, že existuje univerzální inteligence, která udržuje organizaci a rovnováhu vesmíru, a že rozšířením této inteligence je takzvaná *vrozená inteligence* v každém z nás, která udržuje naše zdraví a rovnováhu. Tato vrozená inteligence neboli životní síla komunikuje s naším fyzickým tělem prostřednictvím mozku, míchy a celé nervové soustavy. Dokud je komunikace mezi mozkem a tělem otevřená, jsme v optimálním zdravotním stavu.

Když se některý obratel vychýlí ze správné pozice, může to způsobit tlak na nervy, což zpomaluje nebo znemožňuje komunikaci mezi danou částí těla a mozkem. Následkem toho může dojít k rozkladu buněk, což vede k oslabení tělesné rezistence a k možnému onemocnění. Funkcí chiropraktika je odstranit tyto překážky způsobené nesprávnou pozicí obratlů (zvanou *subluxace*), obnovit proudění životní síly, a tím nastolit zdravou rovnováhu v těle. Jinými slovy, chiropraxe se nesnaží zmírnit příznaky, snaží se odstranit příčiny.

Když jsem si uvědomil, že bolesti hlavy nejsou důsledkem vrozeného nedostatku aspirinu v krvi – jak se nám snaží namluvit televizní reklamy – a že existuje způsob, jak mohu lidem pomoci, rozhodl jsem se, že se stanu chiropraktikem. Tehdy jsem nepřemýšlel o závažnosti tohoto rozhodnutí a ani jsem nepředvídal, jak velkou roli bude hrát v mém životě.

Najednou mě zaplavily vzpomínky na mé fantazie z dětství – nebo to byly vize? – o tom, jak budu pomáhat lidem jako prorok z Delfy. Studium chiropraxe mi v tom možná pomůže. Jisté je, že na mě v té chvíli zapůsobilo něco z toho, co mi chiropraktik řekl. Připadalo mi to dokonalé – a to mi stačilo. Rozhodl jsem se učinit první krok novým směrem – krok, který mě nakonec přiblížil mému osudu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Nová cesta objevů

*„Samozřejmě že máš psychické schopnosti;
ale neuvědomuješ si to.“*

– moje přítelkyně Debbie Luicanová

Zpátky do školy

Brooklynský chiropraktik mi doporučil Cleveland Chiropractic College v Los Angeles. Podal jsem tedy přihlášku a byl jsem přijat.

A tak moji rodiče ztratili syna – a ztratili ho v Kalifornii. Na druhé straně získali lékaře, takže se všechno vyrovnalo.

Nikdy nezapomenu na svůj první den na chiropraktické fakultě. Ve třídě nás bylo přes osmdesát. Museli probourat stěnu do druhé místnosti, abychom se tam všichni vešli. Instruktor nás požádal, abychom mu řekli důvod, proč jsme se rozhodli studovat chiropraxi. Začal u studenta, který seděl na levém konci první řady, což bylo nejdál od místa, kde jsem seděl já – na pravém konci poslední řady. Poslouchal jsem jednoho studenta za druhým: jeden byl ochromen, dokud nenavštívil chiropraktika, druhý se zbavil rakoviny, třetímu se vrátil zrak, další přestal trpět chronickými migrénami – a tak dále a tak dále. Slyšel jsem nekonečnou litanii o trvalých uzdraveních za hranicemi toho, co byli zvyklí slyšet laici. Zejména já.

Konečně přišla řada na mě. Otočilo se ke mně třiaosmdesát hlav – aby si poslechly poslední příběh dne. Byl můj příběh vr-

cholným eposem, který měl přesvědčit ostatní, aby se vydali na novou zářivou cestu životem? Myslím, že ne. Byl jsem jediný ve třídě, kdo nikdy chiropraktika nenavštívil. A ani jsem nevěděl, co takový chiropraktik vlastně dělá. Pamatoval jsem si něco z toho, co mi řekl brooklynský chiropraktik během dvaceti minut našeho rozhovoru – něco o odstranění překážek a umožnění tělu, aby se samo vyléčilo. Jeho premisa mi připadala tak srozumitelná, že jsem o ní nikdy nepřemýšlel a ani jsem o ní s nikým nemluvil. Vstal jsem, podíval se na spolužáky a uslyšel jsem, jak říkám: „Nuže... *znělo to dobře.*“

Nemůžete-li to najít, snažte se příliš

A tak jsem byl zpátky ve škole – jenže tentokrát to bylo trochu jiné. Byla to škola, kterou jsem si vybral sám. V tom byl veliký rozdíl.

Nikdy jsem nebyl knihomol. Rád jsem se bavil, chodil na večírky a poznával nové město. Brzy jsem si našel práci na poloviční úvazek v jedné prodejně bot; rodiče mi sice posílali peníze na studium, ale já si chtěl vydělat pár dolarů navíc, abych mohl dělat věci, které jsem chtěl dělat *já*. Jednoho dne přišel do krámu jakýsi výzkumník ze seizmologické laboratoře. Zatímco si vybíral boty, řekl mi, že během čtyřadvaceti hodin očekávají zemětřesení v jižní Kalifornii.

„Řekl jste to některému z prodavačů?“ zeptal jsem se ho.

„Ne, neřekl.“

„To je dobře. Tak to nikomu neříkejte,“ řekl jsem s úsměvem. On se také usmál, zaplatil a odešel.

Několik minut po jeho odchodu jsem začal předstírat, že mám předtuchu, a řekl jsem svým spolupracovníkům, že mám *pocit*, že během tří dnů přijde zemětřesení.

Zemětřesení přišlo podle „předpovědi“. Každý to cítil a bylo to i ve zprávách. Moji spolupracovníci byli ohromeni.

O několik dní později jsem měl pocit, tentokrát bez pomoci seizmologa, že dojde k dalšímu zemětřesení. Riskl jsem to a oznámil to ostatním.

Věřte tomu nebo ne, zemětřesení přišlo.

Jako by se ve mně něco probudilo. Během následujících dvou či tří let jsem správně předpověděl jedenadvacet ze čtyřadvaceti zemětřesení.

Jednou odpoledne jsem nechal svému spolubydlícímu vzkaz: *Země se bude třást*. Později mi řekl, že vzkaz četl přesně ve chvíli, kdy začalo zemětřesení. Jeho přítelkyně stála vedle něho a celou dobu křičela.

Jednou jsem seděl v restauraci a najednou jsem ucítil začínající zemětřesení. Když otřesy zesílily, rozhlédl jsem se kolem sebe. Nikdo z hostů nebyl znepokojen. Sklenice na stolech se netřásly; lampy na stropě visely nehybně. Já však viděl, jak se pohybují. Pro mě to bylo skutečné. Vstal jsem a vyběhl na ulici. Nemohl jsem pochopit, proč nikdo jiný neutíká, proč život kolem mě pokračuje jako obvykle.

Připadalo mi to nemožné. Země se třásla; cítil jsem to. Bylo to nejdelší zemětřesení, jaké jsem kdy zažil; nicméně skutečnost, že to necítil nikdo jiný, mě dovedla k závěru, že se nic neděje. Malomyslně jsem se vrátil do restaurace. Byl jsem rád, že jsem obědval sám; vysvětlovat svůj náhlý útěk na ulici, by bylo obtížné.

Jestliže to nebylo skutečné zemětřesení, musela to být nějaká předtucha. Jinak jsem si to neuměl vysvětlit.

Cestou domů jsem se zastavil v prádelně, abych si vyzvedl čisté prádlo; majitelům jsem řekl, že v noci přijde zemětřesení. Všichni se smáli.

Té noci se začala země třást. Epicentrum bylo v Culver City, právě tam, kde bydleli majitelé prádelny.

O několik týdnů později jsem nesl do prádelny další hromadu špinavého prádla. S náručí plnou prádla jsem opatrně otvíral dveře nohou. Náhle jsem uslyšel tak hlasitý křik, že jsem hromadu málem upustil na zem.

„To je on! To je on!“ křičela žena za pultem se silným ruskožidovským přízvukem. „Tady je moje adresa,“ řekla mi a vrazila mi do ruky papír s telefonním číslem. „Než přijde příští zemětřesení, zavolejte mi.“

Kdykoli jsem od té doby přišel do prádelny, všichni chtěli, abych předpověděl příští zemětřesení. Snažil jsem se – ale ne-

fungovalo to. Předpovědi přicházely jen tehdy, když jsem myslel na své každodenní záležitosti.

Tehdy jsem si uvědomil hlubokou pravdu: *Nemůžete-li to najít, snažíte se příliš.*

Vzkříšení

Občas jsem našetřil trochu peněz, abych mohl jít do kina. Jednoho dne jsem přišel do kina za rohem od svého bydliště, právě když začínal druhý film, film „B“ – *Vzkříšení*, v němž hrála Ellen Burstynová. Byl to film „B“ jen svým pořadím, neboť Burstynová byla za tento film nominována na Academy Award za nejlepší herecký výkon.

Vzkříšení je založeno na příběhu ženy jménem Edna Mae, která po automobilové nehodě umírá na operačním stole... a pak se vrací do života. Brzy zjišťuje, že má léčebné schopnosti. Dokáže léčit lidi pouhým dotykem rukou. Někdy na sebe bere jejich nemoc a pak uvolní příznaky ze svého těla. Jindy se lidé vyléčí jakoby milostí, aniž Edna musí jejich nemoc vzít na sebe.

Film mě tak fascinoval, že jsem v kině zůstal i na druhé promítání. Pak jsem vzal do kina své přátele. Později jsem přivedl další. Nechápal jsem, proč jsem byl nucen chodit na film znovu a znovu. Léčebná část filmu mě tehdy nezajímala, zaujala mě podobnost mezi Edniným zážitkem na prahu smrti a zážitkem mé matky během mého porodu. V té době jsem o podobných zážitcích ještě nikdy nic nečetl a film přesně popisoval zkušenosti mé matky. Kdykoli jsem film sledoval, měl jsem pocit, že vidím něco velice povědomého. Jako bych se na něco rozpomínal. Na něco...

Další náznaky

Během svého zkoumání jsem objevil něco, čemu se říká „psychometrie“ – schopnost získávat informace o lidech tím, že držíte nějaký předmět, který jim patří, obvykle nějaký šperk. Vy-

zkoušel jsem to a zjistil, že se dovidám pozoruhodně přesné informace o lidech, které jsem neznal. Během studia tohoto procesu jsem objevil dvě „tajemství“: Čím konzistentněji jsem pohyboval prsty nad nějakým šperkem, tím jsem byl soustředěnější; a čím rychleji jsem mluvil, tím přesnější byla informace. Zdálo se, že soustředěné zkoumání předmětu uklidňuje mou mysl podobným způsobem, jako naši mysl uklidňuje jízda v autě. Zrychlená řeč mi zřejmě nedovolovala příliš přemýšlet. Skrze klid mé mysli přicházely postřehy; skrze rychlou řeč odvaha vyslovit je.

Zmiňuji se o tom nejen proto, že to bylo podivné, ale především proto, že to ukazovalo na „další“ vlivy v mém životě.

Kromě těchto zajímavých událostí bylo mojí hlavní aktivitou něco, čemu by moji učitelé ze základní a střední školy nikdy nevěřili: chodil jsem do školy a opravdu studoval. Moje verze „chození do školy“ často spočívala v tom, že jsem seděl v poslední řadě a zvedl ruku, abych řekl „tady“. Nicméně jsem měl dobrý prospěch... a nakonec jsem získal diplom chiropraktika.

Nevědomky jsem dokázal, že se ředitel mé základní školy nemýlil. Našel jsem něco, co mě zajímalo, a začal jsem něco dělat.

Horečky a návštěvníci

Jednoho dne v roce 1983, krátce po dokončení univerzity, jsem se cítil nesvůj: měl jsem horečku a bolela mě hlava. Neměl jsem ve zvyku užívat aspirin, neboť jsem věděl, že horečka má svůj smysl, a chtěl jsem jí dát volný průběh. Vlezl jsem do postele, pil spoustu tekutin – a díval se na televizi. Po několika dnech jsem se rozhodl, že budu muset udělat něco aktivnějšího, abych se horečky zbavil. Každý večer jsem se zabalil do prostěradel a potil se; za noc jsem alespoň dvakrát vyměnil prostěradla a převlékl se do suchého pyžama.

Nicméně každé ráno jsem se probouzel s horečkou. Nakonec jsem se vzdal a zavolał lékaře. Ten mi předepsal tylenol s kodeinem. Prášky musely být *opravdu silné* – protože potřebuji spoustu kodeinu, abych usnul během seriálu *Miluji Lucii*.

Když jsem prášky spolkl, celý den byl změtí rudých vlasů a kubánských přízvuků.

Moje teplota se pohybovala mezi 40 a 42 stupni. Po další noci vyměňování prostěradel a převlékání pyžam jsem otevřel oči a na okamžik uviděl, že mám „společnost“. V nohách postele stála skupina „lidí“. Bylo jich asi sedm; někteří byli velcí, jiní malí a jeden vypadal skoro jako trpaslík. Zůstali tam jen tak dlouho, dokud neviděli, že jsem je viděl.

Pak zmizeli.

Než jsem si uvědomil, co se stalo, nadechl jsem se. Měl jsem pocit, jako by to bylo moje první nadechnutí toho dne – jako bych vůbec nedýchal od chvíle, kdy jsem otevřel oči, do chvíle, kdy „návštěvníci“ zmizeli. Když jsem začal nadechovat, uslyšel jsem slabé chroptění v hrudi. Náhle jsem pochopil, že *umírám*.

Zatelefonoval jsem svému lékaři a řekl mu, že k němu okamžitě přijedu. Pak jsem zavolal taxislužbu a objednal si taxík s klimatizací, protože jsme byli právě uprostřed vlny veder a já se svou horečkou prožíval svou vlastní vlnu.

Stěží jsem stál na nohou, ale nakonec jsem se dovrávoral na ulici. Taxík konečně přijel... samozřejmě neměl žádnou klimatizaci. Šílený horečkou jsem nastoupil.

Když mi lékař zrentgenoval plíce, okamžitě mě poslal do nemocnice. „Nikde se cestou nezastavujte,“ řekl mi. Zdálo se, že mám zápal plic. Protože jsem tušil, že v nemocnici strávím nějaký čas, jel jsem nejdřív domů, abych si vzal pyžamo, kartáček na zuby atd.

V té době jsem neměl žádné zdravotní pojištění, a tak jsem dost dlouho čekal, než mě vzali na pokoj. Následujícího rána mě převezli na jiný pokoj, kde jsem strávil deset dní připojen k různým trubičkám a kyslíku... dostával jsem jídlo hodné domácí letecké společnosti. Když jsem byl konečně propuštěn, vážil jsem 60 kilo – a to měřím přes 180 centimetrů. Ošetřující lékař mi později řekl, že si nebyl jistý, zda z nemocnice odejdu živý.

Ze svého pobytu v nemocnici si toho moc nepamatuji, ale vím, že jsem ztratil krátkodobou paměť, pravděpodobně následkem vysokých teplot.

Kdo byli lidé, které jsem viděl v nohách své postele? Byli to průvodci? Duchové? Strážní andělé? Byla to skupina pozorova-

telů z jiné dimenze? Byly to přízraky způsobené mou horečkou – jinými slovy preludy? Nebo to byly přízraky, které skutečně existují, ale které jsem viděl jen díky své horečce – to jest bytosti, které žijí na jedné z oněch jedenácti teoretických úrovní existence (podle názoru dnešní kvantové fyziky)?

Nevím. Ale jedno je jisté: kdybych je toho dne neviděl, pokračoval bych ve svém režimu pocení a pití džusu – a pravděpodobně bych umřel.

Na to jsem však nebyl připraven. Měl jsem jiné plány. A také je možné, že pro mě měl plány někdo jiný.

Vzkříšení – opět

V důsledku profesionálního procesu, jež jsem si zvolil, jsem se nakonec stal „externistou“ v chiropraktické ordinaci. Ačkoli to bylo zajímavé, tato fáze mé nové kariéry nebyla příliš výnosná. Jako většina lidí jsem si myslel, že všichni lékaři vědí, jak řídit ordinaci. Ale mýlil jsem se. V ordinaci, kde jsem pracoval, bylo mnoho věcí, jež lékaři neznali. Podle vzájemné dohody jsem jim měl odevzdávat padesát procent z toho, co jsem vybral od svých pacientů. Protože jednali se svými pacienty ne zcela královsky, nepřekvapilo mě, že s mými zacházeli ještě hůř. A proto se mnoho mých pacientů nikdy nevrátilo.

S padesátiprocentním příjmem a nejistým počtem pacientů jsem měl stěží na nájem. Čím déle jsem pracoval jako externista, tím víc jsem byl zadlužen. A čím víc jsem dlužil, tím míň jsem si mohl dovolit odejít. Až nakonec po třech letech jsem *musel* odejít – nebo se vzdát své kariéry.

A tak jsem odešel.

Něco jsem však přece jen získal. Jeden z mých pacientů měl významné spojení s mým oblíbeným filmem *Vzkříšení*. Dalším pacientem byla členka Akademie filmové vědy a umění. Ta mě toho roku pozvala na slavnostní předávání Academy Awards. A tak jsem tam seděl na balkoně a sledoval dění. Najednou jsem si všiml, že se do řady za mnou posadila Ellen Burstynová, která do té doby seděla v přízemí. *Jak podivné*, pomyslel jsem si.

Po chvíli vstala a odešla. Od té doby jsem ji už nikdy neviděl a nikdy jsem o tom setkání nepřemýšlel. Nepřemýšlel jsem ani o dalších podivných událostech, které mě v životě potkaly: o „bytostech“ v nohách mé postele, o předpovědích zemětřesení, o psychometrii a hodinkách, které se samy „opravovaly“...

O ničem z toho jsem nepřemýšlel do té doby, než začalo docházet k uzdravením.

Duch Melrose Place

Jako bývalý externista bez peněz jsem si pronajal první místo, které jsem si mohl dovolit – jednu místnost v třípokojovém bytě v ulici Melrose Place, o který jsem se dělil se dvěma psychology. Melrose Place byla považována za jednu z nejzajímavějších a nejdražších ulic v Los Angeles, ale je jasné, že lidé, kteří si to mysleli, nikdy neviděli mou novou ordinaci. Skutečnost, že pacienti museli šlapat do prvního patra, nebyl jediný problém. Ačkoli každý v L.A. jezdí všude autem, v Melrose Place nebylo žádné parkoviště – což mě přinutilo pronajmout parkovací místa od některých majitelů luxusních galerií a obchodů se starožitnostmi. A tak se moji pacienti mohli chlubit, že jejich chiropraktik má parkoviště, kde zákazníkům parkují auta šoféři v livrejích.

Ale to přišlo až později. Nejdřív jsem musel přeměnit svou jedinou místnost v použitelnou chiropraktickou ordinaci. Rozdělil jsem místnost na tři miniaturní místnůstky, do jídelního rohu jsem umístil recepční přepážku a sekretářku. Pak jsem najal řemeslníky, aby práci provedli.

Jak ví každý, kdo někdy něco stavěl, stavební práce se mohou protáhnout donekonečna a cena může značně překročit rozpočet. Takže mi nakonec došly peníze a banka mi nechtěla půjčit.

Každé ráno jsem chodil do své nedostavěné ordinace léčit pacienty a kromě toho dělat dvě další věci: utahovat šrouby nově instalovaných lamp a telefonovat do banky a přemlouvávat manažera, aby mi půjčil peníze.

Z nějakého důvodu se šrouby každé ráno uvolnily a čouhaly přes centimetr ze stěny. Jelikož byla ordinace na rohu fre-

kventované ulice, usoudil jsem, že se šrouby uvolňují následkem vibrace způsobené pouličním provozem. Ať už to bylo z jakéhokoli důvodu, každé ráno jsem šrouby utahoval.

Jednoho dne, když odešla moje „zaměstnankyně“ (žena, která strávila tolik času pilováním vlastních nehtů, že jsem se divil, že není od krve všechno, čeho se dotkla), zůstal jsem v ordinaci déle, abych srovnal páteř jednomu pacientovi, který se opozdil. Najednou jsem uviděl, jak kolem dveří ordinace jde nějaký muž. Věděl jsem, že hlavní dveře jsou zamčené, takže se nikdo nemohl dostat dovnitř. Přesto jsem toho muže viděl naprosto jasně: Měřil asi 178 centimetrů a měl kulatý obličej a krátké vlnité vlasy. Měl na sobě šedý kabát a vypadal tak na třicet.

Okamžitě jsem věděl, že to je duch.

Když jsem to druhý den řekl oběma psychologům, byl jsem překvapen, že o tom návštěvníkovi už dávno vědí. Nechtěli se o něm zmiňovat, protože potřebovali někoho, kdo by se s nimi dělil o činži, a měli strach, že by mě duch vyděsil.

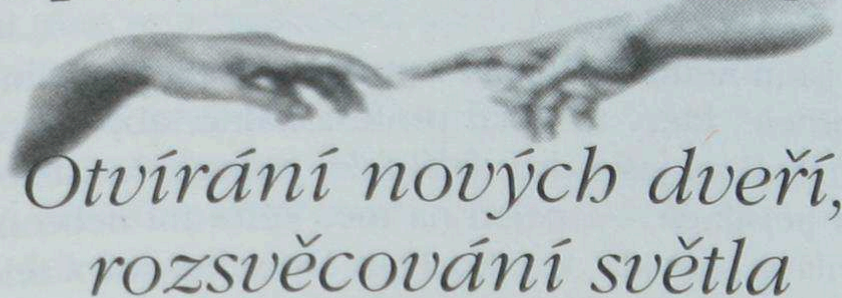
Ve skutečnosti mi duch nevadil – ale zdálo se, že já vadím jemu. „Příliš velký provoz,“ řeklo mi jedno médium, které věřilo, že mě ducha dokáže zbavit. „Nevadí mu, když ke každému psychologovi přichází jeden člověk za hodinu, ale vy mu sem přivádíte příliš mnoho cizích lidí.“

Pozoroval jsem médium, jak chodí po mé ordinaci a něco hledá. Když našel místo, kde podle jeho názoru duch trávil většinu času, velmi zdvořile mu oznámil, že je mrtvý. Pak mu řekl, aby vyšel na světlo nebo něco podobného. Trvalo to celkem 30 vteřin.

Bylo to v neděli večer. Když jsem v pondělí ráno přišel do ordinace, zkontroloval jsem všechny lampy: byly pevně přišroubované a zůstaly přišroubované po dobu dalších pěti let, dokud jsem je nemusel sundat, protože jsem rozšiřoval ordinaci.

Pak zazvonil telefon. Volal bankovní manažer, aby mi oznámil, že jsem dostal půjčku.

❧ PÁTÁ KAPITOLA ❧

*„Co je za námi a co je před námi,
je nesrovnatelně menší než to, co máme v sobě.“*
– Ralph Waldo Emerson

Židovská cikánka z Venice Beach

Po dvanácti letech zabírala moje ordinace přes polovinu druhého patra. Moje chiropraktická praxe vzkvétala. Měl jsem osm manipulačních místností, asistenty, masážní terapeuty, reflexology a tolik pacientů, kolik jsem mohl zvládnout. Můj emoční stav však nebyl nejlepší.

Právě jsem ukončil šest let starý partnerský vztah, o němž jsem byl přesvědčen, že vydrží do konce mého života. Po rozchodu jsem se stěží vláčel životem. Jediné, co bylo těžší než ráno vstát a jít do ordinace, byl celodenní styk s pacienty.

Jako bych neměl dost osobních starostí, v té době jsem musel najmout úplně nový personál. Nesmírně schopná žena, která řídila mou ordinaci, se odstěhovala do jiného státu, aby mohla žít se svým přítelem. Kromě ní odešli další dva zaměstnanci. Musel jsem začít od začátku. Na místo manažerky, která odešla, jsem musel najmout dva lidi – jeden se měl starat o pojišťovací záležitosti a korespondenci a druhý o vztahy s pacienty a každodenní chod ordinace.

A tak jsem začal přijímací pohovory se zájemci o místo sekretářky v recepční místnosti. U sekretářky jsem měl vždycky rád

„osobnost“, neboť *společenská* osobnost u recepční přepážky udržuje dobré vztahy s pacienty, a *silná* osobnost zaručuje, že se nebudím.

Nikdy jsem neuměl najímat zaměstnance, a tak jsem požádal jednoho přítele, který to dělal profesionálně, aby mi přišel pomoci. Pomáhali mi ještě dva další lidé. Jedna z žadatelek na mě zapůsobila nejsilněji – a nejen na mě. Věřte mi nebo ne, vypadala, mluvila a chovala se jako Fran Drescherová z televizního seriálu *The Nanny*: Vysoká, černovlasá, atraktivní a prostořeká; měla nosní newyorský přízvuk a vysoký hlas, kterým mohla krájet diamanty. Dříve chtěla být herečkou.

Všichni mi říkali: „Tu neber. Tuhle ženskou neber.“ Ale já ji musel mít. Za prvé, něco v jejích očích mi připomínalo Bubbu. Za druhé, nemohl jsem uvěřit, že někdo takový opravdu existuje. Snažil jsem se naslouchat zkušeným hlasům přátel, kteří mi přišli pomoci najmout schopné zaměstnance, ale tahle žena mě prostě fascinovala. Nemělo smysl zamlžovat záležitost logikou.

Náš vztah se stal vztahem lásky a nenávisti. Já ji miloval. Pacienti ji nenáviděli.

Jednoho dne prohlásila, že mi udělá dobře, když strávím den na pláži, zejména vzhledem ke stresu, jemuž jsem denně vystaven. V podstatě to znamenalo, že na pláž chtěla jet *ona*, ale nechtělo se jí utrácet za benzin. Ale co na tom. A tak jsme tu sobotu jeli na pláž do Venice Beach. Chvilí jsme se opalovali a ona pak někam odešla. Když se vrátila, řekla mi: „Je tu jedna kartářka. Musíte si od ní nechat vyložit karty.“

Neměl jsem nic proti vykládání z karet, ale raději bych šel k někomu s lepším doporučením.

„Nechci, aby mi vykládala karty nějaká ženská na pláži,“ odpověděl jsem.

Kdyby byla tak úžasná, lidé by chodili za ní, říkal jsem si. Netáhala by na pláž karetní stůlek, ubrus, židle a další krámy ve snaze nacytat zákazníky.

Moje sekretářka na mě nepřestala naléhat. Z jejího pohledu mi bylo jasné, že mi další námitky nepomohou. Nakonec mi řekla, že tu ženu potkala na nějakém večírku a řekla jí, že dnes budeme na pláži. „Cítila bych se trapně, kdybyste si od ní ne-

nechal vyložit karty," řekla mi kňouravým hlasem a sraštila obočí. „Prosím...“

Vzdal jsem se a následoval ji po rozpálené pláži. Kartářka seděla u stolku, na kterém měla rozložené karty jako cikánka. Když mi ji sekretářka představila, kartářka řekla: „Bubbelah, předpovídám budoucnost buď za 10, nebo za 20 dolarů.“

Bubbelah? Copak opravdu existuje něco takového jako židovská cikánka?

Měl jsem v kapse jen 20 dolarů. Protože jsem měl hlad, řekl jsem jí, ať mi předpoví budoucnost za 10 dolarů.

Za svých deset dolarů jsem dostal docela dobrou, ale nijak pozoruhodnou předpověď. Když skončila, řekla mi: „Dělám ještě něco jiného. Spojuji poledníky vašeho těla s poledníky této planety, které nás spojují s hvězdami a planetami.“ Řekla mi, že to jako léčitel budu potřebovat, a doporučila mi knihu *The Book of Knowledge: The Keys of Enoch* od J. J. Hurtaka. Připadalo mi to zajímavé, a tak jsem se zeptal: „Kolik za tu knihu chcete?“ „333 dolarů,“ odpověděla. „Ne, děkuji.“

Tohle jsou obchody, před kterými vás varují ve večerních zprávách. Jako bych to slyšel: „Židovská cikánka ve Venice Beach přijímá 333 dolarů od nic netušícího chiropraktika...“ Na obrazovce se objevuje moje fotografie a pod ní nápis *Důvěřivý blupák*. „A přesvědčuje ho, aby jí platil 150 dolarů měsíčně za to, že bude zapalovat svíčky na jeho ochranu... film začíná v jedenáct hodin.“ Cítil jsem se pokořen už tím, že jsem o tom přemýšlel. A tak jsme se sekretářkou odešli a vymysleli oběd pro dva za 10 dolarů.

Možná si myslíte, že to bylo všechno, ale lidská mysl funguje tajemnými způsoby. Nemohl jsem se zbavit jejích slov. Následujícího dne jsem šel do knihkupectví Bodhi Tree poblíž mé ordinace a rychle přečetl kapitolu 3.1.7 v knize *The Book of Knowledge: The Keys of Enoch*. (Tuto kapitolu mi doporučila kartářka.) Okamžitě jsem pochopil, že jestliže existuje kniha, která se nedá číst rychle, pak je to tato kniha. Nicméně jsem přečetl dost. To mě pronásledovalo tak dlouho, dokud jsem se nevzdal. Rozbil jsem své prasátko a zavolal kartářce.

Celá procedura měla trvat dva dny. První den jsem jí zaplatil, lehl si na stůl a poslouchal drmolení své mysli, zatímco ona

ztlumila světlo a pustila hudbu Nového věku. *Toble je to nejpitomějši, co jsem kdy udělal*, pomyslel jsem si. *Nemohu uvěřit, že jsem dal peníze neznámé ženské, aby mi kreslila po těle čáry.* Zatímco jsem přemýšlel o všem, co jsem si za ty peníze mohl koupit, něco mě napadlo. *Už jsi jí zaplatil*, řekl jsem si. *Tak přestaň žvanit a otevři se všemu, co ti to může přinést.* A tak jsem tam tiše ležel a čekal. Když bylo po všem, moje mysl mi oznámila, že jsem nic nového nepoznal. *Vůbec nic.* Zdálo se, že jsem v tom pokoji jediný, kdo si to uvědomoval. Kartárka mi pomohla na nohy, jako by se trásla země, řekla mi, abych se o ni opřel, a začala se mnou chodit po pokoji.

„Uzemněte se,“ řekla. „Vraťte se zpátky do svého těla.“

V tu chvíli jsem uslyšel tichý hlas ve své hlavě: „*Paní, nevím, co si myslíte, že se tu stalo, ale já si ničeho nevším.*“

Jelikož jsem už zaplatil za obě sezení, rozhodl jsem se, že přijdu i v neděli. Toho večera se však stalo něco podivného. Asi hodinu poté, co jsem si lehl do postele, se rozsvítila lampa na mém nočním stolku. Probudil jsem se s pocitem, že v domě jsou nějakí lidé. Odvážně jsem vstal a s nožem a kanystrem slzného plynu v ruce jsem prohledal celý dům. Nikoho jsem však nenašel. Vrátil jsem se do postele s nepříjemným pocitem, že nejsem sám a že mě někdo sleduje.

Druhé sezení začalo podobně jako první. Brzy se však ukázalo, že bude úplně jiné. Moje nohy nechtěly ležet klidně. Pocit neklidu se brzy rozšířil do zbytku mého těla. K tomu se přidalo téměř nesnesitelné mrazení. Nemohl jsem dělat nic jiného než ležet nehybně na stole. Ačkoli jsem chtěl skočit na zem a setřást ze sebe ten pocit, neodvážil jsem se pohnout. Proč? Protože jsem té ženské zaplatil víc, než mě stálo jídlo na celý týden. Proto jsem se rozhodl, že dostanu všechno, co jsem zaplatil.

Sezení konečně skončilo. Byl nesnesitelně dusný den a my jsme byli v bytě bez klimatizace. Přesto jsem byl zmrzlý na kost a jektaly mi zuby, když mě ta žena zabalila do deky, kde jsem zůstal dobrých pět minut, než se moje teplota vrátila do normálu.

Byl jsem teď jiný člověk. Nevím, co se stalo, a nedokážu to vysvětlit, ale nebyl jsem stejný člověk, jaký jsem byl před čtyřmi dny. Nějak jsem se dostal ke svému autu, které pak našlo cestu domů.

Na zbytek toho dne si vůbec nepamatuji. Nemohl bych vám ani říci, zda nějaký zbytek dne vůbec byl. Vím jen to, že jsem byl v pondělí ráno ve své ordinaci.

Moje odysea začala.

Něco se dělo

Paměť se mi vrátila, když jsem vkročil do své ordinace. Měl jsem pocit, jako by mi předešlého dne vyndali z hlavy část mozku a teď mi ji vrátili.

Ale to nebylo všechno. Musel jsem odpovídat na spoustu neočekávaných otázek. „Co se vám o víkendu stalo? Vypadáte úplně jinak! Mluvíte jinak!“ Samozřejmě že jsem neřekl: „Zaplatil jsem kartářce 333 dolarů, aby mi nakreslila na tělo čáry; a proč se ptáte?“

Některé otázky je lepší nechat bez odpovědi.

„Ale nic,“ odpověděl jsem ležérně, zatímco jsem přemýšlel o tom, co se vlastně stalo.

Měl jsem ve zvyku nechávat pacienty po manipulaci obratlů ležet 30 až 60 vteřin na stole se zavřenýma očima. To jim poskytl čas, aby se uvolnili, než si obratle zvykly na novou polohu. Toho rána se mě sedm pacientů zeptalo, zda jsem nechodil kolem stolu, zatímco leželi se zavřenýma očima. Několik z nich se mě zeptalo, zda do místnosti nepřišel někdo jiný, protože měli pocit, jako by kolem stolu chodilo několik lidí. Tři z nich mi řekli, že měli pocit, jako by kolem stolu *běhali* nějakí lidé. A dva mi nesměle řekli, že měli pocit, jako by kolem stolu někdo *létal*.

V té době jsem byl chiropraktikem 12 let a ještě nikdo mi neřekl nic takového. A teď mi to řeklo sedm lidí během jediného dne. Bylo mi jasné, *že se něco děje!*

Pacienti mi říkali, že cítí, kde mám ruce, ještě než se jich dotknu. Cítili mé ruce poměrně daleko od těla. Brzy se z toho sta-

la hra. Pacienti se snažili odhadnout co nejpřesněji, kde mám ruce. Když se však začali uzdravovat, stalo se to něčím víc než hrou. První uzdravení nebyla nijak dramatická; většinou došlo ke zmírnění nějaké bolesti. Když někdo přišel na chiropraktickou manipulaci, nejdřív jsem mu srovnal obratle, pak jsem mu řekl, ať zavře oči a klidně leží, dokud mu neřeknu, aby oči otevřel. Zatímco měl zavřené oči, pohyboval jsem rukama nad jeho tělem. Když pak otevřel oči a uvědomil si, že necítí žádnou bolest, ptal se mě, co jsem udělal.

„Nic – a nikomu to neříkejte!“ byla moje obvyklá odpověď. A tento příkaz byl stejně účinný, jako když Nancy Reaganová radila mladým lidem: „Řekněte drogám NE.“

Brzy ke mně začali chodit pacienti ze všech koutů světa. Neměl jsem tušení, co se děje, neboť nikdo nepovažoval za vhodné dát mi nějakou knihu instrukcí. Samozřejmě jsem pravidelně navštěvoval cikánku z Venice Beach – musel jsem s někým mluvit, neboť v mém domě se děly podivné věci, o kterých jsem nemohl hovořit se svými „normálními“ přáteli.

„Musí to pocházet z něčeho, co jste v sobě už měl,“ řekla mi cikánka. Pak dodala: „Možná to má něco společného s tím, že se vaše matka dostala na pokraj smrti během vašeho porodu. Je to velice neobvyklé. Nic takového se ještě nikdy nestalo.“

Ten první den na pláži mi poradila, abych bral „květinové siličné kapky“, a vyjmenovala šest specifických druhů. Pak mi ale řekla, abych nemíchal víc než pět druhů dohromady.

A tak jsem se vždycky rozhodoval, kterých pět druhů brát a který vynechat. Tento proces vybírání byl někdy zábavný – anebo naopak velice otravný pro kohokoli, kdo mě v té době znal, protože jsem nebyl známý svou rozhodností.

Nakonec jsem si kapky objednal, a když přišly, smíchal jsem je s pečlivostí, která hraničila s nábožnou úctou. Naplnil jsem čtyři pětadvacetilitrové lahvičky do tří čtvrtin pramenitou vodou. Do každé lahvičky jsem přidal sedm kapek každé z pěti vybraných květinových esencí. Jednu lahvičku jsem si dal na noční stolek, druhou do aktovky, třetí do skříňky s léky a čtvrtou do zásuvky pracovního stolu v ordinaci. Téměř obřadně jsem si čtyřikrát denně nakapal sedm kapek této směsi pod ja-

zyk. Jednou za tři dny jsem se vykoupal ve speciální lázni (čistá voda, šťáva z poloviny citronu a sedm kapek mé siličné směsi). Kartářčiny instrukce byly přesné a já je dodržoval možná s přehnanou důsledností.

Proč o tom mluvím? Protože kdykoli jsem šel večer do postele po takovém obřadu, vždycky se mi zdálo, že v mém domě jsou nějakí lidé. Vždycky jsem se probudil, vstal s tlukoucím srdcem z postele, prohledal celý dům v očekávání, že každou chvíli narážím na někoho, kdo tam nebyl, když jsem šel spát... ale jediné, co jsem objevil, byly otevřené dveře, které jsem předtím zamkl, a rozsvícené světlo, které jsem předtím zhasl.

Otvírání dveří a rozsvěcování světel – krásná metafora. Tehdy jsem neměl dostatečný odstup, abych si to uvědomil. Věděl jsem jen, že se v mém domě děje něco neobyčejného, a chtěl jsem najít vysvětlení. Moje cikánka mi žádné vysvětlení nedala, ale zdálo se, že jí nevadí, co se děje, a tak to přestalo vadit i mně.

V té době jsem ještě netušil, že se brzy dostanu za hranice jejích vědomostí.

Puchýře a krvácení

Někteří pacienti ke mně stále ještě chodili na obvyklou chiropraktickou terapii, protože nevěděli o těch „dalších věcech“, které se děly v mé ordinaci. Jednu z těchto pacientek ke mně poslal její ortoped, který nebyl schopen vyléčit její chronické bolesti zad. Ženě bylo čtyřicet let a trpěla bolestmi zad už dlouhou dobu. Toho dne, kdy ke mně přišla, trpěla obzvlášť silnými bolestmi, a nejen bolestmi zad. Řekla mi, že od devíti let trpí degenerativní nemocí pravého kolena a že bolest je téměř nesnesitelná.

Srovnal jsem jí obratle a pak jsem ji požádal, aby zavřela oči a neotvírala je, dokud jí neřeknu. Když zavřela oči, šel jsem na její pravou stranu, zvedl jsem ruce a držel je asi patnáct centimetrů nad jejím kolenem. Pak jsem rukama začal pohybovat v malém kruhu nad kolenem. Kdykoli jsem s pacienty dělal něco podobného, vždycky jsem v rukou něco cítil, a tentokrát jsem cítil teplo. Nic jiného než teplo – možná trochu větší než obvykle.

Když jsem skončil, řekl jsem jí, aby otevřela oči. Jakmile je otevřela, řekla mi, že se cítí lépe. V té době jsem si na podobné odpovědi pomalu zvykal. Ať už to bylo jakkoli podivné, stávalo se to dost pravidelně. Tentokrát mě překvapilo něco, co stalo potom. Šli jsme k hlavním dveřím ordinace, a když jsme procházeli recepční místností, sekretářka málem spadla ze židle.

„Podívejte se!“ vykřikla svým jedinečným způsobem a ukázala na mou ruku. Podíval jsem se. Dlaň jsem měl plnou puchýřů – malých, asi milimetrových puchýřů. Bylo jich tak pětasedmdesát až sto, možná víc. Během tří hodin zmizely.

To se stalo několikrát. Svým způsobem jsem to přivítal – byl to projev něčeho jinak neviditelného. Bylo to něco, co jsem mohl někomu ukázat a říci: „Vidíš to?“

A pak se to stalo. Dlaň mi začala krvácet. Nevymýšlím si to. Místo puchýřů krvácení. Nebyly to žádné proudy krve jako ve starých filmech nebo bulvárních plátcích; vypadalo to spíš, jako kdybych si propíchal dlaň špendlíkem. Nicméně to byla krev.

Zatímco jsem si prohlížel dlaň, přišli ke mně čekající pacienti.

„To je zasvěcení,“ řekl jeden.

„Do čeho?“ zeptal jsem se.

Nikdo nevěděl.

Ostatně, jak by to mohli vědět? Proč jsem to nevěděl já? Kdo to opravdu ví?

Hledání odpovědí

Začal jsem hledat odpovědi s ještě větším západem. Vyhledal jsem si jména několika expertů v oboru duchovních a takzvaných paranormálních jevů. Koupil jsem si audiokazety jejich knih a poslouchal je v autě; a napadly mě otázky, které jsem jim chtěl položit.

A občas se mi to povedlo.

Když jsem se dověděl, že doktor Brian Weiss, autor knihy *Many Lives, Many Masters*, pořádá jednodenní seminář, okamžitě jsem si koupil vstupenku. Doktor Weiss je jedním z předních odborníků na regresi do minulých životů. Začal svou kariéru ja-

ko psychiatr a hypnoterapeut, ale při léčení některých pacientů dospěl k názoru, že minulé životy opravdu existují a že mohou ovlivnit život přítomný.

Doufal jsem, že se mi o přestávce podaří zeptat se ho, co se děje v mém dříve normálním životě.

Přestávka sice přišla, ale moje očekávání se nesplnilo.

Semináře se účastnilo asi 600 lidí a všichni čekali na příležitost promluvit si s doktorem Weissem o svých vlastních problémech. Nikdo si zřejmě neuvědomil, že 600 otázek násobeno jednou minutou zabere deset hodin, což přesahovalo čas vyhrazený na celý seminář.

Samozřejmě jsem byl jedním z těch, kdo byli přesvědčeni, že jejich otázka *musí* být položena. Čekal jsem tedy na příležitost zvednout ruku, až se bude hovořit o něčem, co má nějakou souvislost s mou otázkou.

Otázky však nebyly přijímány.

Brzy přišla polední přestávka. Polovina semináře byla za námi a já stále ještě nedostal příležitost.

Po přestávce doktor Weiss oznámil, že provede regresi do minulého života a že potřebuje nějakého dobrovolníka. Okamžitě se zvedlo pět set devadesát sedm rukou. (Tři lidé museli být ještě na toaletě.) Doktor Weiss řekl, že si vybere pět lidí a udělá krátký test, aby zjistil, kdo je nejlepší pokusný subjekt. Zbývající čtyři se vrátí na své místo.

„Jeden, dva, tři, čtyři, pět...“ Doktor Weiss si vybral dobrovolníky. Všichni vystoupili na pódium a postavili se na jedno z určených míst. Já mezi nimi nebyl.

Ti z nás, kteří nebyli vybráni, napjatě čekali, co bude dál... najednou se k nám doktor Weiss obrátil a prohlížel si nás, jako by něco ztratil. „Vy!“ ukázal do davu. „Nehlásil jste se?“

Když jsem se rozhlédl kolem sebe, abych zjistil, na koho ukazuje, uvědomil jsem si, že se všichni dívají na mě.

„Ano,“ řekl jsem rozpačitě. „Ale už jste si vybral pět dobrovolníků.“

„Chtěl jste jít na pódium?“

Samozřejmě že ano. Co to bylo za otázku?

„Ano, chtěl,“ odpověděl jsem.

„Tak pojdte.“

V tu chvíli bych nejráději zalezl do nějaké díry. Zdálo se mi totiž mnohem snazší být jedním z pěti než vystoupit na pódium sám.

Nicméně jsem šel – když mě několik lidí přátelsky štouchlo do žeber a několik dalších se na mě podívalo závistivě. Nemohl jsem jim to vyčítat. Všichni chtěli, aby doktor Weiss provedl regresi do jejich minulých životů.

Doktor Weiss nám vysvětlil test, který chtěl provést s každým z nás. Měli jsme se dívat vzhůru bez pohybu hlavy a pomalu zavírat oči, aby viděl, zda se nám chvějí víčka. Podle toho mohl zjistit, kdo je nevhodnějším subjektem pro hypnotickou regresi.

Pokud jste to ještě neuhodli, byl jsem to já. Doktor Weiss to možná věděl už od začátku.

Posadil mě na židli, řekl mi, abych zavřel oči, a pak se zeptal: „Co vidíte?“

Uvědomil jsem si, že se dívám sám na sebe, ačkoli jsem měl zavřené oči. Viděl jsem opálenou pleť, ale měla jiný odstín – byla to olivová pleť, jakou mají lidé ze Středozeemí. Najednou jsem věděl, že jsem mladý chlapec, který žije v nějaké dávné době někde v poušti. Vypadal jsem starší, než jsem byl. Podle toho, co jsem řekl doktoru Weissovi a posluchačům, bylo mi mezi dvanácti a sedmnácti lety.

Pak jsem popsal své okolí: vnitřní dvůr velké budovy s kamennými sloupy. Jeden sloup, který stál uprostřed dvora, byl vyšší, než jsem dohlédl. Byl to obrovský sloup o průměru půldruhého metru a já se za ním schovával. V tu chvíli moje ústa řekla posluchačům: „Jsem zpátky v Egyptě.“ V duchu mě napadlo: *Bože! Egypt! To přece říká každý. Každý se vrací do Egypta. Nevymyslím si to?* Moje ústa však pokračovala: „Bydlím v domě faraona.“ *Samozřejmě, jak jinak. Jak ubobá představitost.* „Jsem členem faraonovy rodiny.“ *Takže teď jsem členem královského rodu.* „Ale nejsem faraonův pokrevní příbuzný.“ *Takže teď jsem Mojžíš.* *Nemohu uvěřit, že něco takového říkám.*

Před mým vnitřním zrakem se odehrával jakýsi příběh a já jej nemohl zastavit, ať už byl pravdivý nebo ne. Řekl jsem posluchačům, že se skrývám za sloupem, aby mě neviděl strážný. Pamatuji se, že mi to připadalo divné, protože to byl *můj* dům.

Nicméně jsem věděl, že se chci nepozorovaně dostat ke schodišti, které vedlo do podzemní místnosti, kde měli dvorní kouzelníci své nástroje.

Do místnosti nesměl chodit nikdo včetně mě. Kouzelníci si mysleli, že jsou jediní, kdo s těmi nástroji umí zacházet. Já si to nemyslel. Věděl jsem, že jediný, kdo je schopen kouzelné nástroje používat, jsem já. Kouzelníci si to jen namlouvali nebo se snažili namluvit to druhým.

Mezi poklady v podzemní místnosti byla zlatá žezla různých velikostí, některá až sto osmdesát centimetrů dlouhá. Byla ozdobena ohromnými drahokamy a na jednom z nich byl ohromný tmavě zelený kámen – buď smaragd, nebo broušený moldavit. O tom jsem se později dověděl víc.

Pak mi doktor Weiss řekl: „Tak dobře, přejdeme teď na konec tohoto života.“

Šel jsem ještě dál. Najednou jsem věděl, že jsem umřel a odešel z toho života. Vědomí, které jsem měl v té chvíli, mi řeklo, že moc nebyla v těch žezlech – byla ve *mně* a já si ji bral s sebou z jednoho života do druhého.

Tím skončila moje regrese. Dodnes si nejsem jistý, zda jsem si celý příběh nevymyslel. Když jsem byl na pódiu, cítil jsem potřebu něco říci.

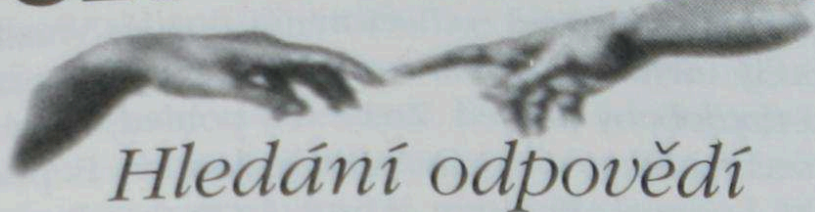
Když jsem se vrátil z pódia, mnozí posluchači mi řekli: „Kdybyste byl tady a díval se na sebe, *věděl byste*, že si to nevymýšlíte.“

Doktor Weiss mi později řekl, že jsem během regrese uvedl některé informace, které si už předem ověřil pro svou novou knihu. Bylo velmi nepravděpodobné, že bych je byl znal, než jsem vystoupil na pódium.

Musel jsem s ním souhlasit. A ačkoli mi ten zážitek nepřípadal skutečný, nic z toho, co jsem řekl, nebylo obsaženo v mém pojednání o „egyptologii“, jež jsem napsal ve třetí třídě základní školy.

ŠESTÁ KAPITOLA

Hledání odpovědí

*„Poznejte to, co vidíte před sebou,
a pochopíte to, co nevidíte.“*
– The Nag Hammadi Library

Napadlo mě, že někdo *musí* vědět, co tyto podivné události znamenají. *Moje* zážitky jistě nebyly jedinečné. Někdo někde musel mít nějaké vysvětlení.

Samozřejmě jsem šel nejdřív za cikánkou z Venice Beach. Když jsem jí řekl o puchýřích a krvácení, přiznala, že neví, co se děje a proč se to děje. Došly jí všechny otřepané fráze Nového věku a řekla mi, že je na čase, abych navštívil jinou ženu – ženu, „která naučila ji a všechny ostatní“, jak dělat tuto práci. Dala mi její jméno a telefonní číslo.

Následujícího dne jsem zavolaal své nové „učitelce“ a řekl jí o rozsvěčujících se světlech, otvírajících se dveřích i o „lidech“, jejichž přítomnost cítím ve svém domě. Pak jsem jí vyprávěl o puchýřích a krvácení. Doufal jsem, že se od ní něco dovím. Když jsem domluvil, na druhém konci bylo ticho. Nakonec učitelka odpověděla: „Neznám nikoho, kdo by měl podobné zážitky. Je to *fascinující*.“ A to bylo všechno.

V terminologii Nového věku znamenalo slovo „fascinující“ nejspíš: „To si musíš vyřešit sám, hochu.“ Ale nebyl jsem ochoten vzdát se. Následující měsíc jsem si domluvil schůzku s jedním světoznámým psychikem z L.A., kterého mi doporučil můj přítel. Když jsem schůzku domlouval, neřekl jsem mu, co se mi

děje, a neřekl jsem mu dokonce ani své příjmení. Chtěl jsem zjistit, zda sám něco vycítí.

Na schůzku jsem přišel o třicet minut pozdě. Vrazil jsem do jeho bytu celý udýchaný, svalil se na křeslo a předstíral, že nevidím jeho rozzlobený pohled. Znáte ten pohled, který vám připomene všechny lekce o dochvilnosti a donutí vás pochybovat o vaší lidské hodnotě. Byl jsem si jistý, že je po všem.

Psychik rozložil karty na stůl velice věčným způsobem, přičemž se snažil skrýt sebemenší náznak vřelosti nebo soucitu. Pak se mi podíval přímo do očí. „Co vlastně děláte?“ zeptal se strohým hlasem.

Nevím, co byste si mysleli vy, ale já si v duchu řekl: *Vy jste psychik, tak mi to řekněte.* „Jsem chiropraktik,“ řekl jsem nahlas věčným hlasem. Snažil jsem se nedat najevo nic, co by mohlo ovlivnit jeho výklad.

„Ale ne,“ řekl. „Je tu něco víc. Z vašich rukou něco proudí a lidé se uzdravují. Budete v televizi. A budou za vámi jezdit lidé z celé země.“

Tohle bylo to *poslední*, co jsem od toho člověka očekával – zvláště po tom, jak naše sezení začalo. Pak mě překvapil ještě víc, neboť dodal: „Budete psát knihy.“ Podíval jsem se na něj s úsměvem a řekl: „Něco vám řeknu. Jsem-li si něčím jistý, pak tím, že nikdy *nebudu* psát knihy.“

A myslel jsem to vážně. Knihy mě nikdy nezajímaly. Do té doby jsem přečetl možná dvě knihy, a jednu z nich jsem stále ještě vybarvoval. Rád jsem se díval na televizi.

Po své návštěvě u psychika jsem však z nějakého důvodu začal číst. Moje posedlost televizí skončila. Televizi nahradily knihy. Četl jsem všechno – východní filozofii, o posmrtném životě, o kanalizování informací a dokonce o UFO. Četl jsem všechno a všude.

Můj život začala postupně ovládat jakási podivná nová energie. Když jsem si večer lehl do postele, nohy mi začaly vibrovat. Vibrovaly i moje lebeční kosti a v uších mi hučelo. Později jsem začal slyšet melodické tóny a občas hlasy pěveckého sboru.

„To je konec. Zešlel jsem.“ Tím jsem si byl jistý. Každý ví, že hlasy slyší jen šílenci. Moje hlasy zpívaly. A navíc ve sboru.

Nestačilo mi tiché pobrukování nebo jeden zpěvák. Musel jsem mít hned celý sbor.

A co moji pacienti? Ti viděli barvy: jasně modré, zelené, fialové, zlaté a bílé. Odstíny krásy, jakou neznáme. Ačkoli pacienti tyto barvy rozeznávali, řekli mi, že tyto odstíny ještě nikdy neviděli. Někteří pacienti, kteří pracovali ve filmovém průmyslu, mi řekli, že tyto barvy na zemi vůbec neexistují a že ani s pomocí nejnovější technologie není možné reprodukovat je. Okamžitě jsem si vzpomněl na matčin zážitek na pokraji smrti a na její popis „nepopsatelných barev a forem“, které neexistují v našem světě.

Příznaky

Přestože jsem nechápal zdroj energie, kterou jsem užíval, pacienti se i nadále uzdravovali. Ačkoli jsem o zdroji této energie často přemýšlel, nikdy jsem nepochyboval o jejích účincích. Kdybych o nich byl pochyboval, pravděpodobně bych se mnohé pacienty nikdy nesnažil vyléčit.

V roce 1993 jsem se rozhodl, že strávím Vánoce se Zeidou. Den před svým odletem na Floridu jsem byl pozván na nějakou party. Moc se mi tam nechtělo, protože obvykle bývám před cestou neurotický – co si mám vzít, co si nemám vzít, co zapomenout? Pak jsem ale přece jen šel.

Když jsem přišel, hostitelka mi řekla, že jeden z hostů má AIDS v pokročilém stadiu. Jakmile jsem ho uviděl, bylo mi to jasné: jeho kůže měla našedlý odstín, chodil o berli a neustále s sebou tahal vozík s intravenózním roztokem morfinu. Kromě toho trpěl nemocí zvanou cytomegalovirus (CMV), která postihla jeho pravé oko, takže byl na jedno oko prakticky slepý.

Tento muž už nevěřil, že se může zbavit svých bolestí, ale stále ještě doufal, že se mu vrátí zrak. Hostitelka se mě zeptala, zda bych pro něho nemohl něco udělat. „Zkusím to,“ odpověděl jsem. Vzal jsem ho do vedlejšího pokoje a asi pět minut jsem na něm pracoval. Když jsem skončil, řekl mi, že jeho bolesti téměř zmizely.

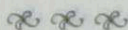
Oba jsme to považovali za dobrý výsledek a já odešel z pokoje. Když asi za minutu vyšel z pokoje, řekl mi, že vidí na obě oči. Byl to velice vzrušující okamžik.

Stejně vzrušující, ale jiným způsobem, bylo moje probuzení následujícího dne. Když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že mám opuchlé *levé* oko! Kdykoli jsem dočasně „převzal“ něčí příznaky, vždycky se z nějakého důvodu projevíly na opačné straně mého těla – neuměl jsem si to vysvětlit. Moje oko zůstalo opuchlé asi 36 hodin.

Na puchýře a krvácení jsem si už zvykl, ale tohle bylo něco jiného. *Copak na sebe беру cizí nemoc, když pracuji s touto novou energií?* Napadlo mě. *Mohou cizí nemoci způsobit v mém organismu nějakou řetězovou reakci?* Tyto úvahy mě trochu zneróžňovaly.

A pak mi to došlo: K tomu, abych někoho vyléčil, nemusím přebírat jeho příznaky – a tyto příznaky nepotřebuji ani jako důkaz, že se děje něco reálného a mocného.

Od té doby jsem neměl žádné fyzické příznaky.
Měl je někdo jiný.

SEDMÁ KAPITOLA

Dar kamene

*„Jakákoli dostatečně pokročila technologie
je nerozeznatelná od magie.“*

– The Lost Worlds of 2001, Arthur C. Clarke

V naší kultuře je leden začátek roku – doba, kdy přemýšlíme o minulosti a děláme nové plány do budoucnosti. Když jsem se podíval zpátky na rok 1993, viděl jsem řadu uzdravení, která mě naplnila úžasem. Když jsem se podíval dopředu, viděl jsem... *co?* Jak dlouho to bude trvat? Kam mě to zavede? Neměl jsem nejmenší tušení – v té době jsem ještě neznal Garyho (z první kapitoly) a nevěděl jsem, jaký potenciál představuje jeho uzdravení.

Při léčení jsem se řídil instinktem – neměl jsem žádnou literaturu, žádné diagramy a žádné rady od uznávaných mistrů věcí „metafyzických“. Prostě jsem pokračoval v tom, co jsem dělal, a doufal, že v tom bude pokračovat i to, co mi tuto novou energii přinášelo.

Jak už se často stává, správně jsem nerozpoznal další krok v tomto procesu. Krátce po Vánocích mi jeden z mých pacientů dal malou krabičku v bílém dárkovém balení. Zdálo se mi podivné, že jsem dostal vánoční dárek po Vánocích. Ačkoli to byla krabička, která mohla obsahovat malý šperk, věděl jsem, co bude uvnitř. Pacienti mi přinášeli dárky od chvíle, kdy začalo docházet k uzdravením. Každý si myslel, že něco potřebuji.

To „něco“ obvykle spadalo do tří kategorií: (1) knihy nebo audiokazety; (2) sošky – dostal jsem mnoho verzí Buddhy, Moj-

žíše, Ježíše, Panny Marie, Krišny a různých archandělů; (3) krystaly. Zdá se, že krystaly mají jen dvě možné velikosti: velikost auta nebo kapesní velikost. Lidé, kteří vám darují krystaly kapesní velikosti, chápou slovo *kapesní* velice vážně. Očekávají, že krystaly budete nosit neustále v kapsách.

A tak jsem měl brzy plné kapsy krystalů. Kdykoli jsem se sehnul nad pacientem, vypadl mi z kapsy alespoň jeden krystal. Když jsem jej chtěl zvednout, vypadly mi další a rozkutálely se po podlaze jako kuličky. Takže když jsem otevřel tu malou bílou krabičku, očekával jsem, že najdu něco modrého nebo růžového nebo lesklého... ale ke svému překvapení jsem objevil podivný, nepravidelně tvarovaný, tmavě zelený kámen, který do krabičky jaksi nepatřil. Vůbec se netřpytil a neodrážel světlo; měl hrubé tvary a nezářil krásnými barvami. Byl to jakýsi tmavě zelený, skvrnitý „kamínek“. Barvou a texturou připomínal přezralé avokádo. V žádném případě neodpovídal mé představě krystalu.

„Co to je?“ zeptal jsem se.

„Moldavit,“ odpověděl pacient.

Hm... moldavit. Řekl jsem si. Mold (anglicky plíseň). Krásné jméno. Myslím, že některé plísně mají podobnou barvu. Budu si to muset pamatovat, až budu příští Vánoce vybírat nějaký dárek. Možná se mi podaří najít kámen, který se jmenuje fungus (anglicky houba), abych nedal každému stejný dar.

Protože vím, že se různým krystalům obvykle připisují různé účinky, zeptal jsem se, jaké účinky má moldavit.

„Podívejte se na tu barvu,“ řekl pacient, jako by mohla uniknout mé pozornosti. Vytrhl mi kámen z ruky a zvedl jej k oknu. Nebyl jsem připraven na to, co uvidím. Jakmile na ten tmavý a neprůhledný kámen dopadlo sluneční světlo, okamžitě se proměnil v průsvitný a zářivý smaragd.

„A jaké má účinky?“ opakoval jsem svou otázku.

„To je obtížné vysvětlit,“ odpověděl pacient. „Dejte si jej do kapsy a až příště půjdete do knihkupectví Bodhi Tree, vyhledejte si tam nějakou literaturu o moldavitu.“

Strčil jsem zelený kámen do kapsy a pokračoval ve své každodenní práci.

Neměl jsem ani tušení, že se můj svět, který se už teď kymácel, převrátí vzhůru nohama.

Toho dne přišel do ordinace Fred. Fred byl pacient, který ke mně chodil už půldruhého roku. Položil jsem ho na stůl, srovnal mu obratle a řekl mu, aby zavřel oči. Pak jsem jako obvykle přejížděl rukama nad jeho tělem – ale když jsem se dostal k jeho hlavě, hlava se zvrátila dozadu. Ústa se otevřela, oči se obrátily v sloup a jazyk se začal pohybovat a formovat samohlásky. Z úst mu slyšitelně proudil vzduch.

Byl jsem znepokojen. Energie stále proudila mýma rukama a bylo mi jasné, že *Fred se snaží něco říci*.

Pomaloučku jsem začal posunovat ruce, abych našel oblast, kde ucítím energii silněji. Posunoval jsem ruce nejdřív jedním a pak druhým směrem. Ale z Fredových úst stále nevycházela žádná slova, viděl jsem jen pantomimu rtů a jazyka. Bylo to frustrující. Viděl jsem, že se pokouší mluvit, a chtěl jsem se dovědět, co mi chce říci. Dal jsem ucho až k jeho ústům, jako by mi to mohlo pomoci. Ale nepomohlo to.

Mezitím se ostatní místnosti začaly naplňovat pacienty, kteří nebyli zvyklí čekat. Byl jsem si jistý, že se ptají: *Co tam ten doktor dělá?* A tak jsem musel s Fredem skončit.

Dal jsem ruce dolů – ale nevěděl jsem, co mám s Fredem dělat. Jeho jazyk se stále ještě pohyboval a vydával zvuky, které byly jakýmsi náznakem slov. Jemně jsem mu položil ruku na hrud' a řekl: „Frede, myslím, že jsme skončili.“ Fred otevřel oči a podíval se na mě. Nic neříkal, a tak jsem také nic neřekl. Nakonec vstal a odešel, jako by to byla normální návštěva.

Rozhodl jsem se, že na celou událost zapomenou. Jak už jsem řekl, Fred byl mým pacientem už půldruhého roku a do té doby se nic zvláštního nestalo.

Za necelý týden Fred opět přišel na prohlídku. Když jsem mu srovnal obratle, zvedl jsem ruce k jeho hlavě – a bum, hlava se opět zvrátila dozadu, rty se pootevřely, jazyk se začal pohybovat a z úst začal slyšitelně unikat vzduch.

Ačkoli jsem očekával, že se něco stane, intenzita reakce mě ohromila. Nemohl jsem najít slova.

V jistém smyslu jsem byl spolutvůrcem této události, protože když jsem viděl Freda v recepční místnosti, vzal jsem nejdříve ostatní pacienty, abychom pak měli dost času a nebyli vyrušováni. Jakmile jsem uviděl stejnou reakci jako minule, začal jsem rukama hledat silné spojení s jeho energií. Snažil jsem se najít místo, kde bych mohl udělat něco, co by zesílilo intenzitu jeho chování.

Fred nakonec začal mluvit.

Když většina z nás mluví, prostě otvíráme ústa a hlas vychází ven – to není tak překvapující. Ale slyšet, jak se hlas tvoří z éteru, je poněkud... znepokojující. Přerývané syčení unikajícího vzduchu, které jsem slyšel minule, se postupně začalo měnit v jednotlivá slova. Hlas, který je přenášel, připomínal jakési drsné kvičení: „*Přišli jsme vám říci...*“ hlas se prohloubil „... *abyste pokračoval v tom, co děláte...*“ pokračoval hlas trhaně. „*To, co děláte, přináší na vaši planetu světlo a informace.*“

Fredův zpočátku vysoký hlas se postupně změnil v hluboký zvukný baryton. Nicméně formulace slov zůstávala i nadále mechanická, jako by se zdroj této komunikace učil používat Fredovy hlasivky. Přesto však všechno, co řekl, bylo jasné a přesvědčivé.

Mezitím se všechny manipulační místnosti opět naplnily pacienty. A to bylo dost lidí. Místnosti neměly žádné dveře, takže ten podivný hlas bylo slyšet po celé ordinaci.

Ale stále ještě jsem nechtěl, aby Fred odešel. Napadlo mě, zda jsem schopen říci: „Promiňte, pane Hlase z Vesmíru, ale teď na vás nemáme čas. Mohl byste přijít v příhodnější dobu? Třeba v sedm třicet.“

Zjistil jsem, že toho schopen nejsem, ale něco jsem přece jen zkusil. „Jak s vámi mohu opět mluvit?“ zeptal jsem se Fredova hlasu.

„*Můžete mě najít ve svém srdci,*“ odpověděl hlas.

„Mohu se s vámi spojit skrze někoho jiného?“ zeptal jsem se. Odpověď byla nejasná.

„Mohu se s vámi opět spojit skrze tohoto člověka?“ zeptal jsem se znovu.

Další nejasná odpověď. Nechtěl jsem se vzdát tak snadno. Opakoval jsem svou otázku znovu a znovu. Nakonec hlas řekl: „*Tak dobře. Můžete se mnou opět mluvit skrze tohoto člověka.*“

Položil jsem Fredovi ruku na hrud' a řekl: „Myslím, že jsme pro dnešek hotovi.“ Fred otevřel oči – pak seskočil ze stolu, vrhl se ke stěně a tam se postavil před telefon, abych se k němu nemohl dostat. Později mi řekl, že si byl jistý, že zavolám do blá-zince a nechám ho odvézt. Ačkoli si nepamatoval většinu slov, která vyšla z jeho úst, uvědomoval si, co se stalo. Přiznal, že se něco podobného stalo už předtím, ale řekl o tom jen dvěma lidem, protože nechtěl, aby to věděl někdo jiný.

Během našeho minulého sezení si všiml, že hlas skrze něho začíná mluvit, ale myslel si, že jej bude schopen ovládat a že já si ničeho nevšimnu. Tentokrát ztratil kontrolu téměř okamžitě a hlas začal mluvit. Nevadilo mu, že nemá nad hlasem kontrolu, ale rozčilovalo ho, že nerozumí tomu, co říká. Celý proces popsal takto: Nejdřív slyším první slovo, pak druhé slovo, pak třetí slovo, ale když se dostanu ke čtvrtému, zapomenu první. Také mu vadilo, že není schopen spojovat slova ve své vlastní mysli.

Ujistil jsem ho, že jsem už slyšel o takových jevech, jako je mluvení neznámými jazyky, a řekl jsem mu, že je zajímavé znát někoho, kdo to umí.

Asi za dva dny se to stalo znovu – *tentokrát se třemi různými pacienty!* Hlava se jim zvrátila dozadu, oči se obrátily v sloup, rty se otevřely, jazyk se začal pohybovat a vzduch začal slyšitelně unikat z úst. *Věděl jsem, že během příští návštěvy budou mluvit.* Chtěl jsem odpovědi. A chtěl jsem je hned.

Zlaté oko

Opět jsem šel k psychikovi, který mi řekl o mých rukou. Koneckonců to byl renomovaný psychik. Vykládal karty pro Reaganův Bílý dům, pro královské rodiny ze Středního východu a jeho rady vyhledávalo mnoho slavných osobností. Zavolal jsem mu a vysvětlil, co se děje.

Pozorně naslouchal a pak řekl: „Nevím, co to je.“

To mi stěží dodalo sebedůvěru.

„Dám vám adresu jedné Francouzky z Beverly Hills,“ řekl mi. „Ta tyhle věci studuje. Pravděpodobně vám bude schopna pomoci. Jmenuje se Claude.“ (Neptejte se mě, proč si neříká Claudine nebo Claudette; to nevím.)

A tak jsem šel za Claude. Myslel jsem si, že k ní přijdu, zvednu k ní ruce a umožním jí vnímat energii, která jimi proudí. Ona mi vysvětlí, co to je, já to pochopím a budu moci pokračovat ve svém životě.

Zdá se, že jsem byl jediný, kdo něco takového očekával. Claude mě pustila do bytu, posadila mě na pohovku a dala mi do každé ruky jeden krystal. Pak přede mě postavila ohromnou tabuli, na které byla namalovaná hvězda. Každá část hvězdy měla jinou barvu. Jako by to nestačilo, celá tabule byla polepená podivnými malými očima.

Claude mi řekla, abych se podíval na hvězdu a barvy a potom zavřel oči. Pak mě začala vést barevnou vizualizací. Na to jsem neměl náladu. V mém životě se dělo něco *reálného*; kdybych si byl chtěl představovat svá vlastní vysvětlení, mohl jsem zůstat doma a dělat to sám. Ale už jsem tu byl.

Držel jsem v rukou krystaly a zavřel oči. „Představujte si modrou barvu,“ řekla mi Claude. „Všechno je modré.“

Nevím jak vy, ale když já zavřu oči, jediná barva, kterou vidím, je černá. Nicméně jsem to zkusil.

„Modrá,“ opakovala Claude. „Všechno je modré.“

Snažím se.

„Teď si představujte červenou.“

Červená, říkal jsem si.

„Zelenou.“

Zelená.

„Žlutou.“

Žlutá.

„Oranžovou.“

Oranžová.

„A teď si představujte zlatou. Všechno je zlaté,“ řekla Claude. „Zlaté nebe. Zlatá země. Zlatá hora. Zlatý vodopád.“

Tak dobře, celý svět je zlatý.

„Stojíte pod zlatým vodopádem,“ pokračovala Claude. „Cítíte, jak na vás padá zlatá voda.“

Table ženská to opravdu přebání, pomyslel jsem si.

„Teď si představujte zlaté oko, obrovské zlaté oko na obloze. Tomuto oku budete klást otázky.“

Víc jsem už nepotřeboval slyšet. Otevřel jsem oči a podíval se na Claude. „A *jak* mi bude odpovídat? Je to jen oko.“

„Klidně zavřete oči a já vám řeknu, jaké otázky klást.“

„Tak dobře,“ řekl jsem a zavřel oči.

„Zeptejte se oka, kolik vláken DNA máte.“

To mě naštvalo. Opět jsem otevřel oči a podíval se na ni. „*Vím*, kolik mám vláken DNA; jsem *doktor*.“ Pak jsem jí začal vysvětlovat RNA a DNA; popsal jsem jednotlivá vlákna, dvojitá vlákna a dvojitou spirálovou formaci.

Trpělivě mě vyslechla a pak, jako by to, co jsem řekl, nemělo vůbec žádný smysl, řekla: „Zeptejte se oka.“

A tak jsem už potřetí zavřel oči a přemýšlel, jak se dostat z té nesmyslné situace. Jak se mám zeptat oka (které nevidím) na něco, na co nemůže odpovědět, protože to je oko a ne ústa? Jak se mám zeptat na něco, co už vím – odpověď zní „dvě“ - a jak se mám dostat z bytu té ženské, abych nevypadal jako hulvát? Najednou jsem otevřel oči, podíval se na ni a slyšel sám sebe, jak odpovídám: „Já mám tři. Je dvanáct vláken DNA. Dvanáct.“

Nikdo mi neřekl, že se otázka skládala ze dvou částí, takže nevím, proč jsem odpověděl tímto způsobem. Zejména když to, co jsem řekl, odporovalo všemu, co jsem do té doby věděl.

„Ó,“ řekla Claude. „Vy jste Plejáďan.“

„Cože?“ zeptal jsem se. „Co je to Plejáďan?“

Vysvětlila mi, že Plejády jsou soustavou sedmi hvězd, které jsou jasně viditelné ze Země. (Když jsem přišel domů, vyhledal jsem si to v encyklopedii a zjistil, že měla pravdu.)

Claude mi pak vysvětlila, že Země bývala jakousi kulturní zastávkou pro cestovatele vesmírem. Cestovatelé se tam zastavovali, aby relaxovali a získali vědomosti, neboť Země byla považována za živoucí knihovnu. Na Zemi tehdy vládli Plejáďané. Časem však došlo k ideologickému a politickému rozkolu mezi

dvěma frakcemi Plejádánů. Každá z obou frakcí chtěla převzít kontrolu – nejen nad nepřátelskou frakcí, ale také nad celou Zemí. Jelikož členové obou frakcí byli stejně inteligentní a stejně silní, všichni si uvědomili, že by mocenský boj trval věčně. To bylo nepříjemné pro obě frakce, a proto udržovaly příměří, dokud vědci jedné frakce neobjevili způsob, jak odpojit deset z dvanácti původních vláken DNA členům nepřátelské frakce. Lidé jsou prý potomci oněch modifikovaných Plejádánů. *Ale kdo ví?*

Ti z nás, kteří mají třetí vlákno – kteří jsou teoreticky blíže našim předkům –, se vrátili na Zemi, aby přinesli světlo a vědomosti – a právě to mi řekl Fred.

Samozřejmě neříkám, že jsem Plejádán, a ani netvrdím, že Plejádáné skutečně existují. Pouze vám doporučuji, abyste pokračovali ve čtení tohoto příběhu.

Vzdání se

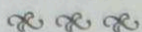
Rozhodl jsem se vyhledat informace o tom malém zeleném kamínku ve své kapse, a tak jsem se vydal do knihkupectví Bodhi Tree. Dověděl jsem se, že moldavit není pozemský krystal; je to meteorit, který spadl na Zemi ve východní Evropě přibližně před patnácti miliony let. Říká se, že člověku pomáhá navazovat spojení s anděly a různými entitami a bytostmi z vyšších dimenzí. Je to pravda? Má tento kámen kapacitu pro komunikaci mezi různými dimenzemi? *To nevím.* Vím však, že když jsem si ho dal do kapsy, začal jsem dostávat informace.

Najednou jsem stál před rozhodnutím. Okolnosti mého života byly stále podivnější už před tím, než Fred začal mluvit. Kam mě tohle všechno zavede? Musel jsem se rozhodnout, zda chci pokračovat po této nové a neznámé cestě. Co vlastně dělám? Je to dobré? Je to špatné? Naslouchám „správným“ hlasům? Jak si mohu být jistý, jaké úmysly má zdroj, který je za těmito jevy?

Začal jsem se ptát lidí, o kterých jsem si myslel, že o těchto jevech něco vědí. Hovořil jsem s léčiteli, médii, psychiky atd. Všichni se shodovali v jednom. Všichni měli pocit, že dokud neobjevím zdroj těchto hlasů, měl bych se od nich distancovat.

Měl jsem skutečný problém. Jak to mám udělat? Mám se zeptat těch hlasů? A i když mi nějaký hlas odpoví, nebudu mít stále stejný problém? „Bude-li to poctivý hlas, řekne mi pravdu, nebude-li to poctivý hlas, neřekne mi pravdu.“ V obou případech dostanu stejnou odpověď. Mám ho zastřelit stříbrnou kulou? Mám nosit kravatu ušitou z česneku? Mám si opatřit velký kříž? Nemohl jsem uvěřit, že by tento hlas (nebo hlasy) vykonal cestu vesmírem jen proto, aby udělal jakýsi kanadský žert kosmických rozměrů.

Uvědomil jsem si, že se škála mých emocí značně zúžila: na jedné straně obavy, na druhé panický strach. Bylo mi jasné, že všechny dobře míněné rady, které dostávám, mají jedno společné: strach. Musel jsem se rozhodnout, zda jsem ochoten založit (potenciálně) nejdůležitější rozhodnutí svého života na strachu. A to jsem *nebyl*. Náhle mi bylo všechno jasné. Rozhodl jsem se, že se vzdám síle, která skrze mě působí.

OSMÁ KAPITOLA

Prítomnost a budoucnost

„A teď odcházíme!“
– Jackie Gleasonová

Ti tři pacienti, kteří „mluvili“ v hlasech stejně jako Fred, přišli opět do mé ordinace. Jak jsem očekával, *bum* – jednomu po druhém se zvrátila hlava dozadu, oči se obrátily v sloup, rty se pootevřely, jazyk se začal pohybovat a z úst začal slyšitelně unikat vzduch – a co řekli?

„Přišli jsme vám říci, abyste pokračoval v tom, co děláte. To, co děláte, přináší na vaši planetu světlo a informace.“ Byla to táž slova, jež pronesl Fred. Tito pacienti však Freda neznali. Neznali vlastně ani jeden druhého.

Dva z nich přidali další větu: „*To, co děláte, znovu spojuje vlákna.*“

Třetí pacient řekl něco podobného: „*To, co děláte, znovu spojuje řetězce.*“

Když ke mně za pár dní přišel Fred, řekl mi, že zkoušel automatické psaní – a poslední řádka, napsaná jeho vlastním rukopisem, zněla: „*To, co dělá, znovu spojuje řetězce.*“

O dva dny později začali tyto věty vyslovovat další pacienti. Když jsem se jich vyptával, zjistil jsem, že kromě Freda nikdo z nich nic takového předtím nedělal.

Z nějakého důvodu však byli vybráni jako nástroje pro tyto hlasy, a ať už říkali cokoli jiného, všichni opakovali následujících šest vět:

1. Přišli jsme vám říci, abyste pokračoval v tom, co děláte.
2. To, co děláte, přináší na vaši planetu světlo a informace.
3. To, co děláte, znovu spojuje vlákna.
4. To, co děláte, znovu spojuje řetězce.
5. Musíte vědět, že jste mistr.
6. Přišli jsme, protože známe vaši pověst.

Tak dobře, řekl jsem si, to, co děláte, přináší na vaši planetu světlo a informace... a tak jsem čekal na tyto informace...

Žádné však nepřicházely.

Jaké informace? – ptal jsem se sám sebe. *Jak vypěstovat obrovské ovoce? Jak vybudovat meziplanetární obranný systém? Jak vyrábět létající talíře?* Pořád jsem nechápal, co se vlastně děje.

Odmlčení

Čekal jsem, až se příslib těch vět naplní, ale v dubnu 1994 se něco začalo měnit. Zdálo se, že hlasy mají stále větší potíže s komunikací a že pacienti mluví stále méně.

A pak bylo po všem. Kromě Freda už nikdo nemluvil v hlasech.

Už předtím jsem se ptal sám sebe, zda to všechno není nějaký hloupý žert. Nevybrala si moje sekretářka některé pacienty a neřekla jim, co mi mají říkat?

Teď hlasy zmlkly, ale já věděl, že to *nebyl* žádný žert. Hlasy nemohly být skutečnější. A teď jsem cítil jakousi prázdnotu. Koneckonců tyto podivné jevy se staly středem mého života. Jak mohly najednou zmizet?

Těch šest vět mi řeklo nejméně 50 pacientů nezávisle na sobě. Žádný z nich kromě Freda to nikdy nedělal předtím – a některé pacienty ten zážitek tak znervóznil, že už nikdy nepřišli do mé ordinace. V důsledku konzistentních popisů různých entit jsem došel k závěru, že během našich sezení *byl v místnosti přítomen ještě někdo jiný než já a pacient*. A ten „někdo“ mluvil skrze tělo pacienta na manipulačním stole. Nevím, zda pacienti přijímali signály z celého vesmíru nebo jen z jediného

ústředního zdroje, ale myslím, že na tom příliš nezáleží. Zprávy byly jasné.

To možná vysvětluje, proč se hlasy nakonec odmlčely: *Předaly mi své poselství*. Nikdo nemohl popřít, že se dělo něco reálného a hlubokého. Ačkoli jsem stále potřeboval ujištění ze strany pacientů, zdroj se rozhodl, že už mám dostatek informací. Bylo na čase, abych přestal hledat další a abych se zamyslel nad těmi, které mi byly dány.

Když prožíváte něco takového, prostě víte, že jste spojeni s něčím z jiné sféry. Rychle jsem odmítl svou původní teorii, že jde o nějaký kanadský žertík, a čekal jsem. Když tajemné „informace“, které jsem měl dostat, stále nepřicházely, můj pocit prázdnoty se prohloubil. Co jsem udělal, že mě hlasy opustily?

Pořád jsem však cítil energii ve svých rukou a pokračoval v léčení pacientů. Pacienti se i nadále uzdravovali. Právě v té době ke mně přišel Gary a tehdy došlo k něčemu, co jsem považoval za první „velké“ uzdravení. Přes veškeré zklamání, že nedostávám slíbené informace, i nadále jsem léčil pacienty pohyby svých rukou. Občas se některému pacientovi pohnuly svaly v obličeji – zejména svaly kolem úst –, ale žádný pacient nepromluvil.

Po skončení sezení mi pacienti říkali, že „viděli“ různé věci: nejčastěji určité tvary, určité barvy... nebo určité lidi. Říkejte jim andělé, průvodci, entity, duchové – cokoli vám vyhovuje. Ale ať už pacienti popisovali tyto entity jakkoli, obvykle vypadaly jako skuteční lidé.

Intuice a ověřování

Přibližně v téže době, kdy jsem intuitivně pochopil, že mi byl dán velký dar, a rozhodl se, že jej přijmu, dostal jsem telefonát od producentů televizního programu *The Other Side* (Druhá strana), který se zabýval paranormálními jevy. Producenti se o mně doslechli a chtěli, abych v programu vystoupil. Souhlasil jsem a vzal s sebou Garyho.

Po odvysílání programu v polovině roku 1995 mě začali navštěvovat lidé z celých Spojených států. Přijela také jedna žena ze

Seaside v Oregonu. Jmenovala se Michele. Když si lehla na stůl, přejížděl jsem nad ní rukama a pozoroval její nevědomé svalové reakce. Ničeho jiného jsem si nevšiml. Když jsem skončil, Michele otevřela oči a řekla mi: „Viděla jsem nějakou ženu. Myslí, že to byl strážný anděl. A žena mi řekla, že se uzdravím.“

Příběh Michele

Michele trpěla chronickou únavou a fibromyalgií. Měla tak silné příznaky, že si lékaři mysleli, že má ještě další komplikace. Předepsali jí analgetika a další léky. Její život byl nekonečným cyklem bolesti a vyčerpanosti. Běžné činnosti jako vaření či umývání nádobí pro ni byly velmi obtížné a někdy nebyla schopna vstát ráno z postele. Její manžel ji musel několikrát za noc odnášet do koupelny, aby se vysprchovala horkou vodou a zmírnila nesnesitelné bolesti. Michele nemohla jíst a její hmotnost klesla na 40 kilogramů.

Jednou v noci, když všichni spali, Michele spolykala hrst analgetik. Když prášky začaly působit, začala se modlit: „Bože, pomoz mi. Takhle už nemohu žít, ale nechci opustit své děti.“ Nevěděla, na koho se obrátit o pomoc.

Pak musela usnout na podlaze, protože si vzpomíná, že ji ráno probudily sluneční paprsky proudící dovnitř oknem koupelny. S velkým úsilím se doplazila na pohovku a pustila si televizi. Právě dávali program, ve kterém jsem mluvil s týmem lékařů o svých pacientech a jejich neobvyklých uzdraveních. Řekl jsem jim, že mám pocit, že uzdravení způsobuje jakási „vyšší síla“, která přichází skrze mě. Michele pak zavolala do televizní stanice a požádala je, aby jí dali mé telefonní číslo.

Naše první sezení začalo v místnosti s mírným osvětlením a uklidňující atmosférou. Položil jsem jí prst nad srdce a ona okamžitě usnula lehkým spánkem. Pak jsem zvedl ruce nad její hlavu. Její tělo obklopilo a prostoupilo teplo. Intenzita energie v místnosti zesílila, její oči se začaly koulet z jedné strany na druhou a prsty se začaly pohybovat jako prsty loutky. Zároveň se jí začalo pohybovat pravé koleno.

Na chvíli jsem odešel z místnosti, a když jsem se vrátil, Michele mi řekla, že má pocit, jako by do místnosti přišel ještě někdo jiný. Slyšela tichý hlas ženy, která se snažila říci jí své jméno dost nerosrozumitelným hlasem. Zpočátku jí připadala trochu nevrlá, ale pak si uvědomila, že ženu rozčiluje, že jí Michele nerozumí.

Řekla jí, že je její strážný anděl a že se jmenuje Parcela nebo tak nějak. Nakonec Michele jménu porozuměla: Parsillia. *Uzdravíš se, řekla jí, a budeš o tom mluvit v televizi.* Připadalo mi poněkud zvláštní, že jí anděl řekl něco takového, ale zdržel jsem se komentáře. Lékaři udělali pro Michele, co mohli, ale Parsillia jí teď řekla, že její život začíná znovu.

Po této návštěvě se Michele vrátila chuť k jídlu.

Následující sezení bylo stejně dramatické. Strážný anděl se vrátil. Některé části Michelina těla se rozpálily, pak se uvolnily a trochu ochladily. Michele byla tak rozpálená, že jí zrudověly nohy. Parsillia jí několikrát opakovala, že se uzdravuje. Po druhém sezení měla Michele tolik energie, že se rozhodla jít s matkou na nákup. V obchodě matka Michele řekla, aby tak nepospíchala. To bylo pro obě velice příjemné překvapení.

Během třetího a čtvrtého sezení řekla Parsillia Michele, že se uzdravila a že dojde k dalším změnám. Michele spatřila květiny takových barev, jaké nikdy předtím neviděla. Všude kolem sebe cítila štěstí. Náhle pochopila, že každý člověk má nějaké poslání. Parsillia jí také řekla, aby trávila víc času se svými syny.

Michelin život se vrátil do normálních kolejí. Přibrala na váze, začala denně cvičit a pracovat ve svém vlastním podniku.

Trochu vědomostí

Už před tím, než přišla Michele, někteří pacienti říkali, že viděli anděly, kteří vypadali jako lidé. Nikdo je však nepopsal tak přesně jako Michele. *Co očekáváš?* řekl jsem si. *Podívej se, co děláš – není divu, že přitahuješ lidi, kteří si myslí, že vidí anděly.*

Asi měsíc po Michelině uzdravení přišel do ordinace nějaký muž z Beverly Hills. Nebyl nemocný; slyšel o tom, co se děje v mé ordinaci, a chtěl to vidět.

Po skončení sezení otevřel oči a řekl: „Viděl jsem tu nějakou ženu, která chtěla, abych vám řekl, že tu byla a že budete vědět, o kom mluvím. Byla trochu nevrlá, protože jsem zpočátku neslyšel její jméno jasně. Bylo to něco jako Parcela. Pak se mě zeptala: „Jestli se uzdravíte, budete ochoten mluvit o tom v televizi?“

Byl jsem ohromen. Kdo vlastně byla tahle Parcela? Byl to anděl pro vztahy s veřejností? Ne – byla *ověřením*.

Toho muže jsem od té doby neviděl. Neznal žádného z mých pacientů – a přesto znal anděla s tím legračním jménem.

Všechno se začalo rozjíždět.

Z New Jersey přijela jedna žena s jedenáctiletou dcerou, která trpěla skoliózou neboli zakřivením páteře. Když po prvním sezení otevřela dcera oči, vypadala překvapeně. „Co se dělo? Co jsi viděla?“ zeptal jsem se jako obvykle.

„Viděla jsem malého barevného papouška, který mi řekl, že se jmenuje George. Ale nebyl to vlastně papoušek; a nebyl ani žádnou životní formou.“

Životní formou, řekla. Jedenáctiletá holčička.

Pak dodala: „A stal se mým kamarádem.“

Krátce potom přišel do ordinace jeden dospělý muž. Po skončení sezení mi řekl: „Byl jsem u nějaké sochy, která stála na břehu starého římského nebo řeckého rybníka před mnoha staletími. Když jsem se podíval na svou pravou ruku, uviděl jsem malého barevného papouška. Papoušek mi řekl, že se jmenuje George. Ale nebyl to vlastně papoušek; a pak se stal mým přítelem.“

Kromě toho, že vynechal „životní formu“, popsal svou vizi stejnými slovy jako ta malá holčička.

Když jsem chtěl vysvětlit tyto věci své sestřenici, cítil jsem se ještě zranitelnější. Zhluboka jsem se nadechl a slyšel, jak z mých úst vychází takové věty jako „moje dlaně se pokryly puchýři“, „příště začaly krváčet“, „moji pacienti ztrácejí vědomí a mluví cizími hlasy“.

„Kdyby mi tohle říkal někdo jiný,“ řekla sestřenice, když jsem domluvil, „nevěřila bych mu. Ale vím, že ty by sis nic takového nevymýšlel. Znáš mě celý život. Jsi příliš spojen se zemí.“ Když jsem to slyšel od sestřenice, která o mě pečovala, když jsem byl dítě, uvědomil jsem si, že nemám nejmenší tušení, jak mě vnímají druzí – že se mé představy o sobě samém liší od jejich představ o mně. Překvapilo mě, když mi lidé říkali, že mi věří, „protože to jsi ty“, „protože jsi tak pevně spojený se zemí“, „protože jsi tak skutečný“ a „protože jsi tak skeptický“.

Spojený se zemí. Skutečný. Skeptický. Věděl jsem, že jsem skeptický – byť už jen proto, že jsem jim nevěřil, když mi říkali, že jsem spojený se zemí. Považoval jsem se za spojeného se zemí (alespoň někdy), ale neuvědomoval jsem si, že mě tak vidí i druzí.

Přes všechna tato ujištění mi trvalo nějakou dobu, než jsem řekl svým rodičům, co se děje v mém životě. Nikdy nezapomenu na otcovu odpověď: „Nikdy z té ordinace neodcházej!“ Jako by ti andělé existovali pouze na té adrese.

K úspěšnému uzdravování a zjevování andělů naštěstí docházelo, i když jsem cestoval, takže jsem věděl, že jestliže tyto entity skutečně žijí v Melrose Place, jsou schopné zajistit si vlastní dopravu tam, kde jsem právě byl.

Odvaha vyjít na veřejnost

Uzdravení byla stále úžasnější. A ačkoli jejich výsledky byly prospěšné, samy o sobě mi nestačily. Chtěl jsem vědět, *proč* k nim dochází. Co tyto jevy znamenají? Odkud pocházejí?

Rozhodl jsem se, že se zúčastním semináře, jež pořádal doktor Deepak Chopra. (Doktor Chopra je jedním z předních představitelů současné syntézy medicíny a duchovnosti.) Většinu účastníků semináře tvořili lékaři a další profesionálové. Po svém nedávném úspěchu s Brianem Weissem jsem doufal, že se mi podaří položit doktoru Choprovi pár otázek. Všiml jsem si, že v místnosti jsou rozmístěny mikrofony.

Seminář pokračoval, ale nikdo se nezmínil o mikrofonech ani o možnosti interakce ze strany posluchačů. Čas plynul. Dru-

hý den před polední přestávkou jsem to už nevydržel a zvedl jsem ruku. Zeptal jsem se doktora Chopry, zda bude ochoten odpovídat na otázky posluchačů.

„Máte nějakou otázku?“ překvapil mě doktor Chopra svou vlastní otázkou.

„Ano, mám,“ odpověděl jsem.

„Tak jděte k mikrofonu a zeptejte se.“

Cestou k nejbližšímu mikrofonu jsem si v náhlém tichu uvědomil zvuk svých vlastních kroků smíšený s hlasitými myšlenkami, které se mi honily hlavou:

Kdo je tenhle člověk?

Proč chce klást otázky?

Chtěl jsem se na něco zeptat.

Ted' už jsem mohl obědvat.

Měl bych říci něco důležitého.

Když jsem došel k mikrofonu, doktor Chopra řekl: „Tak jakou máte otázku?“

Nevěděl jsem to. Ještě jsem ji nestačil formulovat. Náhle jsem si uvědomil, že i kdybych měl otázku připravenou, nemohl bych ji položit, aniž bych předem vysvětlil, co se dělo v mém životě od srpna 1993. Proto jsem co nejstručněji popsal, co se dělo – včetně hlasů, krvácení a puchýřů. Doufal jsem, že mě po tomto krátkém úvodu napadne dokonalá otázka.

Najednou jsem slyšel, jak říkám: „Nemyslete si, že nevím, jak to zní, protože to vím. Ale zajímalo by mě, zda mi můžete dát nějakou radu?“

Nebyla to vlastně otázka. Pozoroval jsem, jak se doktor Chopra naklonil dopředu a pak se zeptal:

„Jak se jmenujete?“

Vyděšeně jsem ustoupil o krok dozadu. „Pearl!“ vyhrkl jsem.

„Slyšel jsem o vás,“ řekl doktor Chopra. Pak se rozhlédl po místnosti a dodal: „A chci, aby všichni přítomní věděli, že je pravda všechno, co nám tento muž právě řekl.“ Pak mě přede všemi pozval do svého Střediska pro zdraví poblíž San Diega.

A nakonec mi dal tuto radu: „Zůstaňte dítětem.“ Dvě slova, která pro mě hodně znamenala.

Nikdy je nezapomenu.

Začátky výzkumu

Stále víc televizních producentů mě začalo zvat, abych vystoupil v jejich programech. Společnost Fox TV se mnou chtěla udělat interview na konferenci v San Francisku, které se účastnili takoví lidé jako doktor Andrew Weil, autor bestselleru *Eating Well for Optimum Health*, který bojuje za sjednocení „tradiční“ a „alternativní“ medicíny.

Než jsem odjel na konferenci, dostal jsem neočekávaný dopis od rodičů. Psali mi něco překvapujícího: Můj otec a otec doktora Weila kandidovali za stejnou politickou stranu a byli členy stejných správních rad v mém rodném městě. Moji rodiče a jeho rodiče byli přátelé. Z nějakého důvodu se o tom do té doby nikdo nezmínil.

Moje matka mi pak řekla něco velice dojemného o Danovi, otci doktora Weila. V roce 1980 se můj otec podrobil operaci srdce. Když se po operaci zotavoval, Dan Weil, vřelý a soucitný muž, poslal dopis – ne jemu, ale mé matce. V dopise psal, že většina lidí posílá dopisy člověku v nemocnici, protože zapomínáme, že největší podporu často potřebuje ten, kdo zůstal doma. Jeho dopis byl plný lásky a povzbuzení a moji rodiče na něj nikdy nezapomněli. Dan Weil byl už po smrti, ale moji rodiče si mysleli, že by jeho syn rád slyšel, jak pěkně se k nim jeho otec zachoval. Proto mu napsali dopis a žádali mě, abych mu jej předal.

Andrew Weil byl v hotelové hale právě ve chvíli, kdy jsem se zapisoval do jeho semináře. Představil jsem se a dal mu dopis od rodičů. Doktor Weil mě požádal, zda bych mu mohl dát ještě dopis, který napsal jeho otec mé matce. Pak jsme si vyměnili pár zdvořilostních frází a já jsem myslel, že už ho nikdy neuvidím.

Toho večera mi volala moderátorka, která dělala interview pro Fox TV. Týden předtím si zlomila žebra při dopravní nehodě, takže teď chodila o holi a zlomená žebra jí dovolovala jen velice povrchní dýchání. Mluvení jí dělalo velké potíže – což nebylo právě ideální pro interview. Požádala mě, zda by ke mně toho večera mohla přijít. S radostí jsem souhlasil. Bylo to však mnohem víc než obvyklé sezení; ukázalo se, že to byl další kus mé současné hádanky.

Následujícího dne jsem přišel na interview a zjistil, že doktor Weil má interview hned po mně. A tak jsme se opět všichni setkali. Když doktor Weil přicházel, moderátorka mi právě děkovala a říkala, že už nepotřebuje hůl a že se jí dýchá mnohem lépe, takže může vést interview.

Doktor Weil se zeptal, co jsem pro ni udělal. Když jsem mu to vysvětlil, pozval mě na Arizonskou univerzitu, abych udělal přednášku pro posluchače jeho Programu integrované medicíny (PIM). Pozvání pro mě bylo poctou, kterou jsem s radostí přijal. A tak jsem se dostal až k doktoru Garymu E. R. Schwartzovi, který vede Human Energy Systems Department na Arizonské univerzitě. On a jeho žena Linda Russeková jsou také spoluautoři knihy *The Living Energy Universe*, která prezentuje myšlenku, že všechno na všech úrovních existence je živé a vědomé a že se všechno vyvíjí. Kniha se snaží vysvětlit nejen některé záhady konvenční vědy, ale také tajemství, k nimž patří například homeopatie, posmrtný život a psychické schopnosti.

Doktor Schwartz mi pak navrhl, abych se na univerzitu vrátil a prováděl výzkum léčebných metod. Nabídku jsem přijal.

Křížovatka

Všechno se zrychlovalo. Bylo svůdné nechat se unášet událostmi, ale mohl jsem si to vůbec dovolit? Musel jsem brát v úvahu mnoho dalších věcí. Velkou část svého života jsem věnoval budování úspěšné praxe – a tato zaneprázdněnost „léčivou energií“ a „duchy“ nepřinášela mé praxi nic dobrého. Jak už jsem řekl, někteří pacienti, kteří mluvili cizími hlasy, byli tím zážitkem tak otřeseni, že už do mé ordinace nikdy nepřišli. To ovšem nebylo to nejhorší. Představte si, že byste přišli k chiropraktikovi a slyšeli z ordinace podivné zvuky. Pravděpodobně byste se začali ptát...

Mnohokrát jsem si říkal: „Musíš být blázen. Platíš hypotéku a úvěr na auto – a máš praxi, kterou musíš udržovat, abys mohl splácet dluhy. Zůstaň u chiropraxe.“

Ale to nebylo to, co měly na mysli entity, když říkaly: „*Přišly jsme vám říci, abyste pokračoval v tom, co děláte.*“ A já to věděl. A tak jsem v tom pokračoval. I když se mi nepodařilo vyléčit každého pacienta, přesto jsem i nadále pracoval s touto novou energií.

„*Proč právě já?*“ ptal jsem se sám sebe. Říká se, že tohle je otázka ega, ale když se váš život převrátí vzhůru nohama a přestanou platit ty nezákladnější představy o realitě, které jste přijímali od narození, pak je obtížné nepoložit si tuto otázku.

Často jsem přemýšlel o tom, co říkaly ty hlasy. *To, co děláte, přináší na vaši planetu světlo a informace.* Bylo mi jasné, že nejde jen o „léčení“ lidí, alespoň ne v obvyklém slova smyslu. A silnou konotaci měla i věta „*Musíte vědět, že jste mistr.*“ Problém byl v tom, že jsem se nepovažoval za příliš dobrého kandidáta na funkci proroka. Rád jsem pil, rád jsem jedl, rád jsem se bavil. Je sice pravda, že se tyto mé záliby – v některých případech obsese – zmírnily od té doby, co jsem se setkal s kartářkou ve Venice Beach, a hlavně poté, co jsem stál u okna a pozoroval Garyho, jak úporně zdolává schody do mé ordinace. Nicméně byl jsem si jistý, že existují lidé, kteří jsou pro funkci proroka mnohem vhodnější než já, takže jsem to nechápal.

Jedním z důvodů je možná můj sklon hodně mluvit: Jsem ochoten vystupovat na veřejnosti a hovořit o těchto věcech. Mám schopnost slušně se prezentovat v nemocnicích a na univerzitách, kam jsem často zván, abych hovořil k lékařům, učitelům a výzkumníkům. Také jsem zjistil, že mi nedělá potíže mluvit s lidmi, kteří se považují za metafyzické spiritualisty. Ačkoli se tyto dvě skupiny, které jsou na opačných pólech spektra, buď vzájemně ignorují, nebo na sebe řvou, zdá se, že mám schopnost vzít je za ruku a představit je druhým jako lidi, kteří jim mohou nabídnout něco zajímavého.

Anebo je možné, že jsem byl vybrán dlouho před tím, než jsem o těchto věcech vůbec uvažoval. Možná jsem byl vybrán té noci, kdy jsem se narodil a kdy se moje matka znovu narodila –

té noci, kdy nádherné *Světlo* matce oznámilo, že má důležitý úkol: vychovat mě. Možná mi právě tehdy byla zadána moje budoucí práce. A teď si to začínám uvědomovat.

Léčitelé, uč sám sebe

Garyho uzdravení a mé televizní vystoupení, které pak následovalo, byly rozhodujícími body v mém životě. Najednou jsem byl obklopen dvěma druhy lidí: těmi, kteří se chtěli sami uzdravit, a těmi, kteří chtěli, abych je naučil léčit druhé. Nakonec se na mě začaly obracet různé vzdělávací organizace se stejnou žádostí.

„To se *nedá* naučit,“ odpovídal jsem. „Mě to také nikdo neučil. Prostě... se to stalo.“

„Ale dá se to naučit,“ říkali. „Spousty lidí to vyučují. Knihkupectví jsou plná audiokazet a knih na tohle téma.“ Pak obvykle jmenovali dlouhé seznamy autorů a titulů, o nichž jste možná také slyšeli. Když jsem četl tyto knihy a poslouchal tyto audiokazety, uvědomil jsem si, že většina z nich se omezuje na následující instrukce: „Položte klienta na záda (nebo posadte na židli). Postavte se vedle něho (vaše kniha vám s radostí poradí, na kterou stranu), položte pravou ruku sem a levou tam, pak přesuňte pravou ruku k levé ruce a levou ruku trochu nahoru...“ [Nemějte strach. Kniha vám poradí nejen, kam položit ruce, ale také, jakým směrem se dívat a jakým směrem jít. A pokud vám to nestačí, také vám řekne, co si při tom máte myslet.]

Uvědomil jsem si, že to není léčení, ale jakési tango. A svět nepotřebuje další taneční kurz.

A pomoc jsem nenašel ani v seminářích – ať už byly velké nebo malé, levné, drahé nebo extrémně drahé. Promluvme si o některých z nich. Chcete-li se stát léčitelé, nemusíte utratit 40 tisíc dolarů za čtyřletý kurz, v němž studujete myšlenky velkých léčitelů a hypnotizérů historie. To z vás neudělá *léčitele*, ale *historiky*, jak říká chiropraktik a moderní filozof Reginald Gold. Jinými slovy, většina škol vás nenaučí léčit; většina škol učí životopisy některých léčitelů. Dovíte se, co si myslel ten který léčitel, a máte-li velkou smůlu, naučíte se, co si máte myslet *vy*.

Já osobně jsem přistupoval ke každému novému studiu – ať už to byla kniha nebo seminář – s velkým očekáváním, ale po každé jsem zjistil, že je mi servírována táž přihřátá duchovní omeleta. Přesto je polovina účastníků seminářů fascinována, jako by jim byly předkládány perly nových vědomostí. Druhá polovina se jen usmívá a přikyvuje. A není to klidné přikyvování osamělého čtenáře, je to okázalé a přehnané přikyvování, které má ukázat druhým, že instruktor říká něco, co už dávno víte. (Nezapomínejte, že hledání duchovního růstu nevyklučuje snahu trumfnout druhé.)

Tyto zkušenosti mě ujistily o pravdivosti mého předešlého tvrzení: *Léčit vás nikdo nenaučí*. A tomu věřím dodnes.

Tak proč tedy píšu tuto knihu? Protože zatímco jsem se snažil zjistit, zda (jak?) mě někdo může naučit léčit, nevšiml jsem si něčeho, co se dělo přímo v mé ordinaci. Stále víc pacientů mi po svém prvním sezení v mé ordinaci telefonovalo, že brzy po návratu domů zjistili, že se jim v bytě samy zapínají a vypínají elektrické spotřebiče.

Bylo to, jako by vše začalo žít vlastním životem. Většina pacientů měla pocit, jako by s nimi někdo komunikoval. Myslím, že tomu tak bylo. Myslím, že jim spotřebiče říkaly: „Ahoj. My tu opravdu *jsme*. My *opravdu* existujeme.“

Titíž pacienti mi pak říkali, že cítili v ruce jakýsi zvláštní pocit tepla nebo chladu. Říkali, že když přiblíží ruku k nemocnému člověku, příznaky nemoci se často zmírní nebo dokonce zmizí. Tyto účinky se projevovaly buď okamžitě, nebo přes noc. Na základě těchto tvrzení jsem došel k závěru, že ačkoli vás nikdo nemůže „naučit“ léčit, schopnost léčit lze „předávat“. Takže lidi lze naučit rozpoznávat a zdokonalovat tuto schopnost (a právě to je cílem této knihy).

Nakonec jsem zavolał jedné organizaci, která si mě předcházela, a souhlasil, že pro ně uspořádám seminář.

Když jsem jel v dopravní špičce na první hodinu, rozhodl jsem se, že nebudu používat žádné poznámky. Přišel jsem do třídy, kde sedělo pětadvacet lidí. Takové množství jsem neočekával. Šel jsem na pódium, odstrčil stoličku, sundal si boty a sedl si se zkříženými nohama na skládací stůl, který tam z něja-

kého důvodu stál a byl tak laskavý, že nespádl. „Vím, že jste sem přišli, protože jste zvědaví, co vám řeknu, a ani já se nemohu dočkat, co to bude.“

Nejdřív jsem jim řekl, co se mi stalo v srpnu 1993, pak jsem odpovídal na otázky a potom jsem každému účastníkovi „aktivoval“ ruce. Ukázal jsem jim, jak si hrát (nebo pracovat, chcete-li) s novými energetickými frekvencemi. Pak jsem jim řekl, aby mi zatelefonovali v případě, že se stane něco zajímavého, a nakonec jsem skupinu nových „léčitelů“ propustil na nic netušící planetu.

Následující dny můj telefon vyzváněl jako zběsilý.

Kdo je teď žákem?

Tak tady jsem. Moje cesta byla dlouhá a podivná a vzrušující a občas děsivá, ale věřím, že jsem tam, kde v současné době mám být. Když o tom přemýšlím, připadá mi to zvláštní: příšerný student, který nedokázal sedět v klidu, student, který chodil za školu a který rozčiloval učitelský sbor při každé příležitosti – se stal učitelem.

Následující kapitoly jsou součástí toho procesu. Během seminářů, které jsem pořádal, jsem zjistil, že s poměrně malým množstvím instrukcí se lidé mohou spojit s touto energií a že ji mohou používat způsobem, jakým chce být použita.

Učit se používat tyto energie je v jistém smyslu jako učit se tančit. Můžete se to naučit podle obrázků v nějaké knize, ale mnohem lepší a rychlejší je dívat se na video. Ani video však není tak účinné jako taneční kurz, kde vás učí kvalifikovaný učitel.

Totéž lze říci o této knize. Následující kapitoly vám poskytnou mnoho informací prostřednictvím tištěného slova. Více informací však získáte prostřednictvím něčeho jiného – můžete tomu říkat třeba vibrace. Ačkoli tištěné slovo není tak účinný prostředek jako osobní styk s učitelem, přesto po přečtení této knihy můžete začít užívat tuto novou energii.

ČÁST II.

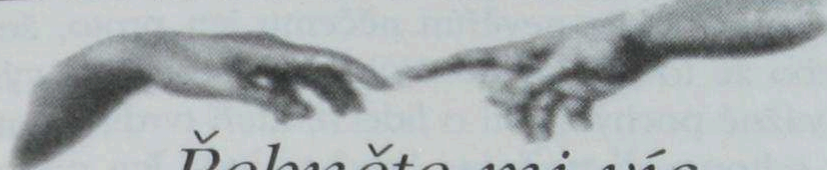

Reintegrační léčení a co to znamená

*„Přímky času jsou ve skutečnosti
vlákna nekonečné sítě.“*

*- Living this Moment,
Sutras for Instant Enlightenment*

DEVÁTÁ KAPITOLA

Řekněte mi víc

*„Je nutné sloučit nejen náboženství a vědu,
ale také intuici a rozum, zkušenost a vědomosti.“*

– dr. Jonas Salk

Jak už jsem řekl, po svém druhém setkání s cikánkou z Venice Beach a po událostech, jež následovaly, jsem se rozhodl zjistit, co se děje. Už sama skutečnost, že jsem začal číst knihy, říká hodně, ale to není všechno. Kladl jsem otázky nejen „expertům“ a „psychikům“, ale každému, o kom jsem si myslel, že mi může vysvětlit, co se děje. Ptal jsem se kněží, rabínů, kabalistů, duchovních učitelů atd.

Brzy jsem pochopil, že nikdo vlastně nic *neví*. Alespoň nikdo v *tomto* světě. Někteří lidé věděli něco, ale nikdo nevěděl všechno. Jiní si pletli mé zkušenosti s něčím, o čem někde četli, ale co nemělo s mými zážitky nic společného. Většinou jsem se setkával s lidmi, kteří se snažili všechno vysvětlit z pohodlného hlediska své víry nebo hodnotového systému, místo aby se podívali na skutečné jevy. Prostě se snažili nacpat mé zážitky do škatulky, která byla příliš malá, než aby se do ní vešly.

Potřeboval jsem vědět víc a chtěl jsem se to dovědět od někoho, kdo viděl celkový obraz. Chtěl jsem navázat přímý rozhovor s *anděly* nebo *entitami*. Ačkoli jsem se snažil, vůbec se mi to nedařilo, a to mě začalo unavovat. Z vyprávění svých pacientů jsem věděl, že andělé skutečně existují. Pacienti je *viděli, slyšeli a cítili* – jen já toho nebyl schopen. Říci, že jsem se cítil

opomíjen, je příliš slabý výraz. A tak jsem se snažil navázat spojení aspoň nepřímo – to jest prostřednictvím Garyho.

Musím vám říci, že nevěřím něčemu jen proto, že to je lichotivé nebo že to zní pěkně. Vůbec mě nezajímá výraz *Nový věk*. Mám vážné pochybnosti o lidech, kteří tvrdí, že mají „nadpřirozené“ schopnosti, zejména když to tvrdí jen proto, aby se něčím odlišili od ostatních nebo aby vykompenzovali pocit vlastní méněcennosti. Já nevidím aury a nejsem psychik.

Když však padesát lidí, kteří jeden druhého neznají, říká táž slova a tvrdí, že viděli tytéž entity... pak je hloupé *odmítat* skutečnost, že se děje něco autentického.

Ale co přesně se děje? Odkud pochází léčivá energie? Kdo ji vysílá? A jak ta energie dělá to, co dělá?

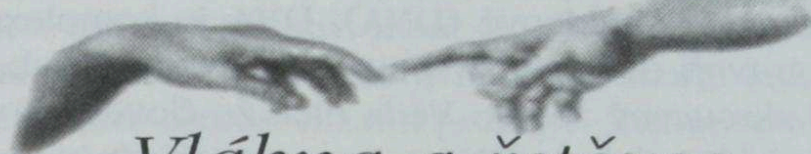
Entity byly ochotné mluvit o mnoha věcech, ale byly jen jedním zdrojem informací. Nakonec jsem našel další zdroj – zdroj ve svém nitru. (Odvaha někdy spočívá v tom, že se ponoříte hluboko do sebe a věříte tomu, co tam najdete... ale to je jiný námět.)

To, čemu říkám reconnection, *není* žádná fikce. Její existenci potvrzují nejen duchovní bytosti z vyšších dimenzi, ale také každodenní život a vědecké zkoumání. Reconnection je proces, který nás spojuje s vesmírem a umožňuje reintegrační léčení. Tyto léčivé a evoluční frekvence přicházejí na zem prostřednictvím světelného a informačního spektra, jež v minulosti na Zemi neexistovalo. Jedině skrze reintegraci jsme schopni komunikovat s těmito novými úrovněmi světla a informací a jediné skrze tyto nové úrovně jsme schopni navázat spojení s vesmírem.

Myslím, že jste připraveni udělat si určitou představu o tom, jak tento proces funguje a odkud pochází. Vítám vás do sféry *nového*. Je to *jiné*. Je to *reálné* – a je to *ve vás*.

Naštěstí si nemusím vymýšlet neuvěřitelné příběhy o zdroji a povaze této energie. Reintegrační léčení potvrzují poslední teorie nukleární a kvantové fyziky, která převrací naruby všechno, co jsme my lidé považovali za realitu. Čas plyne dozadu, gravitace roste úměrně se vzdáleností a hmotu a energii tvoří vibrující smyčky sekvencí.

DESÁTÁ KAPITOLA

Vlákna a řetězce

*„Intuice, předtuchy a inspirace jsou poselství
vyspělých inteligencí, které pomáhají
duši na její evoluční cestě.“*

The Seat of the Soul,

– Gary Zukav

Co leží mimo

Lidé jsou zvědavé bytosti. Vždycky chceme vědět, „jak“ a „proč“ něco existuje, i když nám odpovědi nepřinášejí žádný prospěch. A odpovědi nám často žádný prospěch nepřinášejí. Někdy nás odpovědi mohou oslabit. Přesto se od narození ptám: „Jak?“ „Proč?“ „Proč tohle funguje?“ „Proč je to tak?“ „Co se děje?“

Nikdy jsem nedostal uspokojivou odpověď.

Ne každý trvá na tom, aby dostal odpovědi. Někteří lidé se příliš neptají. Něco si přečtou a věří tomu. Někdo jim něco řekne a oni tomu věří. Důvěřivost je nutí přeskokovat z jedné myšlenky Nového věku na druhou, a přesto se utápějí v moři nerozhodnosti.

Když jsem si uvědomil, že nedostanu žádné nové odpovědi – aspoň ne z vnějšího zdroje –, došel jsem k závěru, že možná není *důležité* něco vědět. Možná to je dokonce škodlivé. Ale existovaly určité náznaky – o kterých vám teď řeknu.

„To, co děláte, znovu spojuje vlákna.“

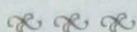
„To, co děláte, znovu spojuje řetězce.“

Jak už jsem řekl, tohle jsou věty, které mi byly sděleny některými pacienty. Z vlastní zkušenosti jsem věděl, co jsou „vlák-

na“. Když používáme tuto léčivou energii, nejenže řešíme nějaký konkrétní problém, ale doslova spojujeme vlákna – vlákna kyseliny deoxyribonukleové (DNA). DNA je komplexní molekula, kterou tvoří dvě vlákna spojená ve dvojité šroubovici, jež připomíná zkroucený žebřík. Věda říká, že člověk má tato dvě vlákna v každé molekule DNA, a toto uspořádání je základem našeho genetického kódu. Tyto nepatrné částice hmoty tvoří strukturu našeho těla a našeho mozku a dokonce větší část naší osobnosti.

Věda však *neříká* – alespoň ne dosud –, že jsme kdysi možná měli 12 vláken DNA, která obsahovala mnohem víc genetických informací! (Ano, zavřete mě – řekl jsem to, ačkoli jsem přísahal, že to neřeknu.) „Spojování vláken“ znamená, že lidstvo nemusí pokračovat v téměř lineárním vývoji vpřed, ale může se pohybovat také zpátky v čase a využívat některých schopností, které jsme měli, když jsme byli kompletnějšími lidmi.

To je součástí reconnection: znovu se spojujeme s tím, čím jsme kdysi byli.

„*To, co děláte, znovu spojuje vlákna.*“

„*To, co děláte, znovu spojuje řetězce.*“

Zpočátku jsem si myslel, že ty dvě věty znamenají totéž – někteří pacienti použili slova *vlákno*; jiní použili slova *řetězec*. Pouhá sémantika. Ale pak jsem se doslechl o jedné teorii z kvantové fyziky a uvědomil si, že jsem špatně pochopil „řetězce“, o nichž mluvily entity.

Ta druhá věta neměla nic společného s DNA. Týkala se paralelních rovin existence, které existují simultánně. Popisovala základní strukturu vesmíru z *hlediska teorie řetězců*.

„Teorie řetězců“ chápe stavební kameny hmoty a energie způsobem, jenž může vyřešit dilema, které trápí vědce už dlouhá desetiletí: názor, že pouze jedna ze dvou hlavních větví fyziky může být pravdivá!

Tohle není fyzika, kterou jsme se trápili ve škole. Tohle je fyzika, která se pokouší vysvětlit život, duchovnost a paralelní

roviny existence. Koneckonců fyzika definuje fyzický vesmír, v němž žijeme. Fyzika popisuje předměty a síly, které je drží pohromadě, a tajemné zákony, které je udržují v pohybu.

Fyzika zkoumá také extrémy: na jedné straně mikrokosmos, na druhé makrokosmos. Bizarní principy „kvantové mechaniky“ popisují a předpovídají chování atomů a jejich částic; Einsteiny teorie relativity se zabývají vesmírem, rychlostí světla, zakřivením časoprostoru způsobeným gravitací masivních těles, jako jsou hvězdy, galaxie a černé díry.

Nemluvě o jejich abstraktní kráse, obě teorie jsou velice účinnými nástroji. Kvantová mechanika vedla k vývoji mikroprocesoru. Teorie relativity nám pomáhá vysvětlit podivné aktivity ve vesmíru.

Podle vědců je největší problém v tom, že je-li pravdivá kvantová fyzika, pak nemůže být pravdivá teorie relativity, a naopak. Zákony, které platí v jedné sféře, neplatí ve druhé sféře. Kvantová mechanika naznačuje, že na úrovni elementárních částic je vesmír tak chaotický a nevypočitatelný, že se mu říká „kvantová pěna“. Naopak teorie relativity funguje pouze v dokonalé uniformním a vypočitatelném vesmíru.

Vědci už několik desetiletí hledají způsob, jak sjednotit obě teorie v jedinou Teorii všeho. A dnes se zdá, že ji možná našli – v teorii řetězců.

Tato teorie říká, že nejmenšími částicemi ve vesmíru nejsou elementární částice jako protony, neutrony a elektrony – dokonce ani tajemné quarky, leptony, neutrino atd. Zdá se, že nejzákladnější částice ve vesmíru vlastně vůbec nejsou částice. Jsou to spíš smyčky „řetězců“, které vibrují různými rychlostmi. Tyto vibrační frekvence určují „identitu“ řetězců, to jest určují, kterých částic jsou součástí. Všechno tedy závisí na frekvenci vibrace.

Z tohoto hlediska už nevypadá „kvantová pěna“ tak beznadějně chaotická.

To možná uspokojuje fyziky, ale co si o tom máme myslet my ostatní? Co znamená teorie řetězců pro *nás*? Možná to začínáte chápat: Teorie řetězců říká, že forma a obsah vesmíru závisí na *vibračních frekvencích* uvnitř každého atomu a každé částice. Tato myšlenka potvrzuje názor, že nakonec není žádný rozdíl

mezi hmotou a energií. Všechno je jedno a totéž – a všechno je jakýsi druh hudby. Zní to povědomě? Tuto myšlenku chápou mystici a ostatní duchovně založení lidé už po staletí.

To však není všechno. Na úrovni teorie řetězců, v této nepatrné sféře, kterou lze popsat pouze komplexními matematickými vzorci a rovnicemi, vesmír není čtyřrozměrnou konstrukcí, kterou jsme zvyklí vnímat a ve které žijeme. Člověk žije ve světě výšky, hloubky, šířky a času. To je všechno, co známe. Ale není to všechno, co existuje – ani zdaleka ne. Fyzikové předpokládají, že řetězce existují simultánně v sedmi až jedenácti dimenzích. Nakonec objeví dvanáctou dimenzi – a někteří už říkají, že jich je ještě víc. Na druhé straně kosmického spektra mají vědci důkazy, že některé částice nejen nedodrží Einsteinův „kosmický rychlostní limit“ – rychlost světla –, ale překračují jej.

Co tohle všechno znamená v našem lidském měřítku? Za prvé, že je spousta věcí, které vědci ještě nevědí. Za druhé, že existují další dimenze. Když k tomu přidáte nestabilní a nevypočitatelnou povahu našeho vesmíru, posílíte myšlenku nejen mnoha dimenzí, ale také mnoha *vesmírů* – *paralelních* vesmírů, což předpokládá takzvaná teorie mnoha světů. Možná existuje nekonečné množství takových vesmírů, z nichž každý se na úrovni řetězců dotýká našeho vesmíru.

Z toho logicky vyplývá, že místnost, kde právě jste a kde čtete tuto knihu, existuje v nekonečném množství variací, které se dějí v tomtéž okamžiku. V jednom z těchto vesmírů jste v místnosti sami. V dalším je místnost úplně prázdná. V dalším se v místnosti koná party. Jinými slovy, všechno je nejen *možné*, ale dokonce *pravděpodobné* v nějakém jiném vesmíru.

Dosud jsme si uvědomovali existenci jediného vesmíru, ve kterém žijeme. Prostřednictvím reintegračních frekvencí jsme schopni komunikovat s dalšími rovinami či dimenzemi... *vědomě*. To je náš vývoj od lidských bytostí s pěti smysly k bytostem s mnoha smysly, neboli *multisenzorickým* bytostem, jak říká Gary Zukav. Já je nazývám *transsenzorickými* bytostmi. To znamená, že jsme schopni překročit neboli *transcendovat* pět základních lidských smyslů.

Když mi bylo sděleno těch šest vět, kdo mi je poslal? Je jasné, že to nebyl pacient, který mluvil, ale nikdo jiný v místnosti nebyl. Takže je možné, že to byl někdo z jedné ze simultánně existujících rovin existence; někdo, kdo je schopen přecházet z jedné roviny do druhé.

Dávejte pozor

*„Závažné problémy, které máme, nelze vyřešit
způsobem myšlení, kterým jsme je vytvořili.“*

– Albert Einstein

Dříve jsem si myslel, že existují tři skupiny lidí: ti, kteří věří jen v to, co lze vnímat smysly; ti, kteří jsou otevřeni možnosti, že existuje něco za smysly; a ti, kteří věří, že existuje něco víc. Dnes však vím, že patřím do čtvrté, menší skupiny lidí, kteří *vědí*, že existuje něco víc.

Co to znamená, když různí lidé, kteří přijdou do ordinace, vidí stále stejné entity – entity, o kterých se nepíše v žádných knihách? Tito lidé vidí tytéž anděly, tytéž bytosti, tytéž průvodce, tytéž... říkejte jim, jak chcete. Co to znamená, když lidé, kteří neznají jeden druhého, cítí tytéž vůně, vidí tytéž barvy a tvary a vnímají tytéž vjemy? Není možné, aby se tyto jevy opakovaly s takovou absolutní přesností, pokud neexistují v nějaké jiné rovině a pokud je nevnímají lidé, kteří *transcendují svých pět smyslů*.

Jinými slovy, je jasné, že tito lidé jsou ve spojení s nejméně jedním alternativním vesmírem, který je spojen s naším někde v kvantové pění. Dva vesmíry, tři vesmíry, mnoho vesmírů spojených jeden s druhým a se všemi možnými vesmíry... vibrujícími řetězci, které jsou v jádru všeho.

Transcendence

Trans znamená „na druhé straně, za něčím“. *Transcendovat* znamená „překročit“ (například lidský limit); „existovat nad

a nezávisle na“ (materiálním životě či vesmíru); a „povznést se nad, překonat něco“. *Senzorický* znamená „smyslový, vztahující se ke smyslům“.

Transsenzorický proces je proces nebo schopnost překročit hranice pěti základních lidských smyslů. Ačkoli tyto zážitky obvykle popisujeme známými slovy, která představují naše základní smysly, tyto zážitky jsou jiné. Vaši pacienti vám mohou říci: „Slyšel jsem hlas, ale vlastně to nebyl hlas... a vlastně jsem jej *neslyšel*.“ Nebo, jak mi řekl můj pacient Gary: „Měl jsem pocit, jako by mi neviditelné ruce obracely chodidlo, ale vlastně to nebyly ruce.“

Nebo vám pacient řekne: „Viděl jsem to, ale neviděl jsem to očima.“ Nebo: „Byla to úžasná vůně. Já však nemám dobrý čich, takže nevím, jak jsem to mohl cítit.“ Všechny zážitky obvykle vztahujeme ke svým pěti smyslům, protože jsme nic jiného nepoznali... alespoň ne dodnes. A najednou když jako léčitelé někoho léčíme, nejenže cítíme například vítr ve svých rukou, zatímco v místnosti žádný vítr není – nebo bubliny nebo jiskry nebo magnetické impulzy –, ale také přivádíme pacienty do stavu, v němž komunikují s jinými dimenzemi. Přivádíme je za hranice jejich základních smyslů. Pomáháme jim překročit *jejich lidský limit*, existovat *nezávisle na materiální zkušenosti*.

„*To, co děláte, znovu spojuje řetězce.*“ Řetězce. Jak směšným slovem označujeme něco, co tak dramaticky mění náš pohled na realitu.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Velké otázky

*„Jsme členy velkého kosmického orchestru,
v němž je každý živý nástroj nutný
pro harmonickou soubru celku.“*

Kinship with All Life,

– J. Allen Boone

Co to znamená být „naladěn“ na určitou frekvenci či vibraci? Jinými slovy, co máme na mysli, když mluvíme o „frekvencích“ a „vibracích“? S těmito slovy se běžně setkáváte v duchovních pojednáních, zejména v knihách autorů Nového věku. Tato slova jsou však jen zřídka kdy definována přesně. Věříme, že znamenají něco konkrétního? Lidé, u nichž převládá levá mozková hemisféra, přijímají některé definice nekriticky. Lidé, u nichž převládá pravá mozková hemisféra, dávají přednost svobodě myšlenky. Když překročíme hranice základních lidských smyslů, přijmeme skutečnost, že některé pojmy nelze definovat slovy. *Náš jazyk je omezen naší dimenzí.*

Chceme, aby tato slova znamenala něco konkrétního. Ať už pro nás mají jakýkoli intuitivní smysl, mnozí z nás si myslí, že musejí mít jasně definovaný význam. Své zážitky ze světa, jež považujeme za „reálný“, chceme vyjadřovat *slovy*, která mají „reálný“ význam.

Začněme tím, co říkají slovníky. *Sladit* znamená „uvést v soulad“ nebo „naladit“. *Vibrovat* znamená „kmitat“ nebo „oscilovat“. *Energie* je „kapacita fyzického systému konat práci“;

a *frekvence* je „počet událostí (čehokoli, co právě měříme) za určitou dobu“.

Nyní se podívejme, co tato slova znamenají pro *nás*.

Energie versus duch

V souvislosti s léčebnou prací obvykle neužívám slovo *energie*. Za prvé proto, že to je příliš chladný a mechanický výraz, a za druhé proto, že energie slábne se vzdáleností. Naopak frekvence reintegračního kontinua *neslábne* se vzdáleností. Je tomu tak proto, že k léčení a transformaci dochází prostřednictvím informační výměny – přesně řečeno prostřednictvím „světla a informací“. Ačkoli léčení může být přenášeno energií, energetický nosič informace je jen jedním z mnoha dalších. Jednoduchou analogií je *šeptání*. Ačkoli šeptání vyžaduje mnohem méně energie než křičení, přenáší stejné množství informací. Nemluvíme totiž o spotřebě energie, nýbrž o přenosu informací. Jinými slovy, přenos informací nezávisí na množství energie, která informace přenáší. Z toho důvodu vás reintegrační léčení dovede daleko za hranice jakéhokoli energetického léčení.

Reintegrační léčení je tedy blíž duchovnímu léčení. Nicméně ani *duchovní léčení* není přesný výraz, neboť to připomíná spiritualistickou seanci. Mnohem přesnější definice je „duchovní výměna informací“.

Nicméně z důvodů srozumitelnosti budu v této knize užívat slova *energie*.

Frekvence

A co „vibrace“? Ačkoli toto slovo užíváme běžně, mnozí z nás přesně nevědí, co to znamená. Samozřejmě se můžeme podívat do slovníku: vibrace je pravidelně se opakující pohyb. Když brkneme na strunu, struna začne vibrovat; počet kmitů za vteřinu je „frekvence“ této vibrace, kterou slyšíme jako specifický zvuk. Změníte-li frekvenci, změníte zvuk.

Účinky vibrace však jdou za hranice toho, co rozeznávají naše smysly. Například síla, která udržuje magnet na dveřích vaší ledničky, je táž síla, která vám umožňuje vidět *obsah* ledničky: elektromagnetismus. Jediný rozdíl mezi magnetismem a viditelným světlem je *frekvence* energetického vlnění. A co jsou barvy? Různé frekvence viditelného světla. A co jsou teplo a chlad? Různé frekvence molekulárního pohybu, opět interpretovány vaším mozkiem.

A tak to pokračuje až na úroveň elementárních částic. Jak už jsem řekl, moderní fyzika potvrzuje, že všechno ve vesmíru jsou vibrace různých frekvencí. Změníte-li frekvenci vibrace, změníte povahu částice, kterou vibrace definuje. Když vibruje elektron, celý vesmír se chvěje.

Vibrace a frekvence jsou důležitou součástí takových jevů, jako jsou *rezonance* a *entrainment*. Tyto jevy definuje Gregg Braden ve své knize *Walking Between the Worlds*. *Rezonance* je...

výměna energie mezi dvěma nebo více energetickými systémy. Tato dvoustranná výměna dovoluje každému systému stát se referenčním bodem druhého systému. Dobrým příkladem rezonance jsou dva strunné nástroje umístěné na opačných stranách místnosti. Když brnknete na strunu jednoho nástroje, začne vibrovat odpovídající struna na druhém nástroji. Struna druhého nástroje, které se nikdo nedotkl, odpovídá vlnám energie, které se rozšiřují místností.

Entrainment je...

vyrovnání energetických polí způsobem, který umožňuje maximální přenos informací. Představte si dva vibrující elementy vedle sebe. Jeden vibruje pomaleji, zatímco druhý vibruje rychleji. Element s pomalejší vibrací má tendenci synchronizovat svou vibraci s vibrací rychlejšího elementu. Právě tuto tendenci lze považovat za *entrainment*.

Co to znamená pro nás? „Naladit se na vyšší frekvenci“ znamená „sladit se s rychlejším oscilačním pohybem“.

Řekněme, že jste se narodili barvoslepí, takže nejste schop-

ni rozlišit modrou barvu od červené nebo žluté. Náhle se něco stane s vašimi očima a receptory rozlišující barvy začnou fungovat. Umíte si to představit? Najednou se před vámi otevře nová sféra vjemů.

Při reintegračním léčení dochází k něčemu podobnému. Když se sladíme s novými frekvencemi, začneme vnímat změny uvnitř vlastního těla. Vibrace se stanou naší součástí. Schopnost rozeznávat tyto vjemy je důležitý aspekt procesu léčení – stejně jako je pro malíře důležité rozeznávat barvy. Nicméně to není nutné. Existují slepí malíři a hluchí hudebníci.

Jak dochází k tomuto sladění? Co můžete udělat, aby si vaše tělo – vlastní vaše *bytí* – uvědomilo nové vibrace a naučilo se je přenášet?

A víte co? Už teď podstupujete tyto změny. K těmto změnám dochází už v tomto okamžiku. Mnozí z vás si to uvědomují už teď, jiní si to uvědomí později.

Existují tři hlavní způsoby, jak se můžete přizpůsobit těmto novým frekvencím: (1) Můžete si všimnout vnitřních změn od samého začátku – můžete vnímat nové pocity tepla nebo zvláštní pocity v hlavě nebo rukou, jakmile poprvé uslyšíte o věcech, o nichž píšu v této knize. (2) Tento proces u vás může začít, teprve až otevřete tuto knihu a začnete ji číst. Čím déle čtete, tím lépe vnímáte tyto změny. (3) Nebo zpočátku necítíte nic – a změny začnete vnímat teprve za tři dny, tři týdny nebo později.

Existuje ještě čtvrtý způsob – u některých lidí se změny mohou projevit tím, že se jim na ruku udělají puchýře nebo jim začnou ruce krváčet. To však trvá jen pár dní a znamená to, že se vaše tělo přizpůsobuje novým frekvencím.

Objevení specifičnosti

V březnu 1994 jsem dostal pozvání na jakousi podivnou schůzku. Z pozvání vyplývalo, že se archanděl Michael rozhodl vrátit na Zemi a jistá skupina lidí se rozhodla, že mu pomůže „uzemnit“ jeho energie.

Nevím jak vy, ale já mám potíže věřit, že by úspěch jeho návratu na Zemi závisel na tom, že ho skupina lidí přivítá mumláním slova „ohm“.

Nicméně jsem na schůzku šel. V té době jsem všude hledal odpovědi, neboť jsem věřil, že *někdo ví něco*, co já nevím. Vlastně jsem právě procházel fází, kdy jsem si byl jistý, že *každý ví všechno*, co já nevím.

Přišel jsem do bytu, kde se schůzka konala. Účastníci byli shromážděni kolem dvou masivních stolů, na každém z nich ležel jeden člověk. Někteří účastníci měli ruce položené na těle ležícího; jiní drželi ruce nad jeho tělem.

Jste-li v Římě... pomyslel jsem si a přidal se.

Přišel jsem, abych dostal odpovědi – a několik jsem jich dostal. První přišla, když jsem čekal, až lidé na stolech začnou dělat nevědomé pohyby a začnou komunikovat pomocí vět, jako to dělali moji pacienti. Lidé na stolech však jen leželi, jako by meditovali nebo spali.

Byl jsem zklamán, neboť jsem doufal, že účastníci uvidí to, co jsem běžně viděl ve své ordinaci. Doufal jsem, že mi to budou moci vysvětlit.

Místo toho jsem viděl méně pohybu než ve frontě u pokladny v obchodním domě druhý den po Vánocích.

Proto jsem se zeptal, zda by nikomu nevadilo, kdybych jim předvedl, co se děje, když jsem jediný, kdo drží ruce nad pacientem. Všichni souhlasili a přistrčili si židle k jednomu z masážních stolů, aby lépe viděli. Jeden z nich si lehl na stůl. Jakmile se ostatní posadili, okamžitě jsem začal.

Výsledky se dostavily rychle. Svaly kolem úst ležícího se začaly chvět, prsty se začaly pohybovat, oči začaly jezdit z jedné strany na druhou a ležící začal mluvit. Tato reakce nebyla okamžitá jako v mé ordinaci, ale během několika minut byla každému zjevná. Podle překvapených vzdechů jsem poznal, že nikdo z účastníků ještě nikdy nic takového neviděl.

Pak pohyby začaly slábnout a hlas se nakonec odmlčel. Nic takového jsem ve své ordinaci neviděl. Zvedl jsem hlavu a otočil se k ostatním, abych jim řekl, jak je to neobvyklé, a v tu chvíli jsem to uviděl: někteří z účastníků se rozhodli, že mi „pomó-

hou“. Seděli kolem stolu s dlaněmi nenápadně obrácenými k ležícímu. Jak jsem je pozoroval, všiml jsem si, že ti, kteří se rozhodli pomáhat, dali ostatním podnět, aby se přidali. S každým dalším pomocníkem se reakce ležícího zpomalila.

Myšlenka pomáhat je dobrá, stejně jako myšlenka skupinové energie, ale musíme zůstat objektivní. Když se skupina zapojila jako celek, výsledky nebyly tak dobré. Zjevně začala působit určitá dynamika, která stála za zkoumáním.

Později mi účastníci řekli, že se přidali proto, že si mysleli, že „skupinová energie účinky zesílí“. Ačkoli to zní logicky, nefunguje to. Ale proč ne? Proč *víc* energie *nezesílilo* účinky?

Jasně jsem si uvědomil: *Skupinová energie – zejména energie skupiny, která ještě není naladěna na nové frekvence – oslabuje specifičnost frekvencí, které způsobují uzdravení.* Energie, které se snažíme „přivést“, nejsou energie, jež užívají ostatní. Tyto energie fungují na jedinečných vibračních frekvencích a nic nezískávají tím, že se smísí s dalšími energiemi. Přidáním mince do prasátka zvýšíte celkovou sumu, zatímco přidáním vody do hrnku kávy kávu jen zředíte – pravděpodobně nežádoucím způsobem.

Na určité úrovni to byla velice důležitá lekce. Ačkoli jsme se jako skupina nenaučili nic nového, uvědomili jsme si, že nové energie mají svou specifičnost, kterou se liší od energií, k nimž jsme na této planetě měli přístup do dnešní doby. Když jsem pracoval s těmito léčiteli později, zjistili jsme, že když jsme naladěni na tyto nové energie, skupinový zážitek získává novou dimenzi... nebo *dimenze*.

Velká změna

Jak je možné, že se na naší planetě objevily „nové“ energie? Nebo lépe řečeno, jak mohou na naší planetě existovat nové energie, když jsou součástí neustále se vyvíjejícího vesmíru?

Domnívám se, že náhlý výskyt těchto energií na Zemi má něco společného s tím, jak se mění čas. Pravděpodobně jste si všimli, že čas plyne rychleji. Ne v tom smyslu, jak by řekli naši

prarodiče: „Čím víc stárnete, tím víc se vám zdá, že léta přicházejí rychleji.“ Ne, tohle je něco jiného. Nejenže čas plyne rychleji, ale my děláme mnohem víc ve zdánlivě stejném čase.

Tohle vám může připadat jako protimluv – kdyby čas plynul rychleji, očekávali byste, že budete mít *méně* času na dokončení toho, co děláte. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Jako by se každá časová jednotka zpomalila, takže můžete udělat *víc* – ačkoli se zdá, že čas plyne rychleji. To připomíná rozporuplnou povahu kvantové fyziky a teorie relativity. Ačkoli může být pravdivá buď kvantová fyzika, nebo teorie relativity, na určité úrovni mohou být pravdivé obě.

Čas, energie a hmota... jsou vzájemně propojené. Právě to tvrdí teorie relativity. Pohybuje-li se těleso rychleji, jeho hmota se zmenšuje a čas zpomaluje. Zrychluje-li se čas, pak se musejí měnit frekvence, které jsou základem všech dimenzí našeho vesmíru.

Podívejte se na změny, k nimž došlo v posledních několika desetiletích dvacátého století. Před patnácti lety byste neměli zájem číst tuto knihu. Před sedmi lety bych ji ani nenapsal. Podívejte se na lidi, které znáte dobře a dlouho. Všimli jste si, že když s nimi začnete mluvit o duchovních věcech, jsou nejen otevřenější a vnímavější, než byste očekávali, ale někteří dokonce přiznávají, že o těchto věcech přemýšlejí už dlouhou dobu. Tajní metafyzikové. A kdybyste se před několika lety zmínilo o těchto věcech, koukali by na vás přinejmenším překvapeně.

Podívejte se na dnešní lékařskou profesi. Před dvaceti lety bych nemohl přijít do nemocnice ani jako doktor chiropraxe. Dnes jsem *zván* do nemocnic a na univerzity, abych tam pořádal přednášky – ne jako chiropraktik, ale jako *léčitel*.

Tato změna je zjevná i v zábavním průmyslu. Přes veškeré své nedostatky je Hollywood vynikajícím barometrem naší kultury. Jeho úspěch závisí na jeho schopnosti rozpoznat, co zajímá diváky a co chtějí vidět na plátnech – a přesně to jim nabízejí. Během posledních deseti let bylo natočeno mnoho filmů s duchovními náměty: filmy o andělech, o posmrtném životě, o paralelních dimenzích, o změnách paradigmatu, o psychických schopnostech... a o *léčitelích*. A v televizi vidíte stejné filmy.

Účinky této změny jsou zřejmé i na ostatních úrovních. Možná jste si všimli, že mnozí lidé, vědomě či nevědomě, opouštějí tuto planetu následkem nemocí, jako jsou rakovina nebo AIDS. Jiní, jako jste vy, se rozhodli zůstat a pomáhat při přechodu k novým a vyšším vibracím.

Tato přechodná fáze má mnoho jmen. Gregg Braden užívá výrazů „změna“ nebo „změna věků“. Tuto změnu už dávno předpověděli Mayové, Inkové, Nostrodamus, Edgar Cayce i kabalisté (jak křesťanští, tak židovští). Braden ji definuje jako...

období v historii Země a zkušenost lidského vědomí. Tato změna, jejímž charakteristickým rysem je konvergence slábnoucího planetárního magnetismu a zvýšené planetární frekvence, nabízí lidstvu vzácnou příležitost pro kolektivní reorganizaci vědomí. Její součástí je zrychlení evolučního vývoje a vědomé rozhodnutí lidstva navázat spojení s elektromagnetickým polem Země.

Neříkám, že byste měli všechny „předpovědi“ považovat za fakta. Nepatřím k lidem, kteří věří všemu, co někde slyší, a radím vám, abyste si zachovali jistou dávku zdravé skepse. Mnoho knih lze interpretovat tak, aby odpovídaly zájmům vykladače.

Když však tolik uznávaných zdrojů říká totéž a zároveň předpovídá, kdy dojde k této změně, myslím, že není rozumné strkat hlavu do písku. Tak důležité předpovědi nevznikají z ničeho. Takové množství důkazů potvrzuje velmi přijatelnou myšlenku „univerzální inteligence“, se kterou někteří lidé – ti dostatečně otevření – mohou snadno navázat spojení.

Tyto informace nám přinesli Edgar Cayce, Nostrodamus a další jasnovidci. Dnes ke změně dochází a je téměř *nemožné* to nevidět.

Jsem rád, že jsem o této změně nečetl ani neslyšel před tím, než jsem si jí sám všiml. Kdyby tomu tak bylo, nikdy bych si nemohl být jistý, zda si něco nevymyslím jen proto, že to očekávám. Skutečnost, že jsem tuto změnu rozpoznal sám – stejně jako většina z vás – a teprve později se o ní dověděl z knih mudrců, potvrdila autenticitu toho, co dnes objevujeme, a dala mi ujištění, jež jsem potřeboval, abych byl schopen přijmout její realitu.

❧ DVANÁCTÁ ❧ KAPITOLA

Chcete-li dávat, musíte přijímat

*„A nejen s tebou uzavírám tuto smlouvu...
ale také s těmi, kteří s námi dnes stojí před Bohem,
a také s těmi, kteří tu s námi dnes nejsou.“*

– Starý zákon

Nakonec jsem začal hledat odpovědi ve svém nitru. Od mého prvního seznámení s léčivými energiemi mě trápily dvě věci: za prvé jsem měl strach, že nebudu umět předpovědět reakce druhých, a proto nikomu nebudu moci nic slíbit; a za druhé jsem měl strach, že léčivé energie, které trvaly několik hodin až týdnů, budou nevypočitatelně kolísat a já nakonec ztratím směr.

Lidé mi říkali: „Dnes se *necítíte* dobře, a proto nedošlo k uzdravení.“

A já jim vysvětloval: „Ne, necítím se dobře, *protože* nedošlo k uzdravení.“

Zdálo se, že to nikdo nechápe. Myslím, že to odporovalo nějakým aforismům Nového věku... a jsem rád, že nevím kterým. V každém případě jsem věděl, že se cítím dobře, když se lidé uzdravují; a když k uzdravením nedocházelo, cítil jsem se opuštěný a ptal se sám sebe, zda k nim vůbec někdy dojde. Nikdo mi nedal žádné odpovědi, žádné *skutečné* odpovědi. A tak jsem opět přemýšlel o těch šesti větách, které mi sdělili pacienti prostřednictvím cizích hlasů. Věděl jsem, že v některé z nich najdu odpověď.

Často jsem nacházel ujištění v první větě: *Přišli jsme vám říci, abyste pokračoval v tom, co děláte.* A tak jsem pokračoval. Věděl jsem, že to je správné, ačkoli to nebylo vždycky snadné. Nikdo nemůže zpochybnit moudrost vaší cesty lépe než vy sami. Byl jsem sklíčený, ale pokračoval jsem.

Nakonec se pacienti opět začali uzdravovat.

Kolísání energií mě však stále znepokojovalo. Jak jste možná postřehli, nikdy jsem nebyl pasivním pozorovatelem. Vždycky jsem se snažil situaci řídit. Nikdy jsem nebyl zastáncem názoru *Co má být, má být.*

Takže si umíte představit, jak jsem byl překvapen, když jsem nakonec zjistil, že aby se uzdravení urychlila, musel jsem se přestat snažit řídit události. Musel jsem ustoupit do pozadí a nechat jednat Vyšší sílu.

Kdo to říká? ptal jsem se. *To nemohu být já.*

Ale byla to pravda. Nejenže léčivá energie věděla, co má dělat bez mých instrukcí, ale čím méně jsem se jí pletl do cesty, tím lepší byly výsledky.

Přijímej, nic nevysílej.

Kdo to řekl? Hledal jsem uvnitř své hlavy, jako bych tam opravdu mohl něco najít. *Pro tento druh rady sis našel nevhodného člověka.* Moje ego se stále ještě nesmířilo s radou: „*Ustup do pozadí a nech jednat Vyšší sílu.*“ Vůbec jsem tomu nerozuměl. „*Jak mohu někoho uzdravit, když mu uzdravení nepošlu?*“ ptal jsem se sám sebe.

Přijímej, nic nevysílej.

To jsem už slyšel; teď odpověz na mou otázku.

Mlčení.

(Mlčení mě někdy opravdu rozčiluje.)

Ale pak jsem si uvědomil, že celá odpověď je obsažena v té větě *Přijímej, nic nevysílej.* V tu chvíli jsem přijal názor, který jsem zastával od začátku, aniž jsem jej chápal: *Nejsem léčitel; pouze Bůh je léčitel,* a z nějakého důvodu jsem byl vybrán, ať už jako pouhý katalyzátor nebo nástroj.

Přijímej, nic nevysílej.

Jak vím, že to je pravda? Protože jsem to vyzkoušel. Když jsem se snažil energii řídit, okamžitě přestala fungovat. Jakmile

jsem ustoupil do pozadí a nechal energii působit, začalo docházet k uzdravením.

A nejsem jediný, kdo to vyzkoušel. Na Arizonské univerzitě jsme v té době prováděli výzkum pod vedením doktora Garyho Schwartze. Dělali jsme pokusy, jejichž cílem bylo zjistit povahu léčebné práce. Při jednom experimentu jsme měřili hladinu záření gama v uzavřené místnosti, kde jsme pracovali s reintegrační energií. Několik výzkumníků tehdy navštívilo můj seminář. Když jsem jim řekl, pamatujte si, že nic *nevysíláte*, ale jen *přijímáte*, žádný z nich mi nerozuměl.

„Jak někomu dáte uzdravení, když mu je nepošlete?“ ptali se mě.

„To nevím,“ odpověděl jsem vědecky.

Když počet lidí a stupeň aktivity v uzavřeném prostoru stoupá, obvykle se zvyšuje hladina záření gama. Výzkumníci se rozhodli zjistit, zda se zvýší hladina záření gama, když do místnosti přivedou reintegrační frekvence.

Když pak analyzovali data, zatelefonovali mi. „Tomu nebudeš věřit,“ řekli mi. „Během reintegračního procesu jsme naměřili podstatné *snížení* hladiny záření gama.“

Z toho usoudili – to je pracovní hypotéza –, že když lidé užívají reintegrační energii, určitou část absorbují. Takže žádnou energii nevysílají.

Skutečná povaha léčení

Když lidé hovoří o „uzdravení“, obvykle mají na mysli nemocného člověka, který se uzdravuje a „cítí se lépe“. Ale co to znamená, cítit se lépe? Lépe než co? Lépe než v minulosti? Lépe než někdo jiný?

„Cítit se lépe“ je poněkud omezující definice uzdravení. Tento způsob myšlení člověka připravuje o jeho přirozené právo žít v přímém spojení s Bohem/Láskou/Vesmírem a být soběstačnou bytostí.

Uzdravení obvykle spočívá ve zmírnění příznaků nemoci a odstranění překážek zdravého fungování. Uzdravení je však ta-

ké obnovení duchovní celistvosti. Takže uzdravení lze definovat jako odstranění něčeho, co nás izolovalo od dokonalosti vesmíru. Uzdravení se týká naší evoluce, a proto zahrnuje evoluční reorganizaci DNA a naši reintegraci do vesmíru na nové úrovni.

Proč „re-integrace“?

Všichni se rodíme s určitými omezeními. Kdysi dávno jsme byli oddělení od energie, která nás udržovala v harmonii s naším tělem a s energetickým polem naší planety a celého vesmíru.

Jak došlo k tomuto oddělení? Možná je něco pravdy na příběhu o spiknutí Plejádánů. To nemohu říci – ale mohu říci, že náš osud nemusel být vždycky takový, jaký je. Každá kultura v historii lidstva obsahuje příběhy o starém, dokonalejším světě. Žádné války, žádné nemoci. Šangrila. Atlantis.

Pak přišel mravní pád – oddělení od sil, které nás svazovaly pohromadě v lásce a štěstí. *Odloučení*. Někteří lidé hovoří o vyhnání z ráje. Jiní o ještě starších událostech.

Až na malé variace jsou tyto příběhy univerzální – zakořeněné v kolektivním podvědomí lidstva, zakódované v našich genech.

Reconnection nás přivádí zpátky do tohoto zlatého věku a obnovuje naše původní spojení se životem. Ale není to jen návrat; je to zároveň cesta vpřed k něčemu novému. Z této celistvosti pochází uzdravení. Skutečné uzdravení. Evoluční uzdravení.

V minulosti bylo lidstvo lépe spojeno s „celkem“, takže jsme nepotřebovali reintegrační frekvence. Vždycky jsme měli schopnost zvyšovat naše kolektivní vědomí na vyšší úrovně. Dnes jsme dosáhli úrovně, na které můžeme přijmout tyto nové frekvence, a vesmír se rozhodl, že nám je bude prezentovat.

Všichni máme schopnost přijmout tuto novou léčivou frekvenci. Není to dar jen několika vyvolených – duchovních učitelů nebo „světců“. Je to dar dnešní doby; dnes máme k dispozici inteligenci a moudrost, jež nás povedou. Jako lidstvo vstupujeme na úroveň, na které nám nepravdy už nebudou schopny předávat své vibrace. Oddělenost a předsudky budou překonány.

Ačkoli si vesmír vybral právě mě, abych začal tento reintegrační proces, zdá se, že se každý den stále víc a víc lidí stává jeho součástí. Všichni společně zvyšujeme celkovou úroveň vědomí. Zatímco se zbavujeme předsudků a zastaralých názorů, připravujeme se na přijetí nové zodpovědnosti.

Kritická masa

Přijde čas – a nebude to trvat dlouho –, kdy už nebudete muset chodit za mnou ani za nikým jiným, aby vám pomohl „naladit se“ na toto nové frekvenční pásmo. Už brzy budete sedět v divadle, v letadle nebo v autobuse a prostě přijmete tuto novou rezonanci od člověka, který sedí vedle vás. Nové vibrace se pak budou přenášet geneticky na další generace.

Počátky tohoto jevu jsem viděl na svých seminářích, kde účastníci často spontánně dosahují vyšších vibračních úrovní. A jelikož se vyvíjím zároveň s nimi, předávám tyto vibrace účastníkům dalších seminářů. A protože jsme všichni spojeni s jedním komunikačním centrem, ti z vás, kteří se zúčastnili mých předešlých seminářů, zjišťují, že je snadné učinit tento skok.

Tento jev je v souladu se studiemi Ruperta Sheldrakea, předního proponenta teorie „kritického množství“. V jednom klasickém experimentu byly rozděleny myši do dvou skupin. Po dobu šesti generací byla jedna skupina pouštěna do složitého bludiště a pak testována. Druhá skupina trávila většinu času v klecích a byla testována jen občas. Výsledky experimentu jsou významné: Nová generace testované skupiny vždycky začínala na úrovni dovednosti, již dosáhla předešlá generace. Ale ještě zajímavější je, že když byly do bludiště puštěny netestované myši, i ony začínaly na úrovni myší testovaných. Této teorii se někdy říká „teorie sté opice“.

Proces reconnection nás připravuje na přechod ke změně, k níž dnes dochází. Aníž musíme čekat na výsledky pomalého a náhodného procesu mnohagenerační mutace a přirozeného výběru, postupujeme po evolučních cestách k nevyhnutelné reorganizaci DNA.

V tomto okamžiku děláme první kroky k reintegraci. Jsme předvoj, jenž přináší tuto novou vlnu léčení do první linie toho, co bude příštím stadiem lidské evoluce.

TRINÁCTÁ KAPITOLA

Nestůjte v cestě

*„Čím víc se snažíme dosáhnout dokonalosti,
tím víc se nám vzdaluje.“*

Mastering the Problems of Living,

– Haridas Chaudhur

Role léčitele

Někdy o sobě mluvím jako o „léčiteli“, ale ve skutečnosti žádný léčitel nejsem. *Nikoho totiž neléčím.* Ani vy nebudete nikoho léčit. Jste-li léčitelé, vaším úkolem je *naslouchat* a pak se otevřít, abyste mohli přijímat energii, která vám umožní stát se katalyzátorem léčení pacienta. Léčení je dohoda mezi pacientem a vesmírem.

„Naslouchání“, o němž hovořím, je receptivní stav bytí. Když posloucháte nějaký zvuk, vaše ušní bubínky přijímají vibrace určité frekvence: zvukové vlny. Když posloucháte „pozorněji“, snažíte se optimalizovat svou receptivnost. Dokonce si můžete dát ruku k uchu, abyste rozšířili receptivní plochu. Když „nasloucháte“ jako léčitelé, přenášíte receptivní ohnisko do svých rukou. V tomto receptivním stavu dosahuje komunikace úplně nové úrovně.

Jako „léčitelé“ se stáváme spojovacím článkem v řetězu reconnection. Léčivá energie přichází ze Zdroje – proudí naším tělem a pak z něj vyzařuje. Tato energie je jako světlo procházející hranolem. My jsme ten hranol. Ve spojení s pacientem a ves-

mírem produkujeme pole, které se skládá z lásky – v nejvznešenějším smyslu – a stavu jednoty. Vesmír si uvědomuje pacientovy potřeby a vytváří podmínky, které umožňují vhodné reakce.

Jak se to děje? To nikdo neví. Kdybych byl nucen odpovědět, řekl bych, že pacientovy vibrační frekvence reagují na vibrace přicházející z vesmíru skrze naši přítomnost. Když se vibrace změní, změní se i „vyšší“ elementární částice a struktury, definované těmito vibracemi. Mění se nižší vibrace ve vyšší? Možná. Je však pravděpodobnější, že vzájemná interakce těchto frekvencí (pacientových, vesmírných a vašich) produkuje úplně jinou frekvenci. Jinými slovy, tři různé frekvence vytvoří novou frekvenci, která zpočátku neexistovala.

Myslím, že to je rozumné vysvětlení. V kvantové fyzice je to následovně: když změníte chování jedné částice, jiná částice v jiném místě bude *okamžitě* reagovat, ať už je vzdálená několik centimetrů nebo stovky světelných let. Jak je to možné? Je to možné proto, že je tato částice zároveň ve dvou místech – nebo dimenzích, nebo proto, že tyto dvě částice sdílejí nějakou formu okamžité komunikace? Nevím. A neví to nikdo, ať už říká cokoli.

Dokonce ani nevím, proč máme tu čest, že jsme součástí této rovnice. Nemohu uvěřit, že by Bůh vyžadoval, abychom prováděli léčení. Možná mám malou představivost, ale neumím si představit Boha, jak sedí na mráčku a říká: „Přál bych si, aby se Marta vyléčila... kde je ten doktor Pearl, když ho potřebuji?“

Tak proč to děláme? Nevím, ale mám pocit, že to má něco společného s tím, že potřebujeme něco dostat od vesmíru. Jinými slovy, děláme to spíš pro *sebe* než pro druhé. Možná jsme součástí léčebné rovnice druhých, oni se pak stávají součástí naší rovnice.

Abyste mohlo dojít k uzdravení, každý má svou roli.

Wo a kufr

Lee Carroll je vynikající vypravěč. Jestliže jste ještě nečetli jeho knihy, radím vám, abyste to udělali. S jeho dovolením uvedu

úryvky z jedné jeho povídky. Povídka se jmenuje „Wo a kufr“. Interpretace je moje vlastní.

Wo, hlavní postava povídky, představuje lidi, kteří mají pocit, že jsou připravení vstoupit do sféry Změny. A ačkoli si o sobě myslí, že cestuje *na lehko*, ve skutečnosti s sebou tahá *spoustu* krámů.

Jak říkám svým posluchačům, cílem jejich účasti v mých seminářích není získat spoustu nových věcí jen proto, abyste si je odnesli domů a nacpali je do skříně přečpané starými krámy. Víte, o čem mluvím – o starých krámech, na které jste se už roky nepodívali a které si *jednoho dne* prohlédnete a uspořádáte.

Stát se léčitелеm znamená zbavit se všech zbytečností, které vám kdysi možná sloužily, ale které dnes rozhodně nepotřebujete.

Povídka začíná setkáním Woa s andělem, který přišel zkontrolovat, co si Wo sbalil na cestu do sféry nové energie. V prvním kufru najde oblečení. Spoustu oblečení. Kufr je plný šatstva do každého počasí. Zdá se, že Wo popadl všechno, co mohl, aby byl připraven na všechny eventuality.

Jinými slovy, neuvědomil si, že má v sobě všechno, co hledá v okolním světě. Nahromadil všechno možné: všelijaké léčebné nástroje, rituály a teorie. Všechno v něm posiluje přesvědčení, že je sám jaksi nedostatečný a že mu něco chybí.

Zavazadla nabízejí dokonalou analogii, neboť mají spoustu podob. V té či oné podobě a množství všichni vlastníme nějaká zavazadla. Některá vlastní nás. Jak stojí v povídce: „Uctívání nejistoty je metafora... Šťastní jsou ti, kteří chápou, že nejistota cestou zmizí – že přípravy, které udělali, už nejsou nutné.“

„Změny budou rozpoznány a řešeny, tak jak přicházejí.“

Nemohu analyzovat celou povídku, proto mi dovoluňte, abych se soustředil jen na některé části, které mají význam pro lidi, kteří se chtějí stát léčiteli.

Dnes už nemusíme házet sůl do všech koutů, už se nemusíme pomazávat šalvějí a nemusíme volat na pomoc entity. Už ne-

musíme z rukou setřásat negativní energii – neboť nic takového neexistuje – do nádob se slanou vodou, nemusíme nosit amulety. Už nemusíme používat svou vědomou mysl k tomu, abychom zjistili, co je s někým „v nepořádku“, a rozhodli, jak ho „léčit“. Dnes si můžeme dovolit prostě *být* – být s někým a chápat, „že nejistota cestou zmizí...“

Musíme se naučit *být*. Svoboda *bytí* vás osvobodí od útrap *konání*. V tom je semeno *vědění*, které má schopnost dovést vás za hranice světských vědomostí.

Nyní se podívejme do dalšího kufru z povídky.

V tomto kufru jsou knihy – duchovní knihy. Tyto knihy symbolizují duchovní vědomosti, ačkoli je jasné, že nám nedávají vědění. Jsou to Woovy encyklopedie. Jeho knihy. Naše knihy. Knihy, které jsme si koupili a přečetli (alespoň ty „zajímavé části“). Knihy, které jsme dosud neotevřeli (ale které *jednoho dne* otevřeme).

Anděl vysvětluje Woovi, že ty knihy nebude potřebovat. Wo andělovi nerozumí a ukazuje mu knihu, kterou považuje za nejduchovnějši. Anděl mu říká, že je zastaralá. Wo nechápe proč. „Vzal by sis na cestu vědeckou knihu, která je 150 let stará?“ ptá se anděl. „Nebo vědeckou učebnici, která je dva tisíce let stará?“

„Ovšemže ne!“ vykřikne chudák Wo. „Protože děláme stále nové objevy.“

„Přesně tak,“ odpovídá anděl. „Země se mění. Co jsi nemohl dělat včera, můžeš dělat dnes. Duchovní paradigma včerejška není duchovní paradigma zítřka. Duchovní energie, která fungovala včera, nebude fungovat zítra, protože se neustále mění. Procházíš obdobím změny a nemůžeš jít proti proudu.“

Wo pak cituje známou větu o *stejném včerejšku, dnešku a zítřku*. „Není to věta o konzistenci Boha? Jak může být zastaralá?“

„Ano, je to o Bohu,“ odpovídá anděl. „Ale vypovídá to o vlastnostech Boha, nikoli o lidském vztahu k Bohu. Všechny vaše knihy jsou instrukce, jež napsali lidé; a tyto instrukce vás učí, jak komunikovat s Bohem. Bůh je stále stejný... jen člověk se mění a vaše knihy pojednávají o vašem vztahu k Bohu. Proto je ta kniha zastaralá.“

To neznamená, že ta kniha nebyla *nikdy* platná. Mnoho věcí má stále ještě svou platnost v rámci starších a poněkud omezenějších parametrů. Jenže s příchodem Změny se naše parametry rozšířily.

Dovolte mi to ilustrovat na následujícím příkladu. Na konci devatenáctého století byli astronomové nespokojení, protože oběžná dráha planety Merkur neodpovídala jejich matematickým výpočtům. Tyto výpočty, které vycházely z Newtonových zákonů, předpověděly s neuvěřitelnou přesností oběžnou dráhu všech ostatních planet – tak proč ne oběžnou dráhu Merkuru?

Důvodem je skutečnost, že Newtonovy zákony a rovnice jsou jen částečným popisem pohybu a gravitace. Jsou platné ve většině případů – ale když se nějaký předmět pohybuje velmi blízko masivního tělesa, jakým je například Slunce, něco se změní. Tuto změnu předpověděl Albert Einstein ve své teorii relativity. Gravitace, ačkoli je považována za jednu ze čtyř základních sil ve vesmíru, není „síla“ jako elektromagnetismus; je to deformace časoprostoru způsobená přítomností masivního tělesa. Čím masivnější je těleso, tím větší je *relativní* deformace (a tím „silnější“ je gravitace). Planeta Merkur se pohybuje v oblasti, kde je zakřivení časoprostoru zjevné, takže oběžná dráha této malé planety neodpovídá výpočtům, které jsou přesné v případě vzdálenějších planet.

Znamená to snad, že je Newtonova fyzika zastaralá? Vůbec ne; dráhy letadel se dodnes vypočítávají na základě této „staré“ matematiky, protože je poměrně jednoduchá a funguje v rámci odpovídajících parametrů. Jakmile však rozšíříte paradigma, Newtonova matematika je nepoužitelná.

Podobně je tomu v oblasti léčení; mnohé techniky, které fungovaly v minulosti, fungují stejně dobře i dnes – jenže dnes *máme* víc a *jsme* víc, takže staré techniky nám nestačí. Ať už byly v minulosti sebelepší, pro naše rozšířené parametry už nejsou vhodné – stejně jako by lucerny nebyly vhodné jako reflektory automobilu, ačkoli na kočáru taženém koňmi fungovaly výborně.

A nezapomínejte, proč jsme jako léčitelé tyto staré léčebné techniky přijali. Nepřijali jsme je proto, abychom se stali jejími

fanatickými stoupenci – ale proto, *abychom se stali léčiteli*. Technika byla jedním z prvních kroků v léčebném procesu.

Představte si, že stojíte před ohromným schodištěm. Jeden z vašich cílů – stát se léčitelem – vás čeká nahoře na schodišti. Vaším prvním krokem je naučit se techniku. Začnete se ji učit, zvládnete ji a možná se stanete učitelem. *Zvládli jste první krok*. Můžete jej mít rádi, ale dejte si pozor, abyste se do něj *nezami- lovali*. Neboť když to uděláte, posadíte se a učiníte z něj střed svého života. Ale co vaše cesta vzhůru po schodišti? Ta skončí. Nyní je čas požehnat prvnímu kroku... a pokračovat vzhůru.

Promluvme si o posledním „kufru“ z naší povídky.

„Co to v něm chrastí, když ho zvedám?“ ptá se anděl.

„Milý anděli, to jsou moje vitaminy a byliny,“ odpovídá Wo. „Potřebuji je, abych byl zdravý a vyrovnaný... jsem totiž citlivý na určitá jídla. Potřebuji vitaminy a byliny, aby mi dodávaly sílu.“

Wo se obává, že mu anděl nedovolí vzít si vitaminy s sebou. „Neboj se, já ti je nevyhodím,“ říká anděl. „Ty sám je nakonec vyhodíš.“ Pak mu vysvětlí, že je v přechodu, fyzickém i duševním. „Až se vydáš na novou cestu a začneš realizovat svůj potenciál, postupně si uvědomíš, že se mění tvoje DNA. Tvůj imunitní systém se stane odolnějším... tvé buňky dostanou nové instrukce – a ty si uvědomíš, že vitaminy už nepotřebuješ... tvé tělo bude silné a zdravé, takže se budeš moci vzdát své závislosti na chemikáliích, které sis vzal na cestu.“

Kolik zbytečných věcí s sebou taháme? Kolik chrastících a páchnoucích zbytečností? (Nesmějte se. Otevřte některý ze svých kufrů a čichněte si.)

Kdyby si někteří z vás vzali bílé sako a přilepili si na záda stopku, vypadali by jako pojízdná lékárna. Uvědomte si, že většinu prášků, jež užíváte (a to nemluvím o lécích předepsaných lékařem), vůbec *nepotřebujete*.

Pokaždé když vytáhneme nějakou zbytečnou tubu s prášky, ujišťujeme se o své utkvělé křehkosti a závislosti na vnějších zdrojích. Posilujeme v sobě falešnou představu, že nám něco chybí. Naše existence začíná být závislá na tom, co jsme schopni s sebou tahat v materiální formě.

Je nejvyšší čas uvědomit si, čím jsme, pochopit, že jsme Světlo, a dovolit, aby naše tělo řídila moudrost, která je vytvořila.

Ergo, Ego

Ego nám nebylo dáno proto, abychom je vyhladověli. Bylo nám dáno proto, abychom je udržovali v rovnováze, abychom je zvládli. Ego představuje naši identitu: dává nám formu, kterou potřebujeme, abychom mohli fungovat v této rovině. Těžko chápeme, že jsme součástí jediného celku. Kdybychom byli ztělesněním této myšlenky, nemuseli bychom se nic učit. Ego nám dává identitu, abychom poznávali svět ze specifického hlediska – z našeho. Je to, jako bychom se dívali na svět velice specifickým oknem. Rám okna je naše ego. Ego je náš periskop, kterým vidíme specifické aspekty vesmíru.

Vezměte si například skokana do výšky. Skokan musí přeskocit laťku. Laťka je tu proto, aby přes ni mohl přeskocit. Laťka je překážka a přeskocení je odměna.

Bylo nám dáno ego. Odměnu získáme, když jsme schopni vzdát se ega... a vidět širší obraz.

Uvědomovat si svou roli v léčebné rovnici není vždycky snadné. Pacienti, kteří se dramaticky uzdravili, s radostí říkají každému, že jste je uzdravili *vy*. Je svůdné tomu věřit. Ale *nevěřte tomu*. Chceme-li podrazit nohy sami sobě, stačí když si začneme připisovat zásluhy za uzdravení našich pacientů. Jakmile to uděláme, to nejhorší, co nás může potkat, je ještě dramatictější uzdravení našeho příštího pacienta; a dalšího a dalšího. Naše představa o sobě samých začne brzy záviset na vnějším hodnotovém systému. Jakmile se první pacient neuzdraví, jsme z toho zničení – protože přijímání uznání za úspěšné uzdravení pacienta vyžaduje přijímání odpovědnosti za neúspěšné léčení.

Ego se projevuje také v naší schopnosti rozpoznat realitu a uvědomovat si, že naší rolí je akt uznání. Jakmile si uvědomíme, že nám je prezentováno něco ve své dokonalosti, přestane se snažit *pozlatit lilii*. Snaha „zlepšit“ něco dokonalého nás

od dokonalosti jen vzdaluje. Je to, jako když zakládáme svou sebeúctu na *vnějších okolnostech*, místo abychom vycházeli ze svých *vnitřních zásad*. Všichni známe někoho takového. Aby se takový člověk cítil důležitý, musí se ztotožnit s něčím, co vykonal – nikoli kvůli hodnotě samotného aktu, ale proto, aby měl vnější důkaz, jež mohou uznat druzí. Tohle je typickým projevem ego, které se snaží trumfnout druhé.

Podobný přístup se projevuje v mnoha různých situacích. Dobrým příkladem je skupina lidí, o kterých jsem se zmínil v jedenácté kapitole – tito lidé uspořádali seanci, aby uzemnili energie archanděla Michaela. Měli příležitost stát se svědky něčeho, co ještě nikdy neviděli, ale jejich potřeba cítit se „součástí“ té události spolu s jejich neschopností uvědomit si, že už součástí *jsou*, je od události odloučila. Jinými slovy, jejich neschopnost rozpoznat dokonalost a interakci jejich role *svědků* byla příčinou toho, že se zúčastnili z egoistických důvodů, což jim znemožnilo situaci prožít.

Ego se také živí zdánlivě altruistickými způsoby. Vezměte si člověka, jehož uzdravení nemá dlouhé *trvání*. Takový člověk k vám může přijít za tři týdny nebo za měsíc a požádat vás, abyste mu poskytli další léčebné sezení. Tentokrát se uzdraví na měsíc nebo na půl roku. Pak se opět vrátí. Naše ego může trpět, protože tento člověk zdánlivě nedostal to, co dostali ostatní pacienti: trvalé uzdravení. Naše ego však také může mít pocit, že jsme dobří lidé, protože nám je pacienta líto. A navíc se může posílit tím, že se pacienta pokusíme uzdravit *ještě jednou*.

Vaší rolí bylo odstranit překážky v životě pacienta. To jste udělali. Dokonce dvakrát. A teď to uděláte potřetí. Jakmile překážky odstraníte, *záleží na pacientovi*, zda půjde vpřed.

Někdy si připisujeme takovou zásluhu za uzdravení pacienta, že si ani neuvědomujeme, jak přehnaný pocit zodpovědnosti nám to dává.

Ani já, ani vy nejste léčitelé. Každý z nás je jen součástí léčebné rovnice. Celou rovnicí tvoří zčásti pacient, zčásti vy a zčásti Bůh. Když se Bůh v nás setká s Bohem v pacientovi, stane se něco úžasného. O této rovnici se někdy mluví jako o „moci jednoho“ nebo o „moci tří“. Proč vstupujeme do této rovnice?

Děláme to pro pacienta? Pravděpodobně ne. Jak už jsem řekl, nejspíš to děláme pro *sebe*. (Máte-li námitky proti mému použití slova *Bůh* – *překonejte to*. I to je vaše ego. *Bůh, Láska, Vesmír, Zdroj, Stvořitel, Světlo* – všechna tato slova znamenají totéž, takže je v této knize používám jako synonyma. Vy si vyberte slovo, které vám vyhovuje.)

Chcete-li získat širší obraz léčebného procesu a role vašeho ega, můžete při příštím sezení udělat tohle: *Ztotožněte se s pacientem a uzdravte sami sebe*.

Kdo se uzdraví?

Co to znamená, když výsledky léčení nesplní očekávání pacienta?

V minulosti jsem se obviňoval za to, co jsem chápal jako své *neúspěchy*. Nakonec jsem musel přiznat, že nemohu být zodpovědný za dobré ani za špatné výsledky léčení. Takže co to znamená, když léčebné sezení nemá očekávané výsledky?

Problém spočívá v *očekávání*, nikoli v léčení. Dříve jsem si myslel, že ne každý se uzdraví. To si už nemyslím. Dnes si myslím, že se uzdraví každý – i když ne vždycky tak, jak očekával.

Chápeme-li „uzdravení“ jako reintegraci s dokonalostí vesmíru, uvědomujeme si, že vesmír ví, co potřebujeme dostat a co tím získáme. Problém je v tom, že to, co potřebujeme, neodpovídá vždycky tomu, co očekáváme nebo co si myslíme, že *chceme*.

Pacientovou rolí je učinit se přístupným léčivým energiím a přijímat všechno, co přichází. A něco vždycky přijde. Někdy to může být překvapení.

Řekněme, že pacient má žaludeční vředy. Vy uspořádáte několik léčebných sezení – a vředy nezmizí. Pacient je zklamaný a vy si myslíte, že jste neschopní, i když byste si to myslet neměli, protože jste jen lidé. Za pár měsíců pacienta potkáte a on vám řekne: „Cítím se dobře. Vředy zmizely. Možná zmizely proto, že po své návštěvě u vás jsem si přestal dělat zbytečné starosti, přestal jsem pít a kouřit a teď vycházím mnohem lépe se svou manželkou a dětmi...“ Pacienti někdy přisuzují své uzdra-

vení všemu možnému, jen ne času, který strávili s vámi. Ale nakonec na tom nezáleží.

Tito lidé lpí na výsledcích – a právě tato připoutanost je na překážku. Připoutanost omezuje a omezení přerušuje proudění toho, co chcete, aby přišlo.

Řízení léčení

Mnozí lidé si myslí, že to, co *oni* cítí, je pacientův problém před léčebným sezením nebo po něm. To je první krok k tomu, abychom zapomněli, že to nejsme my, kdo řídí léčení.

Diagnóza je základní součástí alopatického světa – a je cenným nástrojem, pokud ji užíváme správně. Je to složitý obor, který vyžaduje dlouhé studium. Velká část záleží na dohadách, ale jsou to informované dohady. Doktor Reginald Gold kdysi řekl, že chceme-li pochopit význam slova *diagnóza*, můžeme jej rozdělit na části, z nichž se skládá: latinské slovo *di*, které znamená „dva“, a řecké slovo *agnos*, které znamená „nevím“. Takže diagnóza znamená: dva lidé, kteří nevědí – vy a váš lékař. Doktor Gold také říká, že není neobvyklé, když vám lékař řekne: „Nemáte-li výsledky diagnostického vyšetření, nemohu být zodpovědný za to, co se stane.“

Doktor Gold pokračuje: „Často jsem přemýšlel o tom, zda to znamená, že lékař zodpovědnost přijme, když výsledky máte, a přesto dojde ke komplikacím.“ Já o tom pochybuji.

Jako lékař vám mohu říci, že někteří lékaři zlehčují své diagnostické znalosti, aby si zachovali vlastní důležitost založenou na své lékařské intuici. Ti, kteří nedokážou rozpoznat tento druh povrchnosti, mohou být oslepeni takovou nafoukaností a mohou propadnout touze napodobit je v nějaké pseudoduchovní situaci. Lékařská intuice je důležitá, je-li používána jako doplněk diagnózy. Předstírání lékařské intuice za účelem vyvolání dojmu prokazuje medvědí službu lékařům, kteří lékařskou intuici opravdu mají, a vzdaluje nás od pacientů a od léčebného procesu.

V případě reintegračního léčení to není tak důležité. Často si myslím, že čím méně znám pacienta, tím je to lepší, protože se

nesnažím řídit léčebné sezení, ať už vědomě či nevědomě. Čím méně se snažíte sezení řídit, tím víc volnosti řídit dáváte vesmíru – a tím lepší jsou výsledky.

Ačkoli při těchto léčeních přesně neznáme svou roli, naším úkolem určitě není radit Bohu nebo univerzální inteligenci.

Jak myslíme

Lidé jsou myslící bytosti. Šimpanzi sice mohou používat klacíky, aby si vyšťourali svačinu z mraveniště, ale nejsou schopni postavit mrakodrap či vyrobit letadlo. Nepřemýšlejí o teorii řetězců. A nemají univerzity, aby předávali své vědomosti dalším generacím.

Schopnost myslet může být velice prospěšná v mnoha situacích – ale jen tehdy, pokud rozum užíváme správným způsobem. Zkuste použít sešíváčku jako kladivo a uvidíte, co tím myslím. (Samozřejmě to neříkám z vlastní zkušenosti.)

Myšlení je založeno na dvou základních pravidlech logiky – na indukci a dedukci. Induktivní logika je rigidnější, neboť je založena na předpokladu, že celek se rovná součtu svých částí. A jak říká doktor Reginald Gold, ať už tomu tak je nebo ne, celek se jen málokdy rovná jen *některým* částem... což je všechno, co často máme. Zamyslete se nad tím. Víme dnes víc, než jsme věděli včera? Samozřejmě že ano. Takže je pravděpodobné, že zítra budeme vědět víc, než víme dnes, a za tisíc let budeme vědět mnohem víc, než budeme vědět za sto let. Takže jestliže tvoříme své závěry výhradně na základě indukativní logiky, pak raději počkám, až budeme mít trochu víc „částí“.

Diagnóza je založena primárně na indukčním myšlení. Lidská nemoc může být neuvěřitelně složitá, zejména když vezmete v úvahu obavy a očekávání pacienta i léčitele. Přinejlepším chápeme jen některé složky jakékoli nemoci nebo zranění, takže se dopouštíme okamžitého omylu, když si myslíme, že jsme pochopili všechno. Jsme jen lidé a snadno děláme nesprávné závěry.

Znamená to, že indukativní logika není k ničemu? Vůbec ne. Musíme si však uvědomit, že to je sešíváčka, která se užívá na

sešívání. Nemůžeme ji použít k postavení domu – pokud nestavíme domeček z karet.

Deduktivní logika má větší rozsah. S deduktivní logikou začínáme tím, že bereme v úvahu celý obraz, z něž pak odvozuje závěry. Čím větší máme zkušenost ve svém oboru, tím víc jsou naše závěry deduktivní. Naše zkušenost se postupně stává druhem intuice – uvědomujeme si, že nevidíme všechno, a intuitivně to odvozujeme.

Nicméně i to může být zavádějící. Při reintegračním léčení vnímáme energie blízko jedné oblasti pacientova těla, dokud nejsme připraveni přejít ke druhé. A kdy jsme připraveni jít dál? *Když se začneme nudit* – když nás přestane zajímat to, co nás přinutilo pracovat v dané oblasti!

Proto hledejte něco nového, co upoutá vaši pozornost – ať už je to zvláštní pocit v rukou, hučení v uších nebo nějaká viditelná reakce pacientova těla. Takový malý indikátor říká: „Hej, věnuj se téhle oblasti.“ Bereme to na lehkou váhu? Vůbec ne. Naopak uctíváme proces, který nám pomáhá udržet si integritu a absolutní spojení s pacientem. A nemusíme ani vědět, zda pacient potřebuje víc energie. Jestliže ano, pak ji dostane – a čím méně mu vědomě pomáháme, tím lépe na tom je on i my.

Tohle odporuje mnoha teoriím, které nás učí pečlivě zkoumat určitou oblast a pak rozhodnout, kde pacient něco potřebuje. Hledáme oblast zablokované energie, a když ji najdeme, snažíme se obnovit její rovnováhu tím, že jí přidáváme nebo ubíráme energii. Nejenže jsme se prohlásili za dostatečně odpovědné, abychom identifikovali oblast, která potřebuje naši pomoc, ale také se považujeme za schopné napravit situaci.

A co kyvadlo jako forma diagnózy? Máte dobrou náladu, když pracujete s prvním pacientem? A se třetím? Nepohádali jste se právě se svou manželkou? Třese se vám ruka, když držíte provázek kyvadla?

Ani laboratorní testy nejsou neomylné. Objednal lékař správné testy? Bylo se vzorky zacházeno správně? Byly výsledky určeny správně? Je naše současná technologie schopna odhalit příčinu dané nemoci? Až získáte větší zkušenost, budete schopni ustoupit stranou a dovolit léčivé inteligenci rozhodnout, co je

potřeba udělat. Je lhostejné, zda zkoumáme tělo pacienta, používáme kyvadlo nebo stojíme na střeše a předstíráme, že jsme korouhev. Ať už zvolíme jakýkoli způsob diagnózy, vždycky tím rozšíříme mezeru mezi pacientem a léčebným procesem.

Ať už určujeme diagnózu jakýmkoli způsobem, vždycky vycházíme z předpokladu, že máme lepší vědomosti než sám dokonalý vesmír. Ale to nemáme. V mnoha situacích nám naše vlastní diagnóza překáží, protože povzbuzuje naši vědomou mysl k tomu, aby se pokusila převzít kontrolu.

V této nové kapitole lidstva konečně začínáme uznávat inteligenci vyšší léčivé síly. Jsme ochotni přiznat, že tato energie ví, co je s námi v nepořádku a jak to napravit.

Tento nový druh léčení nemá nic společného se starým diagnostickým modelem. Úkolem léčitele je ustoupit z cesty a dovolit vševědoucí a vševidoucí síle učinit správné rozhodnutí. Někdy si nemůžeme být jistí, zda bylo naše rozhodnutí správné a zda přineslo pacientovi prospěch. Ne vždy vidíme situaci z širšího hlediska. To za nás dělá někdo jiný. Proto se nezatěžujme tím, co jsme schopni pochopit nebo vytušit. Díky Bohu to už dělat nemusíme. Prostě vstupte do obrazu a staňte se součástí léčebné rovnice.

Tohle je přítomnost léčení. Tohle je budoucnost léčení.

The text on this page is extremely faint and illegible. It appears to be a continuous block of text, possibly a letter or a journal entry, but the characters are too light to be transcribed accurately. The text is arranged in approximately 20 horizontal lines across the page.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Navození nálady

*„Husa sněžní se nemusí koupat, aby byla bílá.
Ani ty nemusíš dělat nic, než být sám sebou.“*

– Lao-c’

Osobní emoce

Abyste si uvědomili, že jste jen součástí totálního léčebného procesu, nemusíte dosáhnout zenového stavu objektivity. Naopak jsem zjistil, že když mám intenzivní pocity, vnímám energii intenzivněji. Nezáleží na tom, zda jsem smutný nebo šťastný.

Je důležité zachovat si určitý odstup od situace, neboť lpění na výsledku oslabuje léčebný proces. Prožívání vlastních emocí nám umožňuje udržovat tuto nestrannost. Intenzivní emoční stavy často posilují naši nestrannost, neboť tato nestrannost nás neodděluje od života, nýbrž od potřeby ovládat situaci. Je to nezaujatost vůči výsledkům léčení. To nám umožňuje být součástí procesu, aniž lpíme na výsledcích.

Intenzivní emoční stavy vám dovolují ponořit se do svých vlastních zážitků a umožňují vám být zároveň pozorovatelem i pozorovaným. Tento stav umožňuje pacientovi vstoupit do stavu své vlastní jednoty neboli *samádhi*. Přesto je všechno jedno a totéž: Jak se pacientův stav prohlubuje, uvidíte a ucítíte úžasnou intenzitu. To vás okamžitě uvede do stavu rozšířeného vě-

domí, což pak zesílí pacientovu interakci. Jak tento cyklus pokračuje, vstupujete do stavu nepopsatelného vědění.

Na cestě k léčiteli se stalo něco komického

Smích je něco, co obvykle nespojujeme s bolestí, nemocí a špatným zdravím. Lékařské fakulty mohou zničit váš smysl pro humor rychleji, než vám chirurg dokáže odstranit mandle. Non-alopatické školy nejsou o moc lepší. Vážní léčitelé a profesori vám příliš nepomohou.

Naštěstí existují lidé, jako je doktor Bernie Siegel, autor knihy *Love, Medicine & Miracles* – i když jich je málo. Doktor Siegel tvrdí, že smysl pro humor posiluje zdraví; smích spojuje s pocitem pohody, jenž posiluje imunitní systém a urychluje léčení.

Jestliže přijmete fakt, že reintegrační léčení je zprostředkováno vyšší nebo univerzální inteligencí a že výsledky léčení jsou pozitivní bez ohledu na to, co za pozitivní považujete vy nebo pacient, k čemu všechno to zděšení?

Hlavu vzhůru. Smích lidi uklidňuje. Vaší první prioritou je uvést pacienta do stavu pohody – fyzicky, emočně, mentálně a duchovně.

Všechno je legrační. Život je legrační. Jak říká Ron Roth, autor knihy *Holy Spirit for Healing*: „Přestaňte se brát tak vážně. Nikdo jiný to nedělá.“

Co je to láska?

Když začaly mé první zážitky s tímto léčením, nikdo nepovažoval za vhodné poslat mi nějakou literaturu. Jednou v pátek jsem odešel z ordinace jako chiropraktik a v pondělí jsem se vrátil jako někdo jiný. Jak už jsem řekl, začal jsem hledat odpovědi. Kупoval jsem časopisy Nového věku, četl reklamy lidí, kteří prováděli různé druhy léčení, a telefonoval těm, kteří vypadali nejnorněji.

Sjednával jsem si schůzky s těmito lidmi, popisoval jim, co dělám, a občas to demonstroval. Když viděli reakce způsobené

těmito energiemi, někteří z nich se zlobili. Když jsem viděl jejich zděšení, ptal jsem se, zda jsem udělal něco, co je vyprovokovalo. „Dlouhé roky jsme se učili pracovat s láskou a v souladu se svým srdcem,“ odpovídali. „Vy jste se jednoho dne probudil s tímto darem. Všechno děláte mechanicky, a přesto dosahujete úžasných výsledků.“ Pak řekli něco, co jsem neočekával: „Máte srdce, které je potřeba otevřít.“

Bože, co je se mnou v nepořádku? Pomyslel jsem si. Co je v nepořádku s mým srdcem? Byl jsem stále sklíčenější, a tak jsem začal přemýšlet, jak otevřít své srdce. A jednoho dne se mi rozsvítilo: *Jak může být moje srdce zavřené, když mě tak bolí, co mi říkají?* V tom okamžiku jsem pochopil, že existují různé druhy lásky.

Tito léčitelé si pletli lásku se sentimentalitou. Upřímně věřili, že pacientovi pomohou, když ho během léčebného sezení přivedou k pláči.

Sentimentální láska není láska, která zprostředkovává léčení. Není to láska, která stvořila vesmír. Zeptejte se kohokoli, kdo se dostal na pokraj smrti a kdo ví, co je to skutečná láska.

Láska, na které je založeno léčení, je láska, na které je založen život. Není to ani hormonální, ani ufňukaná láska. Je to všeobsahující láska tvoření a vědomí. Je to láska, která vám dovoluje ustoupit stranou a být zároveň pozorovatelem i pozorovaným. Je to láska, která dovoluje síle, jež tělo *stvořila*, tělo *léčit*. Je to láska, která transformuje, když proudí světlo a informace.

Tajný strach v našich obřadech

„Nejobtížnější částí zavedení lékařské péče bylo přesvědčit domorodce, aby se vzdali pověr.“

– dr. Albert Schweitzer

Strach je nejzákeřnější, když se přestrojí za lásku. Strach je to jediné, co stojí mezi vámi a druhými lidmi, mezi vámi a vším ostatním... včetně vašeho cíle stát se dobrým léčitelem. Doufám, že jedním z darů, jež vám dá tato kniha, bude schopnost roz-

poznat strach a přeměnit jej v lásku. Strach je jen nepřítomností lásky, jako je tma nepřítomností světla. Když rozsvítíte v temné místnosti, tma zmizí, když přinesete lásku tam, kde je strach, strach zmizí.

Léčebné „techniky“ jsou obřady, naplňující prázdnotu – včetně pocitu, že jsme sami o sobě nedostateční a že nám něco chybí.

Když jsem hledal odpovědi u různých léčitelů, i oni mi kladli otázky. „Chráníte se?“ byla první otázka, kterou jsem dostal.

„Před čím?“ zeptal jsem se a podíval se přes rameno.

Nikdo nevěděl. Všichni věděli jen to, že jim někdo řekl, aby se chránili... a tomu někomu to řekl někdo, komu to řekl někdo, komu to řekl... atd. Kdo však tento proces začal? A proč?

Je-li zřejmá pravda předávána z generace na generaci – a pravda je pravda –, pak je pravděpodobné, že to je pravda i dnes. Jestliže však bylo něco nepravdou v minulosti – a jestliže je pravda stále pravda – pak nepravda zůstává nepravdou.

Posadte se, připravte se na nejhorší, a jestli máte po ruce náhrdelník z česneku, pověste si ho na krk, protože vám řeknu něco, co může otřást vašimi falešnými představami: *Zlo neexistuje*. Neexistují žádné zlé entity, které by se skrývaly za zavřenými dveřmi temných místností, aby na vás mohly v nestřeženém okamžiku „vybafnout“. Přestaňte si lichotit. Tyto entity jsou výplody vaší představivosti, které posiluje jen váš strach z nich. Jestliže kdy vůbec existovaly, dnes jsou mrtvé. Umřely smíchem nad vaší komickou snahou chránit se před nimi.

Podívejme se na několik našich obřadů založených na strachu:

- *Květiny* – chrání vás před duchy.
- *Setřásání energie z rukou* – zbavuje vás negativní energie, která se na vás přenesla během léčebného sezení.
- *Mísy s vodou* – na chytání negativní energie, kterou setřesete z rukou.
- *Sůl* – neutralizuje negativní energii ve vodě, kam jste ji setřásali z rukou.

- *Alkohol* – stříká se na ruce v případě, že nemáte mísu, sůl ani vodu.
- *Svíčky* – zapalují se na ochranu.
- *Směr pohybu* – chození jen určitým směrem (vpravo, vlevo, ve směru hodinových ručiček, proti směru hodinových ručiček... závisí na vašem zdroji nebo učení).
- *Poloha na stole* – pacient může ležet jen v určitém směru (hlavou k severu, jihu, východu nebo západu... opět závisí na vašem zdroji nebo učení).
- *Ruce* – pravá ruka vysílá; levá ruka přijímá.
- *Šperky a kožené předměty* – sundejte je, aby nenarušovaly proces léčení.
- *Vydechování* – zbavuje vás negativní energie.
- *Překřížení páteře* – pracujete-li na pravé straně pacientova těla, stůjte na pravé straně; pracujete-li na levé straně, stůjte na levé straně, abyste pacientovi nepřekřížili rukou páteř.
- *Ubrousek* – abyste si mohli utřít slzy buď od smíchu nad těmito nesmysly, nebo od pláče nad tím, že jste zničili květiny, když jste je omylem dali do nádoby se slanou vodou, do které jste měli setřást negativní energii.

Nemůžeme vycházet z lásky, zatímco posilujeme myšlenku strachu. Jako společnost dekorujeme náš strach různými obřady a pak si namlouváme, že tyto obřady jsou projevem lásky. Snižujeme hodnotu modlitby, když ji užíváme pro svou ochranu, neboť *před čím* nás má modlitba a další obřady chránit? Pouze před amorfní povahou našeho strachu – protože věříme v existenci zla. Nechápeme, že zlo je pouhou iluzí. Ztrácíme čas ochranou před něčím, co neexistuje, takže není divu, že nám nezbývá čas na to, co *existuje*. Zatímco vytváříme iluzorní ztělesnění zla, naše hodnotové systémy se posilují.

Opravdu věříte, že před vámi duchové utečou, když na ně budete mávat kyticí? Možná. Ale jen tehdy, pokud trpí sennou rýmou. Jestliže se kolem vás vznáší nějaký duch, není to kvůli vám. Má k tomu své vlastní důvody.

Proč setřásáte negativní energii z rukou do mísy se slanou vodou? Snažíte se ji utopit? To by mohlo fungovat, kdyby pocházela z vesmíru sladké vody.

Základní problém těchto ochranných obřadů je v tom, že když je provádíte, vlastně si namlouváte, že existuje něco, čeho se musíte bát – i kdyby to mělo být jen to, zda si lehnete správným směrem nebo zda užíváte správnou ruku. To se týká i dalších obřadů založených na strachu. Když řeknete pacientovi, aby si sundal všechny šperky a kožené předměty, vlastně říkáte sami sobě, že jste *nedostateční* – že vy a to, co přichází skrze vás, je omezené.

Dovolte mi uvést aspoň jeden důvod, proč tomu tak je: když začalo docházet k těmto neočekávaným uzdravením, moji pacienti si mysleli, že přišli k chiropraktikovi – za něhož jsem se považoval i já. Nemohli byste provést objektivnější studii. Samozřejmě že pacienti přicházeli v kožených botách a se svými obvyklými šperky. Jako chiropraktik jsem neměl důvod vyžadovat, aby si kožené předměty a šperky sundali. Nemodlil jsem se a nepálil šalvěj ani kadidlo, neuzemňoval energii v místnosti barevnými krystaly importovanými z Jižní Ameriky. Jen jsem vše pozoroval s údivem dítěte. Žádné omezení, žádný obřad, žádný strach. Jen léčení z vesmíru, nic víc.

Nezáleží na tom, co děláte, záleží na tom, proč to děláte

Modlení před každým léčebným sezením je duchovní manipulací. Jako byste poznali, že vás chce dítě ovlivnit, kdyby vás před každou svou žádostí ujišťovalo, že vás miluje, právě tak víte, že modlitba před každým sezením znamená, že něco žádáte od Boha, ať už pro sebe nebo pro někoho jiného. Místo abyste o něco žádali, raději něco *nabídněte*. Můžete začít poděkováním. Já osobně začínám každý den děkovnou modlitbou, protože jsem upřímně vděčný za všechno, co mám. Pak se věnuji své každodenní práci, aniž cítím potřebu žádat o nějakou zvláštní ochranu.

Jaký je rozdíl mezi modlitbou a žádostí? Žádosti vedou k dalším žádostem. Žádosti o ochranu udržují vaši pozornost sou-

středěnou na strach a vedou k dalším žádostem o ochranu. Někdy je dobré neslyšet ustavičné žádosti o laskavost a ani o nic nežádat. Děkovná modlitba vám dovolí prožít den v příjemném vztahu s vesmírem. Myslím, že se to Bohu líbí.

Co děláte, když si před každým sezením voláte na pomoc Boha nebo anděly? Vlastně si říkáte, že nevěříte, že Bůh je stále s vámi, že on a jeho andělé odešli na svačinu a vy teď musíte zahánět nějakého nemocného ducha.

Jak se zbavíte strachu? Především tím, že si jej uvědomíte. Světlo vědomí rozptyluje temnotu, takže nemusíte dělat nic jiného než zůstat při vědomí. Bojíte-li se udělat léčebné sezení, aniž na sobě máte fialovou košili, *nenoste nic fialového*. Když se přistihnete, jak si dáváte do kapsy svůj oblíbený krystal, protože si myslíte, že vám to nějak pomůže, *vytáhněte jej a nechte jej doma*. Krystal nebo fialovou košili si můžete vzít někdy jindy, ale síla, kterou získáte tím, že překonáte strach, vás přiblíží k vašemu cíli být léčitelem a žít v nekonečné jednotě.

Zbavte se závislosti na obřadech

Můžete si dát do pokoje květiny, protože jsou pěkné? Můžete si zapálit svíčky, protože jejich měkké světlo vytváří příjemnou atmosféru? Samozřejmě že ano. Nicméně buďte na pozoru, protože až si jednoho dne budete vybírat svíčky podle symbolického významu jejich barev, dostanete se na pokraj uvedení strachu do své práce.

Když jsem uvedl ochranné obřady do své práce, výsledky léčení byly stále méně dramatické, zatímco dramatičnost sezení se zvyšovala. Jednoho dne jsem si uvědomil, že k léčebným sezením nepřistupuji se stejným pocitem radostného očekávání jako dříve. Ztratil jsem svou dětskou bezstarostnost. Nesl jsem domnělé břemeno „zodpovědnosti“ za svůj dar. Konečně jsem začal chápat, co měli lidé na mysli, když mi říkali: „Vy musíte cítit ohromnou zodpovědnost.“ Do té doby jsem nic takového necítil. A bylo to lepší – pro mě i pro mé pacienty.

Jednoho dne jsem si jasně uvědomil vztah mezi obřady, stra-

chem a zhoršenými výsledky léčení. Okamžitě jsem skoncoval se všemi obřady – alespoň s těmi, jichž jsem si byl vědom. Vyhodil jsem mísy se slanou vodou, přestal volat na pomoc anděly a ostatní „ochránce“. A dokonce jsem se přestal dovolávat přítomnosti boží – neboť jsem pochopil, že Bůh je se mnou neustále. Skoncoval jsem se všemi prosebnými modlitbami – každé ráno, než odejdu z domu, odříkám jen děkovnou modlitbu – a příliš mi nevadí, když na to občas zapomenu. Prostě to udělám další den. Už si ani nesetřásám negativní energii z rukou, protože vím, že k transformaci dochází v interakci s pacientem – a veškerou energii, která mi zůstane, považuji za dar.

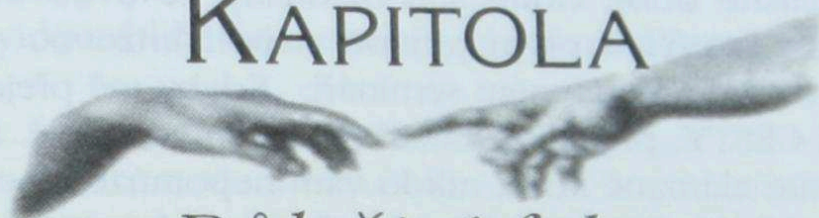
Když jsem skoncoval se všemi obřady založenými na strachu, výsledky léčení začaly být lepší. Uvědomil jsem si, že bylo dobré, že jsem zpočátku poznal úžasná uzdravení, takže jsem věděl, že opravdu existují. Právě toto vědomí – a pocit jejich ztráty – mě podněcoval k jejich znovunalezení. V metaforickém smyslu jsem se znovu učil chodit, což je něco tak složitého a obtížného, že to mohou pochopit jen ti, kteří se museli znovu naučit chodit.

Jaký to všechno mělo smysl? Umění chodit vás samo o sobě neobdaří schopností učit druhé. Můžete pomoci dítěti učit se, ale dítě se svým nedostatkem strachu by se to naučilo i bez vaší pomoci. Ale dospělý člověk, který nikdy nechodil – to je něco jiného. Uvědomil jsem si, že plně nevyužívám svého potenciálu. Tím, že jsem stál celé dny v ordinaci a pomáhal jednotlivým pacientům, jsem nenaplňoval své poslání. Musel jsem začít vyučovat. A abych toho byl schopen, musel jsem vědět nejen, *jak to dělat*, ale také, *jak to nedělat*, abych dovedl lidi k jejich cíli – z temnoty do světla, od strachu k lásce.

Abyste mohli prožívat lásku, nemusíte nutně překonat všechny strach. Můžete jej vzít do náruče a odnést si jej do sféry lásky. Jakmile tam vstoupíte, strach se projeví jako pouhá iluze a zůstane jen láska.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Důležitá fakta

*„Zkoumáte-li fyziologické základy medicíny důkladně,
obvykle narazíte na jevy, které nemůžete obhájit
vědecky a musíte je prostě přijmout.“*

Healing from the Heart,

– Mehmet Oz, M.D.

Kdo je léčitel?

Léčení je schopnost, kterou mají všichni lidé. Nemusíte patřit k žádné náboženské nebo duchovní víře. Každá vaše myšlenka nemusí být příjemná a nemusíte se bát vyslovit sarkastické slovo. Nemusíte být vegetariány. Můžete si po obědě dát sklenici vína – nebo martini. Pravděpodobně můžete dělat všechno, co děláte rádi. To mohu potvrdit z vlastní zkušenosti.

Všechny tyto věci jsou otázkou naší lidské „hodnoty“ – a naše hodnota je zaručena naším *bytím*. Je chvályhodné chtít se stát lepším člověkem; jsme tu proto, abychom se učili a vyvíjeli. Přesto naše hodnota nezávisí na tom, do jaké míry jsme dosáhli svých cílů. Nemusíme ničeho dosahovat jen proto, abychom dokázali svou hodnotu.

Chcete-li něco udělat pro svou reintegraci, nemusíte čekat, až zvládnete své ego a přestanete jíst pizzu. To by bylo stejné, jako kdybyste čekali, až přijde dokonalý čas uzavřít manželství nebo mít dítě. Takový čas nemusí přijít nikdy – alespoň ne v rozpoznatelné formě.

Léčení, medicína a budoucí systém zdravotní péče

V současné době vidím sílu medicíny ve dvou oblastech. První oblast nazývám první pomocí neboli krizovou péčí. Jak jsem řekl ve svém nedávném semináři: „Kdyby mě přejelo auto, ZMIZTE Z CESTY, přijíždí sanitka!“ A myslím to vážně. Když krvácíte a máte zlámané kosti, nikdo vám nepomůže lépe než paramedici a lékaři. Teprve když vás ošetří, můžete mluvit o chiropraxi, homeopatii, výživě a dalších formách léčení. Teprve pak je čas dát tělu šanci, aby se léčilo samo.

Další případ, kdy je lékařský přístup žádoucí, nastává tehdy, *když nic jiného nepomáhá*. Nedokáže-li se naše tělo uzdravit samo, teprve pak mohou být nutné léky, operace a další extrémní zákroky. Lidé však obvykle běží k lékaři při první známce nerovnováhy. A lékaři okamžitě předepisují léky nebo začnou operovat. Nemohou si pomoci; tak je to naučili ve škole. Jít nejdřív k lékaři bohužel oddaluje přirozenou péči; a naše tělo má nejlepší šanci uzdravit se samo, když se obrátíme na někoho, kdo nám může pomoci.

Jestliže nepomáhá přirozená péče, teprve pak bychom měli vyhledat lékařskou pomoc. Bohudíků je dostupná. Někdy však nevidíme celkový obraz. Má-li naše tělo potenciál uzdravit se samo, není logické, abychom se *nejdřív* obrátili na někoho, kdo nám tento vnitřní proces může usnadnit?

Jak tedy vidíme sbližování medicíny a léčení? Na prahu nového tisíciletí vidím, že dochází ke změnám v myšlení lékařů – mnozí si uvědomují, že nenaplňují sen, s nímž vstoupili do lékařské profese, a začínají hledat něco nového.

Skutečnost, že jsem zván na univerzity, abych tam přednášel, je důkazem toho, že lékařská obec začíná být otevřenější novým názorům. Prvním krokem bylo přijetí akupunktury a homeopatie. Dnes se objevují oddělení energetické medicíny. Mnozí lékaři a chiropraktici zahrnují do své praxe reintegrační léčení. Jedno rčení říká, že věda postupuje od jednoho pohřbu k druhému. V mnoha případech to platí o pokroku ve všech oborech. Tvář medicíny se naštěstí začíná měnit. Je to však změna, ke které dochází zevnitř – takže bude ještě nějaký čas trvat, než si toho všimneme venku.

Zatímco veřejnost otvírá oči, medicína otvírá svou mysl. Ostatně nemá na vybranou. Ačkoli přijetí změn může nějaký čas trvat, určitě *přijde*.

Jak vidím sblížování medicíny a léčení? Přesně tak, jak se to děje.

Léčení vírou

Už jsem řekl, že moje práce přesahuje to, čemu se dnes říká *energetické léčení*. Můj způsob léčení není „léčení vírou“, neboť v něj nemusíte věřit, aby fungoval. Poprvé jsem si to uvědomil, když se moji pacienti začali uzdravovat, aniž to kdokoli z nás očekával. Později se to potvrdilo díky tomu, že většina mých pacientů ke mně jezdí z celého světa, takže jen málokterý přijíždí bez manželky či manžela. Obvykle mám předběžný rozhovor s oběma partnery, z nichž je jenom jeden mým novým pacientem; po skončení rozhovoru se věnuji pacientovi, zatímco jeho partner čeká v recepční místnosti. Pacient se na mě často zamračí a řekne: „Chci vám jen říci, že tohle léčení považuji za nesmysl a že bych tu nikdy nebyl, kdyby mě [partnerka nebo partner] nenutil.“ Obvykle odpovídám: „Už jste tady, tak proč si nelehnete na stůl a neotevřete se tomu, co přijde?“

Je lepší, když si váš pacient nezkrří ruce na prsou a nezaujme k léčení odmítavý postoj. Nicméně víra nehraje příliš velkou roli při léčení. Poradte skeptickým pacientům, aby si lehli na stůl a zaujali víceméně lhostejný postoj. Je zajímavé, že u těchto pacientů dochází k nejdramatičtějšimu uzdravení, často doprovázenému zrakovými, sluchovými, čichovými a hmatovými zážitky.

A věřte tomu nebo ne, nejmenší naději na uzdravení mají pacienti, kteří přečetli všechny knihy o tomto tématu a kteří jsou přesvědčeni, že léčení musí fungovat.

Proč se někteří lidé uzdravují

Neléčí se nemoc, léčí se pacient. A přestože to ve svých se-

minářích neustále vysvětluji, posluchači se mě ustavičně ptají, která nemoc se dá vyléčit.

Hodně záleží na tom, čemu věříte. Jestliže věříte, že určitou nemoc nelze vyléčit, je možné, že si nakonec dokážete, že máte pravdu. Říkám, že to je *možné*, neboť vesmír může rozhodnout jinak. V každém případě to je překážka.

Pravděpodobně víte, že k vám lidé chodí proto, že se chtějí uzdravit. Někteří lidé vás však mohou překvapit.

Roztroušená skleróza je degenerativní nervová choroba, kterou nejčastěji trpí mladí lidé. Pokračuje mnoho let, narušuje koordinaci, snižuje pohyblivost a nakonec znemožňuje svalovou kontrolu.

Jednou jsem léčil jistou Němku jménem Hannah, která trpěla roztroušenou sklerózou. Její manžel Karl ji přivezl na kolečkové židli, kterou používala už tři roky. Když mi pomohl položit Hannah na stůl, odešel do čekárny.

Moje sezení s Hannah probíhalo nádherně; když jsme skončili, Hannah slezla ze stolu, postavila se na nohy a šla. Ne, neutíkala po místnosti – přidržovala se stěn a dělala malé, nejisté krůčky –, ale už nebyla tou bezmocnou pacientkou na kolečkové židli.

Obvykle mám nevýslovnou radost, když někomu přivedu do čekárny blízkého člověka, který se tak neočekávaně změnil, ale když Karl uviděl Hannah, nevypadal příliš nadšeně.

Řekl jsem Hannah, aby přišla následujícího dne na další sezení, ale celý týden jsem ji neviděl. Když se konečně vrátila, byla opět na kolečkové židli.

To bylo neobvyklé, protože taková uzdravení – ať už okamžitá nebo postupná – jsou obvykle trvalá. Když Karl odešel do čekárny, Hannah mi řekla, že se přiznal, že má milenku.

Z našeho rozhovoru jsem brzy pochopil, co by pro oba znamenalo, kdyby se Hannah uzdravila. Místo aby něco získali, oba by něco ztratili: ona by přišla o nejsilnější pouto k manželovi a on o záminku vydržovat si milenku!

Pokud šlo o mě, Hannah a já jsme měli jediný cíl, ale já jí musel vysvětlit, že to je ona, kdo se musí rozhodnout, že se uzdraví. „Jestliže se nechcete podílet na svém uzdravení,“ řekl jsem jí, „pak raději jděte domů.“

Hannah to pochopila. Po skončení sezení byla opět na nohou.

Další důvod, proč se lidé uzdravují

Rezistence vůči léčení může mít mnoho forem, z nichž některé jsou úzce spjaté s ostatními aspekty pacientova života, takže je okamžitě nerozpoznáte.

Před několika lety jsem strávil zimu v New Yorku. Asi osm mých pacientů trpělo vážnou revmatoidní artritidou. Většina z nich měla tak zdeformované kosti na nohou nebo na ruce, že jen vzdáleně připomínaly původní tvar. Každý pohyb jim působil nesmírné bolesti a jejich situaci ještě zhoršovalo studené zimní počasí.

Většina z nich si naplánovala tři sezení. Na konci prvního sezení nezaznamenal ani jeden z nich žádné zlepšení. Ačkoli jsem do té doby neviděl nikoho s tak těžkou artritidou, očekával jsem, že se alespoň někdo z nich začne cítit lépe. Když přišli na druhé sezení, byl jsem trochu nespokojen. Věděl jsem, že se do ordinace museli trmácet sněhovou vánicí přes celé město a to je jedině, co z toho měli, byly zmrzlé a napuchlé klouby. Druhé sezení skončilo podobně jako první.

Moje ego zvedlo svou malou hlavičku. Báal jsem se jejich třetí návštěvy. Někteří návštěvu zrušili a já si ulevil. Nicméně jsem byl nucen věnovat se těm, kteří přišli, ale opět nedošlo k žádnému zlepšení.

Když mi pak volal někdo s revmatoidní artritidou, aby se u mě objednal, vždycky jsem mu to rozmluvil. Uvědomil jsem si, že moje léčení nepomáhá lidem s artritidou, a nechtěl jsem, aby zbytečně trpěli – oni ani já.

Později se ukázalo, že moji pacienti z New Yorku měli společného ještě něco jiného: všichni měli nějaký druh silikonového implantátu. Bylo tedy možné, že reintegrační energie neměla účinky na artritidu způsobenou silikonem.

To mě trochu uklidnilo. Ale jen trochu.

Od své asistentky jsem se později dověděl, že tito lidé mají společného ještě něco: všichni podali skupinovou žalobu na vý-

robce silikonových implantátů. Jinými slovy, neměli zájem na brzkém uzdravení. Čím horší byl jejich zdravotní stav a čím obtížnější léčení, tím přesvědčivější byly jejich argumenty a tím vyšší potenciální úhrada škod – a jednalo se o velkou částku.

Když jsem se to dověděl, přestal jsem trpět pocitem viny za to, že jsem pro ně neudělal dost.

Přesto jsem byl trochu nejistý až do dne, kdy jsem měl přednášku k lékařům a zdravotním sestřám v Jackson Memorial Hospital v Miami. Asi v polovině přednášky jsem se zeptal, zda by někdo z přítomných nechtěl cítit reintegrační frekvence. Okamžitě vstala jedna sestra a s rukou nataženou před sebe – šla přímo ke mně. V tu chvíli jsem neviděl nic než její ruku s rudými, napuchlými revmatoidními klouby. Všechno ostatní zmizelo v mlze.

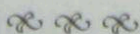
„Mám artritidu a nemohu ohýbat prsty,“ prohlásila, jako bych to neviděl. Šla ke mně s něčím, čeho jsem se v té době nejvíc bál. A místnost byla plná lékařů a sester. „Můžete mi uzdravit ruku?“ zeptala se a pak dodala: „Mohu ohnout prsty jen takhle.“

„Tohle bude jen ukáзка, abych viděl, zda ucítíte energii,“ řekl jsem tichým hlasem, aby mě nikdo jiný neslyšel. Všichni chtěli vidět buď *uzdravení*, nebo *neúspěch*. Nikdo nechtěl vidět žádnou ukázkou.

Sestra přišla až ke mně a zvedla ruku. Ukázala mně a všem přítomným, jak málo může ohnout prsty, a shrnula historii ortopedického léčení, jímž prošla. Začal jsem svou ukázkou a ona okamžitě začala cítit energii – jeden z prstů se začal třást. Všichni přítomní nás napjatě pozorovali. „*Ach Bože, revmatoidní artritida*,“ říkal jsem si v duchu.

„Tak dobře. Teď se podíváme na vaši ruku,“ řekl jsem asi po pětáctyřiceti vteřinách. Sestra ohnula prsty. Úplně. Poprvé po dlouhé době se prsty dotkla dlaně. Pak prsty opět narovнала. Ohnula. Narovнала. Ohnula. Pohyb se jí vrátil. Rudé zabarvení kloubů zmizelo. Dva klouby zůstaly trochu napuchlé, ale ztuhlost a bolest zmizely.

A s nimi zmizel i můj nevědomý strach z léčení pacientů s revmatoidní artritidou.

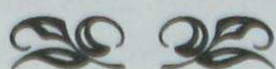

Je mnoho důvodů, proč se někteří lidé nechtějí uzdravit: *Tyto důvody obvykle nemají nic společného s léčitelem.*

Je tento proces účinný při léčení artritidy?

Neléčí se nemoc, léčí se pacient.

ČÁST III.

Vy *a reintegrační léčení*

*„Zabydlení v bytí, začněte jednat.“
- Bhagavadgíta*

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Přechod do sféry reintegrační energie

*„Studujte posvátné věci, abyste je nejen znali,
ale také dělali. Až zavřete knihu, podívejte se
kolem sebe i do sebe a zeptejte se, zda vaše ruka
dokáže proměnit ve skutek něco z toho, co jste se naučili.“*

– Mojžíš z Evreux, 1240 po Kristu

Úvodní poznámka

V tomto dílu vám ukážu, jak dělat, co jste se naučili. Tato část není tak důležitá jako podobné části v jiných knihách, protože když se „snažíme“ provádět reintegrační léčení, vlastně proces léčení narušujeme. Nerozumíte? Nic si z toho nedělejte. Od okamžiku, kdy jste začali číst tuto knihu (vlastně už od okamžiku, kdy jste se *rozhodli*, že si ji přečtete), jste „v procesu“... v procesu „změny“. Váš evoluční proces reconnection už dosáhl bodu, že jej už nemůžete zastavit, i kdybyste chtěli. Nanejvýš jej můžete ignorovat, ale brzy zjistíte, že to je stále obtížnější a nakonec to je nemožné.

Jste překvapeni? Já taky. Proto jsem přestal pořádat semináře o reintegračním léčení. Když se začalo mluvit o mém léčení, stále víc lidí a vzdělávacích organizací se na mě začalo obracet s žádostí, abych začal vyučovat. Všem jsem odpovídal stejně: „Léčení nemůžete nikoho naučit.“ Později jsem však změnil názor.

Zjistil jsem, že věta „*To, co děláte, přináší na vaši planetu světlo a informace*“, znamená mnohem víc, než jsem si zpočátku myslel. Nemluví o osamělém člověku – o mně –, který tráví celé dny v ordinaci a usnadňuje léčení jednotlivým pacientům. Když jsem komunikoval s pacienty, zdálo se, že aktivuji novou úroveň receptivity, která je schopna přijímat nové frekvence – „světlo a informace“ –, jež dnes dostáváme. Pochopil jsem, že se mezi lidmi, s nimiž jsem byl ve styku, *rodí nová generace léčitelů*.

Zpočátku jsem neměl ani tušení, kolika lidí se to bude týkat – a měl jsem jen matnou představu, jak hluboké to bude mít účinky. Věděl jsem, že se rodí něco životně důležitého, a s každým pacientem, kterého jsem léčil, to bylo stále zjevnější. Proto jsem si při práci s těmito energiemi začal lépe všimnout všeho, co se dělo ve mně i kolem mě.

Zjistil jsem, že je pravda, co jsem říkal už od začátku: *Léčení nemůžete nikoho naučit*.

Něco jsem však dělat *mohl*: přinést toto nové světlo a informace na naši planetu – a umožnit lidem, aby se učili sami.

Pomocná kolečka

Než budu pokračovat, musím vám jasně říci, že existuje něco, co se ode mě *nenaučíte*: „techniku“. Reintegrační léčení není léčivý dotek, terapeutický dotek ani dotek zdraví. Není to reiki, johrei ani jin shin jyutsu. Není to čchi-kung, mahjongg ani beijing. Není to žádná technika, se kterou jste se setkali. *Reintegrační léčení není vůbec žádná technika*. Toto léčení techniku *transcenduje*.

Doufám, že jste už pochopili, že techniky jsou v podstatě obřady, které vás přivádějí do určitého stavu bytí. Proces zvládnutí technik vám naneštěstí brání dosáhnout stavu, jež dosáhnout chcete! Techniky jsou jako pomocná kolečka na kole: kolečka vám mají pomoci naučit se jezdit, ale dokud je nesundáte, nebudete schopni dobře jezdit.

Reintegrační léčení vás dovede za hranice techniky do *stavu bytí*. Vy jste léčivou energií a léčivá energie jste vy. Nemůžete si pomoci, musíte s ní rezonovat. Vyzařuje z vás od okamžiku, kdy

na ni soustředíte svou pozornost – a občas si všimnete, že jste na ni soustředěni, *protože* z vás vyzařuje. Tak s touto energií začínáte pracovat – tím, že si jí všimnete, že na ni soustředíte svou pozornost.

Možná vám to připadá trochu zjednodušené, a proto mi dovolu, abych vám odpověděl na otázku, která vás pravděpodobně už napadla: „Jak se mohu naučit ‚všímat si‘ nějaké energie z *knihy*?“ Odpovím vám dvěma důležitými slovy, která byste jako léčitelé měli zařadit do svého slovníku a která jsem v této knize už několikrát použil: *To nevím*.

Nevím, jak se aktivuje proudění energie u člověka, s nímž jsem ve styku. Nevím, jak se aktivuje energie u lidí na druhém konci hotelové haly, když procházím mezi lidmi. Nevím, jak lidé na balkonech konferenčního sálu cítí přítomnost této energie, když stojím na pódiu.

A co telefony? Několikrát se stalo, že jsem byl pozván na televizní vystoupení díky tomu, co cítil producent, když se mnou mluvil po telefonu. Tyto frekvence se přenášejí také prostřednictvím magnetofonových pásek, kompaktních disků, rozhlasových přijímačů a televizorů. Však uvidíte. Lidé začnou cítit aktivaci energie, jakmile se s vámi dostanou do styku.

Nejpodivnější ze všeho je, že se aktivace přenáší také prostřednictvím *psaného slova* – prostřednictvím internetu, časopisů, novin a knih. Nemluví o intelektuálním přenosu, k němuž může dojít, když vám vysvětlím, co máte očekávat, a vy o tom přemýšlíte a nakonec se to stane. Ne, mluvím o skutečném přenosu, o energii proudící k vám skrze tuto knihu. Jak to je možné? *To nevím*. Nechodím v bílém taláru mezi stohy knih v nějakém nakladatelství, nemávám kouzelnou hůlku a nekřičím: „Uzdravte se!“ „Energizujte se!“ „Uzdravte se!“

Možná že je energie aktivována mou volbou slov – ne nutně vědomou volbou – a mým původním záměrem napsat tuto knihu. Zdá se, že tohle platí o audiokazetách. Zjistil jsem, že hlas některých lidí – Deepak Chopra, Lee Carroll, Caroline Myssová – má vrozenou schopnost přenášet informace. Jejich hlasy přenášejí informace na tolika různých úrovních a vlnových délkách, že často poslouchám jejich nahrávky, ačkoli jsem už četl jejich knihy.

Samozřejmě že jsou také autoři, jejichž hlasy jsou stejně vzrušující jako prášky pro spaní a na jejichž audiokazetách by mělo být upozornění, že není bezpečné poslouchat je za jízdy v autě – nicméně i tyto hlasy přenášejí informace. Takže je možné, že aktivace je něco, co se přenáší hlasem. V případě knih se energie možná přenáší společně s vizuálními obrazy. V každém případě je jaksi zakódována v komunikaci. Nezapomínejte, že lidské smysly nejsou oddělené jeden od druhého. Všechny používají tutéž energii různých frekvencí. Například zvuk i světlo jsou vibrace (alespoň v jistém smyslu) – ale mají velice rozdílné frekvence.

Na druhé straně je možné, že aktivace energie nemá nic společného s našimi pěti smysly a nepotřebuje k přenosu žádné známé médium. Tato komunikace možná probíhá za hranicemi času a prostoru, zatímco tu sedíme uprostřed falešných představ a snažíme se objevit její mechanismus.

Ať už se tato energie přenáší jakýmkoli způsobem, schopnost aktivovat její vnímání u lidí, s nimiž nejsme v přímém kontaktu, je něco, co nedokážu vysvětlit. Nicméně to je nejpozdorhodnější forma přenosu, jaká existuje.

Postavte se na vlastní nohy

Tento díl nepojednává jen o rozpoznání, posilování a používání reintegrační energie. Snaží se odpovědět také na praktické otázky, jež mi na seminářích kladou potenciální léčitele. Než se k nim dostaneme, dovoluji mi zdůraznit něco, co jsem už několikrát řekl: *Nikdo z vás mě nepotřebuje. Nepotřebujete, abych dělal tohle, nepotřebujete, abych dělal ono, a nepotřebujete, abych dělal tamto. Tak proč byste měli utrácet peníze za audiokazetu, knihu nebo seminář?*

Existuje několik důvodů, ale začněme tím nejdůležitějším. Proč si myslíte, že se tolik lidí živí tím, že pracují jako učitelé, instruktoři nebo trenéři? Protože nám přináší užitek, když nás někdo *učí* něco nového. Instrukce od někoho zkušenějšího nám pomáhají učit se rychleji.

Ale znovu opakuji: Nepotřebujete, abych byl pořád vedle vás, a nepotřebujete specifické instrukce – jako například diagramy, které vám přesně ukazují, jak máte držet ruce, jak se máte pohybovat, co máte dělat a co si máte myslet atd. To všechno jsou jen pomocná kolečka.

Jak si pamatujeme z dětství, učit se jezdit na kole bez pomocných koleček může být obtížnější a může to vést k většímu množství zranění. Ustavičná bolest a neúspěch jen málokdy vedou ke zvládnutí dovednosti – častěji vedou ke kapitulaci. A ačkoli víme, že vzdát se je někdy rozumné, nepouštějme se do sémantiky.

Při léčení používáme jako pomocných koleček všechno možné: krystaly, sošky, symboly, modlitby atd. Tak proč bychom neměli používat talismany, jestliže nám dávají moc. Protože to je moc, která přichází zvnějšku – umělá, iluzorní, neautentická. Je to projev naší nevědomé snahy vkládat svou autentickou moc do vnější předmětů.

Představte si, že jste odjeli na den z města. Setkáte se s nějakou ženou a během rozhovoru se dovíte, že má malé dítě, kterému by prospělo léčebné sezení. Žena vás požádá o pomoc. Co jí řeknete? „Hrozně rád bych vám pomohl, ale zapomněl jsem si doma svou přenosnou pyramidu?“ Proboha, vzpamatujte se.

Jak poznáte, že přišel čas zahodit pomocná kolečka, záchrannou síť, berličky? Čas zahodit tyto věci přišel už dávno, ale vy jste si toho nevšimli.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Léčitelovo prostředí

„Chcete-li něco vyrobit, představte si to v širším kontextu – židli v místnosti, místnost v domě, dům v ulici, ulici ve městě.“

– Eliel Saarinen, *Time*, 2. 7. 1956

Než začneme hovořit o vlastních energiích, řeknu vám něco o praktických aspektech činnosti léčitele, zejména o těch, které činí jeho prostředí vhodným pro léčení. Mnozí z vás si najdou specifické místo, které budete považovat za své, které vás bude reprezentovat. Takže než začnete pracovat, budete se zabývat některými praktickými záležitostmi.

Svět je vaše ordinace

Jste-li jako většina lidí, když si představíte lékaře při práci s pacientem, vybaví se vám obraz, který zahrnuje muže v bílém plášti, sterilně vypadající místnost, nemocniční postel a zdravotní sestru v gumových botách. Obraz může zahrnovat také nějaké přístroje, intravenózní trubičky, elektrody a příšerné jídlo na plastovém podnose.

Takové prostředí má ovšem velice málo společného s reintegračním léčením.

Ve skutečnosti můžete přijít k prvnímu člověku na ulici, nechat proudit energii a člověk se může uzdravit. To platí i o člověku, který je někde jinde než vy.

Se vzrůstající zkušeností se vám bude pracovat lépe v méně kontrolovaném prostředí. Můžete léčit i na dálku, ale to možná nebudete chtít dělat pořád.

Takže, co je „optimální“ prostředí? Co v něm je a co v něm není?

Je to prosté: Místo, kde provádíte léčení, by mělo být příjemné pro vás i pro pacienta. Uvedu několik věcí, které byste si měli pamatovat.

Vytvořte si zónu pohodlí

Pacient ponořený do reintegrační energie prožívá víc než pouhé léčení. Je prostoupen světlem a vyměňuje si informace s vesmírem. Ačkoli jeho vědomí léčebného sezení nemusí být integrální součástí uzdravení, často je to nezapomenutelný zážitek.

Takže pohodlí pacienta by mělo být vaší hlavní prioritou. Pacient obvykle leží na masážním stole nebo na posteli. Nejlepší je, když si lehne na záda, protože to je pro většinu lidí nej pohodlnější – a umožňuje to člověku uvědomovat si své zážitky. Já osobně nedoporučuji používání polštáře. Ne proto, že by polštář narušoval proudění energie (ani *olověná* zeď by nemohla narušit tuto energii), ale proto, že polštář pacientovi překáží, když chce obrátit hlavu nebo změnit polohu těla. Má-li však pacient problémy s krkem nebo zády, můžete mu dát malý polštářek pod hlavu nebo pod kolena. Uvědomte si, že léčení je stejně účinné, ať už pacient leží na zádech, na břiše nebo na boku. Je také lhostejné, zda má otevřené či zavřené oči nebo zda mluví či mlčí.

Pamatujte si: Pohodlí je první prioritou, neboť pomáhá pacientovi uvolnit se a jasně vnímat.

I *vaše* vlastní pohodlí je důležité, protože si chcete udržet určitou náladu, když navazujete spojení s léčivými energiemi. Jste-li něčím rozptylováni, pacientovi příliš nepomůžete. Proto měj-

te desku stolu v takové výšce, abyste se nemuseli hrbít nebo dokonce klečet na podlaze. Stůl umístěte tak, abyste kolem něj mohli chodit. Pracujete-li v příliš malé místnosti, jako jsem to dělal já po dobu několika let, přiražte stůl ke stěně, abyste mohli volně chodit kolem tří přístupných stran.

Když jsem měl malou ordinaci, pravidelně se stávalo, že pacient uprostřed sezení otevřel oči, zatůkal nebo ukázal na stěnu a překvapeně mi řekl: „Měl jsem pocit, že stojíte na téhle straně.“ Z nějakého důvodu Světlo nerozlišuje to, co my vnímáme jako fyzická nebo prostorová omezení.

Účinky osvětlení

Obvykle chcete, aby měl pacient zavřené oči, aby ho nic nevyrušovalo. Ostré světlo, které svítí pacientovi do očí, není příliš uklidňující. Na druhé straně nedostatečné osvětlení není dobré pro vás jako léčitele, protože chcete vidět pacientovy reakce. Takže nejvhodnější je příjemné neutrální osvětlení. Osobně dávám přednost obyčejným nebo halogenovým žárovkám, jejichž intenzitu lze ovládat reostatem. Stropní zářivky jsou děsivé, ačkoli přijatelné, jsou-li vypnuté – nebo jsou-li všechny ostatní žárovky spálené.

Nejdůležitějším aspektem osvětlení jsou stíny. Když se pohybujete kolem pacienta, chcete vidět stíny, které mu dopadají na víčka. Pacient reaguje na tuto změnu světla chvěním víček, které připomíná bezděčnou reakci, k níž dochází při spojení s léčivými energiemi. To by vás mohlo vyrušit, protože byste se soustředili na falešnou reakci.

Kromě toho nechcete vyrušovat pacienta. Jestliže si všimne pohybujícího se stínu, měl by vědět, že to není způsobeno vámi... nebo něčím v této rovině existence.

Pachy a vůně

Z téhož důvodu nechcete, aby do místnosti pronikaly pozemské pachy. V transsenzoričtém stavu cítí někteří pacienti specific-

ké vůně z jiných rovin; proto nepoužívejte vonné svíčky ani kadidla, nevoňte se žádnými voňavkami ani kolínskou vodou, odstraňte z místnosti vonné květiny a všechny zdroje pachů, i když je považujete za příjemné. Uvědomte si, že pacient už nikdy nemusí mít příležitost cítit tak jedinečnou vůni.

Někteří pacienti trpí různými alergiemi. U těchto lidí může i slabý pach vyvolat nepříznivé reakce, například stahování krčních svalů nebo dýchací potíže. Tito pacienti mohou reagovat také na pachy, jež po sobě zanechávají různé čisticí prostředky nebo prací prášky (třeba na prostěradle na vašem masážním stole).

Nejdůležitější je udržovat v místnosti čerstvý vzduch.

Hudba

Když jsem pracoval jako chiropraktik, vždycky jsem měl v manipulačních místnostech puštěnou uklidňující hudbu. Ale dnes, když pracuji s léčivými energiemi, hudbu nepouštím, protože hudba má tendenci vyvolávat v pacientech určité pocity. Když pacient slyší určitou melodii, která mu připomene nějaký zážitek z minulosti, ať už příjemný nebo nepříjemný, může to odvádět jeho pozornost od léčebného procesu.

To ovšem neznamená, že by v místnosti mělo být hrobové ticho. Já osobně mám rád trochu bílého hluku. „Bílý hluk“ je nepřerušovaný tichý zvuk připomínající jednotvárné hučení větráku. Takový zvuk přehlušuje rušivé zvuky zvenku. Nicméně by měl být pravidelný a nepřerušovaný (ne jako zvuk „deště“ nebo „mořských vln“ nahraný na audiokazetě), neboť tyto audiokazety často obsahují dlouhé prázdné intervaly mezi jednotlivými zvuky. Vnější zvuky v těchto intervalech mohou být šokující.

Vaše profesionální oblečení

Jako léčitelé nemusíte nosit bílý plášť ani kněžskou sutanu. Nepotřebujete stetoskop ani náramek z určité slitiny. Noste pohodlné oblečení.

Nenoste však dlouhé volné košile přes kalhoty, volné rukávy středověkého stylu ani náhrdelníky, které se vám houpou na krku a mohou se dotýkat pacienta, když se nad ním skláníte. Nenoste zvonivé náramky, hlasité hodinky ani tuhé, šustivé látky. Máte-li dlouhé vlasy (které vlají na všechny strany a vstupují do místnosti před vámi a odcházejí 20 minut po vás), noste je svázané dozadu. Prostě se snažte nedávat pacientovi žádné falešné „signály“. To se týká především hmatu, neboť když pacient cítí, že se někdo dotýká jeho ruky nebo tváře, měl by vědět, že to nejste vy.

Rušivá nervozita

V místnosti byste měli být jen vy a pacient. Existuje několik dobrých důvodů, ale hlavním důvodem je, že vy i pacient musíte zůstat „v procesu“ a nesmíte se starat o výsledky. Je obtížné být lhostejný k výsledkům, když vás pozorují pacienti příbuzní nebo přátelé a čekají, že se stane něco mimořádného. Přítomnost „obecenstva“ vás může vyrušovat.

Jsou ovšem situace, kdy je lepší mít u sebe dalšího člověka. Je-li pacientem dítě, pak je dobré, když je přítomen jeden z rodičů. Některé děti – i někteří dospělí – se necítí dobře, když jsou v místnosti samy s někým, koho neznají. Přítomnost známé tváře je uklidňující.

Někdy však přítomnost další osoby může být rušivá. Někteří příbuzní jsou během léčebného sezení nervózní; ustavičně si něco mumlají, mnou si ruce a zoufale bloudí očima. Jak to poznáte, když jste k nim obráceni zády? Podle snížené intenzity reakcí pacienta. Jakmile zjistíte, že pacient přestává reagovat na léčivé energie, dejte příbuznému nějaký časopis a vysvětlete mu, že bude lepší, když si bude číst nebo prohlížet obrázky.

Časový rámeček

Teď, když máte připraveny všechny potřebné rekvizity, můžete přivést pacienta a začít s léčením. Jak poznáte, kolik sezení bude potřeba k uzdravení?

Skutečnost je taková, že nikdy *nevíte*, jak dlouho bude pacientovi trvat, než začne reagovat na léčivou energii. Některý pacient reaguje okamžitě, zatímco jiný nemusí reagovat vůbec; zejména když si myslí, že potřebuje jiný druh léčení, než pro něho vybral vesmír.

Ze zkušenosti vím, že nemá cenu držet pacienta na stole příliš dlouho. *Čas není rozhodující*. U některých pacientů došlo k dramatickému uzdravení během jediné minuty. Přesto je nezbytné vyhradit určitou dobu na léčebné sezení, abyste s pacientem mohli navázat spojení. Jestliže pacient strávil na cestě do ordinace 30 minut a vy se mu věnujete dvě minuty a pak mu řeknete: „Tak, a je to hotovo“, pravděpodobně si bude myslet, že něco není v pořádku. Takže ačkoli čas není důležitý pro léčení, pro mnoho lidí důležitý je.

Většina lidí očekává, že sezení bude trvat 45 minut až hodinu. Jiným stačí 30 minut. Léčení je cesta, nikoli cíl. Léčebný proces nekončí, když dojde k uzdravení... neboť pokračuje neustále. Člověk se vyvíjí neustále; vždycky můžete být zdravější.

Sezení mohou být tak dlouhá nebo tak krátká, jak chcete, a často pokračují dlouho po vypršení „určeného“ času. Předem stanovená délka sezení má svou výhodu: umožňuje vám udělat si pracovní rozvrh. To je velmi důležité, protože i ostatní lidé mají své plány a nechtějí čekat, až se vašemu kyvadlu uráčí sezení ukončit.

Kolik sezení naplánovat? Tolik, kolik je třeba k tomu, aby se pacient uzdravil. Jako neexistují dvě stejné sněhové vločky, tak neexistují dvě stejná sezení. A právě tak neexistují dva stejní lidé. Někteří lidé si mohou zvolit *několik* sezení, zatímco jiní jen jedno. Já osobně jsem toho názoru, že když nedojde k žádné viditelné změně během tří sezení, pak tento druh léčení není nejlepší cestou k uzdravení.

Většina mých pacientů ke mně jezdí z jiných států. Tito lidé si musejí cestu předem naplánovat; musejí brát v úvahu počet zameškaných pracovních dnů a ceny letenek a ubytování. Proto chtějí vědět, jak dlouho stráví v L.A. a kolik sezení budou muset absolvovat. Mnozí chtějí omezit na minimum dobu mimo domov a zaměstnání. Z toho důvodu plánuji jednotlivá sezení na

každý den nebo na každý druhý den. Nechci pacienty zdržovat mimo domov déle, než je nutno, ale také nechci, aby odjeli dřív, než se uzdraví.

Když se mě ptají, jak dlouho bude léčení trvat, obvykle odpovídám: „Naplánujte si dobu na tři sezení. Během každého sezení si můžete zvolit, zda půjdete na další, alespoň budete mít dostatek času, než se rozhodnete jít na všechny.“ Lidé mi často říkají, že ačkoli je každé sezení jedinečné, třetí sezení je něčím zvláštní.

Neříkám, že jsou nutné tři návštěvy. Někdy stačí jen jediná. Chodí-li k vám lidé z blízkého okolí, můžete si sjednat další návštěvu po ukončení prvního sezení.

Dávejte si pozor na lidi, kteří se na vás stávají závislými. Nikdo k vám nemusí chodit na pravidelné týdenní návštěvy. Někteří lidé chodí k lékaři jen proto, aby jim někdo věnoval pozornost, ale to není smyslem reintegračního léčení.

Tohle není psychoterapie. Pacienti na vašem stole nemusejí prožívat staré bolestné vzpomínky. To by je udržovalo v minulosti a bránilo v uzdravení. Vesmír se vytváří kolem našeho obrazu reality. Když si přehráváme staré nahrávky, máme tendenci je reprodukovat.

Užívání léků

Pacienti se vás budou ptát, zda mají přerušit pravidelné užívání léků, než k vám přijdou na léčebné sezení. Ať je to sebe-svědňější, rádím vám, abyste jim v tomto ohledu žádné rady nedávali, pokud nejste jejich lékařem. Takové rozhodnutí může mít vážné důsledky – fyzické, emoční, etické nebo dokonce právní.

Je však další důvod, proč není rozumné zasahovat do pacientovy existující terapie. Pamatuji si na jednoho pacienta, který se během sezení cítil obzvlášť nespůj. Když jsem se ho zeptal, co mu je, řekl mi, že přestal brát předepsané prášky. Následkem toho ho začala svědit kůže, takže nemohl v klidu ležet a vnímat léčivé energie.

Proč přidávat do situace novou proměnnou? Jestliže někdo dosáhl rovnováhy díky práškům, náhlé přerušení jejich užívání může vést k neočekávaným a někdy dost nepříjemným následkům.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Aktivování léčitele ve vašem nitru

*„Největším objevem naší generace je zjištění,
že změnou svého vnitřního postoje můžeme
změnit vnější aspekty svého života.“*

– William James

Než začnete používat reintegrační energii, musíte se naučit rozpoznat ji. Jak se máme učit rozpoznat něco, co jsme ještě nikdy necítili? Stačí nám k tomu vysvětlení v knize?

To nejzajímavější, co zjistíme, když začneme komunikovat s touto energií, je skutečnost, že nám tento proces dává jasné signály, že existuje a že se jej účastníme. V tomto smyslu to není „jemná energie“ – a není to energie, kterou se musíme celý život učit vnímat. Reintegrační léčení není něco, co jen cítíme nebo co cítí pacient – je to něco, co můžeme vidět v akci.

Znovu opakuji: Vaše spojení s touto energií se vyvíjí od okamžiku, kdy jste začali číst tuto knihu.

Nyní přišel čas udělat další krok.

Aktivace rukou

Svou první praktickou lekci ve svých seminářích začínám tím, že vám „aktivuji“ ruce. Tím chci říci, že vám pomáhám přijímat

tuto léčivou energii tím, že funguji jako kanál, kterým tato energie proudí z vesmíru k vám. Tento krok je katalyzátorem procesu, který vám umožňuje přizpůsobit se těmto novým energiím.

Protože ruce jsou tak vědomě receptivní, používám jich jako „hromosvodu“, kterým vám přivádím energii. Začínám tím, že každého účastníka požádám, aby držel jednu ruku v „normální anatomické pozici“. To je lékařský výraz označující pozici, již ruce automaticky zaujmou, když si jich nejste vědomi. Chcete-li najít normální anatomickou pozici, uvolněte paže a nechte je volně viset podél těla. Mírně jimi zatřeste, abyste uvolnily zbytek napětí. Nyní se podívejte dolů a všimněte si v jaké pozici se ustálily: prsty jsou mírně ohnuté, aniž se vzájemně dotýkají. Tohle je normální anatomická pozice. A v této pozici chcete, aby zůstaly, zatímco pracujete s pacientem.

Když vám chci aktivovat ruce, dám své ruce asi třicet centimetrů od sebe a mezi ně umístím vaši ruku.

A teď to začíná. Dovolím energii, kterou jsem už přenesl do svých rukou, aby proudila sem a tam mezi mými dlaněmi a *skrz* vaši ruku. Energie se pak rozšiřuje vaším tělem, takže ji můžete cítit až v hlavě nebo v srdci. Tento proces aktivuje vaši latentní receptivnost vůči novým léčivým frekvencím. Vaše a moje frekvence se vyrovnávají, podobně jako se vyrovnává rychlost dvou kyvadel v téže místnosti.

Aktivace slouží ještě dalšímu účelu: Dokazuje účastníkům existenci léčivé energie, protože ji *cítí* ve svých vlastních rukou. Tyto frekvence jsou neomylně hmatatelné. Různí lidé je mohou vnímat různě, ale obvykle je vnímají jako brnění, pulzování, horké nebo studené proudění atd. Někteří lidé mohou mít pocit, jako by jim rukama proudil vítr.

To je dobré si zapamatovat, protože obvykle posuzujeme všechny své zážitky na základě toho, co jsme někde slyšeli. Například bílá barva je v západní civilizaci považována za symbol „dobra“, zatímco černá symbolizuje „zlo“. V jiných kulturách je *bílá* barvou smrti.

Obvykle si představujeme, že léčitel má teplé ruce, a chlad považujeme za známku nemoci nebo smrti. V mnoha asijských tradicích je teplo symbolem léčení, které přichází ze země, za-

tímco chlad symbolizuje léčení přicházející z nebe. Jedno není horší než druhé. Nemůžeme se uzavírat do takovýchto škatulek a přitom očekávat, že pochopíme celkový obraz. Právě tato proměnlivost – a její závislost na Vyšší síle – určuje, co přijde. Tento proces se sám reguluje a je dokonale citlivý.

Reintegrační léčení nám poskytuje perspektivu, která ukazuje marnost snahy přisuzovat těmto názorům specifický význam. Vjemy, které přicházejí vám a vašemu pacientovi, jsou součástí vašeho procesu a symbolizují to, co potřebujete a přijímáte.

To je pěkné, ale co to *znamená*, když někdo cítí – opravdu *cítí* – tyto vjemy ve svých rukou? Je to, jako by nám byly dány určité receptory s patřičným kódem DNA, které se zapínají ve chvíli naší interakce s těmito frekvencemi. A teď je ta chvíle. Když jsou naše ruce – nebo jakákoli část našeho těla – aktivovány, tyto receptory se zapnou – a receptivnost se stává součástí toho, čím jsme.

Tohle je velice důležité, protože jakmile jste cítili léčivou energii jednou, můžete ji najít znovu.

Reagování na léčivou energii

Další, čeho si všimnete, když máte aktivované ruce, je proměnlivá intenzita a povaha těchto vjemů. Někteří lidé se smějí, když tuto energii cítí ve svých rukou; jiní se mračí, jako by chtěli říci: „Něco cítím!“ A jen velmi málo lidí si neuvědomuje rozdíl mezi tímto jevem a „technikou“, na kterou byli zvyklí. Frekvence reintegračního léčení se však brzy projeví naprosto jasně a tyto lidé pak říkají, že nemohou najít energie svých dřívějších technik.

Ne, že by se tyto staré energie „ztratily“. Lze spíš říci, že se staly součástí reintegračních frekvencí.

Když se dotknete rukou zdi, okamžitě to cítíte. Když se někdo jiný dotkne zdi, okamžitě to cítí a své vjemy popíše stejně jako vy. Tak tomu však není s energiemi, které vnímáte, když máte aktivované ruce. Takže skeptik může říci: „To proto, že tato ‚aktivace‘ je imaginární. Intenzita a povaha vašich vjemů zá-

visejí na schopnosti vaší představivosti, nikoli na intenzitě nějaké skutečné síly. Jinými slovy, tato síla neexistuje.“

To je sice pochopitelný závěr, ale tak tomu není.

Při jednom experimentu, který jsme dělali na Arizonské univerzitě, jsme umístili skupinu studentů do uzavřené místnosti. Stěny i strop byly černé, na oknech byly těžké záclony a dveře byly zamčené. Chtěli jsme omezit všechny nekontrolované vnější vlivy.

Experiment byl organizován takto: Tři lidi se střídali v rolích příjemce, odesilatele a zapisovatele. Příjemce měl na očích černou pásku. Odesílatel vysílal energii příjemci; zapisovatel měřil čas a zapisoval výsledky. V místnosti bylo několik kamer, které zaznamenávaly všechny pohyby a hlasy.

Cíl experimentu byl jednoduchý: Zjistit, zda příjemce, izolovaný od všech fyzických podnětů, rozpozná, kdy a kam je vysílána energie. Příjemce buď pohyboval rukama, nebo je udržoval v klidu. Odesílatel vysílal energii buď do pravé, nebo levé příjemcovy ruky, a příjemce oznamoval, v které ruce energii cítí. Zapisovatel náhodně vybral předtištěnou kartu, ukázal ji odesílateli a řekl příjemci, zda má pohybovat rukama nebo je držet v klidu. Pouze odesílatel a zapisovatel si mohli přečíst, do které ruky měla být energie vysílána.

Příjemce měl padesátiprocentní šanci, že uhodne, do které ruky je energie vysílána – což je stejná pravděpodobnost, jako kdyby si hodil mincí.

Experiment jsme dělali pět dní po sobě. První den byl průměrný počet „tref“ 65 procent, což je o 15 procent víc, než by byl „náhodný“ výsledek. Druhý den se počet zvýšil. Třetí den se opět zvýšil. Čtvrtý den klesl, pravděpodobně následkem všeobecné únavy po desetihodinových dnech strávených v laboratoři. Nicméně pátý a poslední den počet „tref“ překročil 90 procent – a u některých lidí dosáhl dokonce 96 procent.

Výsledek je natolik statisticky významný, že nelze hovořit o tom, že by tato energie byla imaginární. Elegance a jednoduchost experimentu ukazuje jasný vzestup učební křivky při rozpoznávání reintegračních energií. A je jasné, že se můžete naučit rozpoznat jen *to, co* existuje.

Volné ruce

Jak už jsem řekl, při reintegračním léčení se lidé obvykle soustředí na své ruce. A proč ne? Nicméně ruce používat *ne-musíte*. Kdybyste si je nechali amputovat, léčivou energii by to neovlivnilo ani v nejmenším – i když nechci tento experiment provést na sobě. Už jsem se účastnil léčení, při kterých jsem používal pouze oči; a dokonce jsem se účastnil léčení, při kterém byl pacient tisíce kilometrů daleko.

Přesto nejraději používám ruce, a vy to pravděpodobně budete dělat také. Nemám zájem provádět dlouhá sezení, při kterých bych používal jen oči. S tak omezeným pohybem nedochází k příliš velké interakci s léčivými energiemi, takže sezení nejsou tak zajímavá. Proto vám doporučuji používat ruce. Proč? Protože ačkoli je tato energie neviditelná, my lidé, kteří ji používáme, jsme fyzické bytosti. Používání rukou vám pomáhá soustředit pozornost. Udržuje vás to v přítomném okamžiku... udržuje vás to v léčebném procesu.

Skupinový proces

Ačkoli se aktivujete čtením této knihy, a tudíž možná nepotřebujete další pomoc při posilování spojení s energiemi reintegračního léčení, přesto vám doporučuji, abyste se zúčastnili semináře, v němž vám budou ruce aktivovány osobně. Jednoduchost, s jakou lze tyto energie zvládnout, je málokdy tak zjevná jako během takového semináře.

Při čtení této knihy můžete dosáhnout stejné úrovně jako lidé, kteří se zúčastnili semináře, ale může vám to trvat déle. Jedním z důvodů může být stupeň intenzity způsobený interakcí s živými lidmi. Dalším důvodem je skutečnost, že můžeme být svými největšími nepřáteli. Často si totiž myslíme, že něco tak silného, jako jsou tyto energie, musí vyžadovat mnohem víc, než jsme schopni pochopit z knihy. A ačkoli jsou knihy dobrým zdrojem vědomostí, bezprostřední zkušenost nás dovede *za hranice* vědomostí.

Se zkušeností přichází „vědění“; ve věděni spočívá mistrovství. Zkušenost, kterou získáte během víkendu stráveného s ostatními účastníky pod odborným vedením, je nenahraditelná, neboť vám dá sebedůvěru a porozumění, jaké vám nemůže dát psané slovo.

Semináře a knihy se vzájemně doplňují. Zatímco semináře vám umožňují bezprostřední osobní interakci, knihy vám poskytují materiál, který je často konciznější a působí na různé aspekty vašeho vědomí.

Z této knihy však nemůžete získat to, co vám dá přímá interakce s druhými lidmi. Proces objevování je v každém semináři jiný, nicméně upřímnost sdílených emocí vždycky urychluje evoluci skupiny jako celku.

Do seminářů přichází každý na stejné úrovni, nezávisle na své zkušenosti a vzdělání. Skupiny tvoří přibližně padesát procent mužů a padesát procent žen. Najdete v nich masážní terapeuty, ženy z domácnosti, studenty, lékaře, zdravotní sestry, kněze, dělníky, vědce, učitele, programátory, státní úředníky, instalatéry, elektrikáře, bankéře a právníky. A v každém semináři najdete někoho, kdo tam přijít nechtěl.

Tato rozmanitost je zárukou toho, že se během víkendu bude hovořit o všech praktických aspektech reintegračního léčení. Někteří účastníci překonají svá počáteční omezení natolik, že stěží věříte, že uběhly teprve dva dny. A když vidíte, že dělník jedná se stejnou sebedůvěrou a integritou jako duchovní mistr, uvědomíte si prostou krásu tohoto daru.

Na těchto seminářích nejsou žádní proroci, kteří by stáli na pódiu a přednášeli skupině pasivně naslouchajících žáků. Všichni účastníci vytvářejí interaktivní atmosféru, která podporuje společné zkoumání a učení; všichni sdílejí skupinové zážitky. Když celá skupina pracuje s těmito energiemi, úroveň každého jedince se zvyšuje neuvěřitelnou rychlostí, jako by existovalo jakési silové pole, které spojuje účastníky a urychluje jejich evoluci. Všichni se mění každou vteřinu... společně.

Začněte hledat energii

Řekněme, že jste se rozhodli najít a vnímat tyto energie sami. Co uděláte? Postavte se před zrcadlo a spusťte ruce do normální anatomické pozice. Nyní zvedněte předloktí, dejte dlaně proti sobě, jednu dolů a druhou nahoru, asi patnáct centimetrů od sebe. Ruce se nesmějí dotýkat jedna druhé. Otočte je tak, aby prsty na pravé ruce ukazovaly na desítku hodinového ciferníku, zatímco prsty na levé ruce ukazují na dvojku.

Nyní se soustředte na své dlaně a počkejte, až se dostaví nějaké vjemy. Můžete cítit tlak, brnění nebo změnu hustoty vzduchu. Můžete cítit mírný vánek, změnu teploty, tíhu, lehkost, elektrinu nebo magnetické proudy. Nesnažte si představit, že energie proudí určitým směrem nebo že má určitou barvu. Prostě se soustředte na své dlaně a čekejte, až to přijde.

Vjemy obvykle ucítíte v dlaních. Někdy budou silné, jindy slabé. Můžete zakoušet také jiné smyslové reakce – můžete vidět, slyšet nebo cítit věci, které nepocházejí z této planety. Někteří lidé nemusejí cítit vůbec nic – alespoň zpočátku...

Naše výzkumy nám umožnily vědecky zkoumat, zda některé tyto vjemy byly vyvolány skutečnou energií, nebo zda to byly nervové nebo vaskulární reakce způsobené pozicí paží a rukou.

Provedli jsme testy s dobrovolníky, kteří pohybovali rukama ve vzduchu, drželi je v různých výškách nebo si je opírali o stůl nebo židli. Výsledkem testů bylo zjištění, že vaskularita není příčinou uvedených vjemů.

Nyní mi dovoďte zdůraznit dvě věci: Za prvé, jak už jsem řekl, *toble není technika*. Ačkoli jsem vám vysvětlil, jak najít normální anatomickou pozici, jakmile ji jednou najdete, příště ji můžete hledat jakýmkoli jiným způsobem.

Za druhé: Dovoďte vjemům, aby přišly *samy od sebe*. Určitě přijdou. Nemusíte se snažit. Prostě se soustředte na své dlaně a čekejte, až přijde nějaký vjem. Neočekávejte nic specifického. Dejte volný průběh čemukoli, co se stane.

Funguje to?

Skutečnost, že necítíte žádnou reakci, neznamena, že žádnou reakci nemáte! To si musíte uvědomit, chcete-li pracovat s touto energií. Je na čase, abyste přestali své pocity posuzovat a hodnotit.

Tím myslím, že byste neměli své vjemy hodnotit jako správné nebo špatné. Neříkám, že byste se měli zbavit schopnosti rozlišovat, která vám umožňuje vnímat různé vjemy. To udržuje váš zájem a udržuje vás v přítomném okamžiku. Posuzování a hodnocení však brání jejich proudění. Ať už na sebe vjem vezme jakoukoli formu – vždycky to je vhodná forma. Pamatujte si, že reintegrační energie jsou řízeny Vyšší inteligencí vesmíru.

K uzdravení dochází skrze jednotu. Hodnocení vede k rozdělování. Nejlepší způsob, jak posílit svou schopnost léčitele, je nic neposuzovat. Zkuste, zda se posuzování můžete vzdát na pět minut. Nesnažte se to vydržet celou hodinu nebo dokonce celý den. To by se vám pravděpodobně nepovedlo, neboť naše způsoby myšlení jsou hluboce zakořeněné. Jakmile zvládnete pětiminutové periody, postupně je prodlužujte na deset, patnáct a dvacet minut. Nejde ani tak o to, zda se dokážete vzdát posuzování, jde spíš o to, že si začnete uvědomovat přítomnost tohoto způsobu myšlení ve svém životě. Tím nechci říci, že byste se měli vzdát zdravého úsudku. Jako má svůj význam ego, stejně má svůj význam úsudek.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Hledání léčivé energie

*„Jedině skrze vnímání vlastního těla můžeme
poznat cokoli v takzvaném vnějším světě.
Celý vesmír prožíváme jako pocity ve svém těle.“*

Living This Moment,

– Sutras for Instant Enlightenment

Demystifikace procesu

Jakmile máte určitou představu, jak s vámi léčivá energie rezonuje, začněte si s ní hrát. „Hra“ je velmi důležitý pojem v reintegračním léčení. Hrát si neznamená být pošetilý nebo hloupý; hra vám přináší uvolnění a naplňuje vás údivem, zatímco pracujete s těmito frekvencemi. Uvědomte si, že komunikujete s energiemi, abyste pacientovi umožnili změnit se. Ne snažíte se energii soustředit, nechcete změnit její barvu nebo frekvenci. Jen si s ní hrajete a radujete se z jejího vývoje.

Někteří lidé to nemohou pochopit. Připadá jim to příliš jednoduché a dětinské. Zvládnout tyto energie však vyžaduje, abyste se chovali jako děti.

Reintegrační léčení není ani technika, ani žádný soubor technik. Nemá žádná pravidla ani přesné postupy. Je to zcela nový stav bytí. Stává se *vámi* a vy se stáváte *jím*. A navždy se změníte. Tečka.

Ti z vás, kteří studovali různé techniky, možná znají některá cvičení, jež vám ukážu. Nenechte se zmást tím, že už znáte ně-

které metody navazování spojení s těmito vjemy. *Teď to budete dělat jinak.* Teď budete přinášet něco jiného. Už brzy to poznáte.

Soustředění pozornosti

Držte ruce v normální anatomické pozici, zvedněte předloktí a dejte dlaně proti sobě, asi třicet centimetrů do sebe. Nyní vnímejte energii v jedné nebo obou dlaních. Počkejte, až přijde. Cítíte-li energii jen v jedné dlani, trochu otevřete ruku, aby byly obě dlaně vidět. Podívejte se do dlaně, ve které cítíte energii. Zapamatujte si, jak ji cítíte, a podívejte se do druhé dlaně. Nyní počkejte, až sem ten pocit přijde. Obvykle to trvá 10 až 15 vteřin. Jakmile pocit přijde, podívejte se do druhé dlaně a čekejte, až se pocit vrátí. Proces několikrát pomalu opakujte a pak jej dělejte různě rychle. Některým z vás bude pocit přecházet z jedné dlaně do druhé, jiným zůstane v obou dlaních a bude se zesilovat.

Pingpongový míček

Teď když jste tento proces zvládli, dáme pocitu nějaký tvar a substanci. Představujte si energii ve tvaru pingpongového míčku. Představte si, že jej máte v jedné ruce, a jemně do něj cvrkněte. Představte si dráhu, po které míček letí do druhé ruky. Soustředte se na přijímající dlaň a čekejte, až míček dopadne. Až dopadne, opět do něj cvrkněte a čekejte, až přistane v druhé ruce. Zpočátku může míček létat pomalu a déle, ale to je jen otázka zvládnutí procesu.

Slinky

Energii si můžete představit jako druh éterické slinky. Jestliže nevíte, co to je slinky, vysvětlím vám to: Slinky je pružina svinutá do tvaru válce. Ale pokud to nevíte, pak jste pravděpodobně z Marsu, takže nemusíte číst tuto část.

Když držíte slinky za jeden konec a zbytek válce hodíte od sebe, slinky se rozvine do neuvěřitelné délky a pak se vrátí jako had. Slinky můžete přehazovat z jedné ruky do druhé. Vyhazujte ji do vzduchu a představujte si, jak tvoří oblouk z jedné dlaně na druhou. Vnímejte její hmotnost, když opouští jednu dlaň, a vnímejte tutéž hmotnost, když dopadá na druhou dlaň. Pak změňte směr a přehazujte ji z jedné ruky do druhé různými rychlostmi. Zpočátku sledujte pohyb očima. Později to nebude nutné.

Vnímejte ji, najděte ji, natáhněte ji

Když cítíte energii (a i když ji necítíte), představte si, že máte dlaně spojeny jakousi pružnou éterickou hmotou. S rukama v normální anatomické pozici si představujte, jak se tato energie pohybuje a natahuje. Než začnete energii natahovat, můžete pomalu pohybovat rukama v malých kruzích, abyste se seznámili s novým pocitem. Zatímco tento pocit udržujete, dávejte ruce pomalu od sebe – a vnímejte roztahování éterické hmoty mezi rukama. Když pocit zmizí, přiblížte ruce trochu k sobě a opět dělejte malé kruhy, dokud se pocit nevrátí. Pak opět začněte hmotu natahovat.

Když se tento proces učíte, nemusíte rukama pohybovat rychle. Nikam nespěchejte. Hrajte si. Později, až budete pracovat s pacientem, budete mít jen jeden úkol: *přijímat a vnímat*. A to je všechno, co teď děláte.

Až se dostanete do tohoto bodu, začnete pracovat s něčím nebo někým mezi rukama. Prostě umístěte něčí ruku do prostoru mezi své ruce a opakujte předešlé cvičení. Později můžete cvičení rozšířit tím, že dáte ruce na obě strany něčího těla a budete opakovat totéž. Pamatujte si, že při cvičení cizí ruka ani tělo *neexistuje*. Prostě dovolujete energii, aby proudila mezi *vašima* rukama; nesnažíte se posílat ji skrz *cizí* ruce.

Splývání

Následující cvičení se jmenuje splývání. Představte si, místnost, ve které stojíte, je naplněná vodou, která vám sahá až k hru-

di. Začněte s rukama v normální anatomické pozici a nechte je pomalu vyplavat na hladinu. Vnímejte jejich lehkost. Vnímejte povrchové napětí vody, které vám jemně nadnáší dlaně. Všimněte si všech pocitů, které cítíte. Když pracujete s pacientem na manipulačním stole, tohle je jeden ze způsobů, jakým můžete navázat spojení s jeho energetickým polem. Děláte-li to správně, vyvoláte tím různé fyzické reakce, které jsou často neviditelné.

***Jestliže energii nemůžete najít,
znamená to, že se příliš snažíte***

Zpočátku si nebudete jistí, zda je energie přítomna. Energie nepřichází pouze tehdy, když se bojíte, že nepřijde – nebo když se příliš snažíte. Jakmile je aktivovaná, prochází vaším tělem. Už v něm je. Nikdy ji nemůžete ztratit. Chcete-li ji však najít ve chvílích nejistoty, obraťte oči vzhůru a dívejte se na jednu stranu. Tento pohled často vidíte u člověka, který pozorně poslouchá na telefonu. Tato poloha očí vám pomáhá navázat spojení s částí mozku, která naslouchá a interpretuje – nejen ušima, ale samotnou vaší esencí. Nesnažte se energii vysílat; přijímejte ji. „Naslouchejte“ a vnímejte nové pocity. „Naslouchejte“ jiným smyslem.

Když přijímáte a vnímáte energii, vnímá ji i pacient. Ten potvrdí její přítomnost, takže víte, že ji máte. Časem vám ten pocit bude připadat tak přirozený jako dotek vody nebo větru na kůži.

Ačkoli se soustředíme především na „přijímání“, tato cvičení obsahují také prvek „vysílání“. Jejich cílem je zlepšit vaši vnímavost. Jakmile se zostří vaše vnímavost,lepší se také vaše schopnost rozlišovat mezi přijímáním a vysíláním energie.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Třetí partner

*„Nic z toho, co jsme si kdy představovali,
nepřesahuje naše schopnosti. Přesahuje to
jen naši současnou znalost sebe samých.“*

– Theodore Rozak

Na stole

Aktivovali jste své ruce, poznali jste účinky energie a naučili se hrát si s ní a udržovat ji. Nyní uvidíte, co se stane, když přivedete třetího partnera – pacienta.

Jak zahrnete pacienta do proudu energie mezi vámi a vesmírem? Jaké reakce můžete očekávat – od pacienta i od sebe?

Než odpovím na tyto otázky, dám vám následující radu: V této fázi bude snazší, když vaším „pacientem“ bude nějaký váš známý, který vám dovolí cvičit se na něm. Jinými slovy, cvičte se na někom, kdo se nepotřebuje ani uzdravit, ani vám *dokázat, že se mýlíte*. Prostě někomu řekněte: „Poslyš, právě čtu jednu zajímavou knihu... Můžeš mi na okamžik ukázat svou ruku?“ Buďte-li s tím souhlasit, dejte jeho ruku mezi své ruce a začněte hledat léčivou energii; jakmile ji ucítíte, zeptejte se ho, co cítí on. Nenaléhejte na něj. Nechcete, aby se cítil pod tlakem. Neříkejte mu, co si myslíte, že by měl cítit. Prostě si hrajte. Najděte energii a natahujte ji. Počkejte, až přijde, a pak ji vnímejte. A naslouchejte rukama. Naslouchejte... jiným smyslem.

Jste-li v nějakém uvolněném prostředí, můžete mu říci, aby si lehl na záda, zavřel oči a vnímal, co se děje.

Neříkejte mu, aby se snažil na nic nemyslet. Lidé mají obvykle potíže, když jim řeknete, aby na nic nemysleli. Lidská mysl neustále přemýšlí. Prostě mu řekněte, aby vnímal cokoli, co zaujme jeho pozornost. To zmírňuje stres, který vzniká, když se snažíme na nic nemyslet... a zjistíme, že nevíme jak. Řekněte mu, aby soustředil svou pozornost do svého těla a vnímal všechno, co mu připadá neobyčejné. To zaneprázdní jeho mysl, takže nebude nucen přemýšlet o tom, co má nebo nemá dělat.

A teď můžete začít.

Dejte pacientovi prostor

Jak už jsem řekl, důležitou částí reintegračního léčení jsou vjemy, jež pacient cítí během léčebného sezení. Někteří pacienti slyší, vidí a cítí věci, kterých si není vědom nikdo jiný v místnosti. Nicméně většina pacientů projevuje různé fyzické reakce, jež léčitel může sledovat. Do tohoto procesu byste neměli zasahovat; proto jsem vám řekl, abyste nenosili volné oblečení, dlouhé vlasy nebo náhrdelníky, které se vám houpou na krku a mohou se dotýkat pacienta při každém vašem pohybu. Nemějte puštěnou hudbu, nic si neprozpěvujte a snažte se nevrhat stíny na pacientova víčka.

Pohyb kolem pacienta

Nejdříve se postavte k pacientovu tělu. Jak daleko? Když navážu spojení s energetickým polem pacienta, obvykle se postavím tak daleko, abych měl ruce třicet až šedesát centimetrů od pacientova těla. Změní se intenzita energie, když od pacienta odstoupím? Ano. *Zvýší se!* Proč? *To nevím!*

Přibližujte se a vzdalujte se od pacienta, vnímejte své pocity a pozorujte pacientovy reakce. Ačkoli má pacient zavřené oči, vy je mějte otevřené, neboť vaše oči jsou integrální součástí léčebného procesu.

Nechte se vést energií. Pozorujte, jak vaše pohyby ovlivňují pacientovy reakce. Sledujte, jak se jeho reakce mění v závislosti na měnící se intenzitě a povaze pocitů, jež cítíte ve svých rukou. Časem začnete vnímat vnitřní dynamické reakce, k nimž dochází ve vašem vlastním těle.

U které části pacientova těla byste měli začít? U hlavy? U rukou? Měli byste začít pracovat s určitou čakrou? Na tom vůbec nezáleží. Já obvykle začínám u hlavy nebo hrudi. Není neobvyklé začít u nohou. To záleží na okamžitém přístupu a na instinktu. Jinými slovy, nepřemýšlejte o tom víc, než byste přemýšleli o tom, z jaké strany máte přistoupit k židli. Čím víc o tom přemýšlíte, tím obtížněji vnímáte pacientovu energii.

Když začínáte od hlavy, postavte se tak, abyste mohli dát ruce na obě strany pacientovy hlavy. Nyní začněte hledat energii – nebo lépe řečeno, dovolte energii, aby si našla vás. Vnímejte teplo, chlad, brnění nebo cokoli, co cítíte. Nepřemýšlejte o tom, zda to je správné. Ať cítíte cokoli, je to správný vjem. *Nezáleží na tom, co cítíte*, důležité je, *že něco cítíte*. Jakmile něco cítíte, trochu si s tím hrajte – natáhněte slinky.

Nyní začněte ruce přibližovat a vzdalovat nebo jimi pohybujte v malých kruzích. Pokračujte tak dlouho, dokud vaše energie nesplynou. Tohle je rytmus života. Vaše energie teď proudí do jiné sféry, vaše bytí je vnímavější a integruje tuto sílu do vaší existence. Nacházíte rytmus, který zesiluje vaši vlnovou délku, která zesiluje energii proudící vašim tělem. Schopnost zesilovat tuto energii je nyní pod vaší kontrolou.

Stojím-li u pacientovy hlavy nebo nohou, obvykle začínám pohybem rukou ve vertikální rovině, stojím-li nad jeho tělem, začínám horizontálním pohybem. Někdy pohybuji rukama zcela náhodně, dokud nenajdu správný pohyb. Ale příliš to neanalyzujte; prostě spoléhejte na svůj instinkt.

V této fázi navazujete spojení mezi svým energetickým polem a polem pacienta. Spojujete svou energii s energií pacienta a s energií zbytku vesmíru. Nejenže to cítí pacient, ale vy sami často cítíte pohyb jedné ruky v druhé ruce.

Představte si, že stojíte na levé straně masážního stolu, na němž leží pacient na zádech. Levou rukou, otočenou dlaní do-

lů, začněte pohybovat do kruhu nad pacientovými nohama a vnímejte energii ve své dlani. Nyní energii rozšířte a udržujte její intenzitu. Dejte pravou ruku asi patnáct centimetrů nad pacientovu hrud' a začněte jí pohybovat do kruhu. Všimněte si, že kruhový pohyb pravé ruky cítíte v pohybu energie ve své levé dlani. Jakmile dosáhnete této vyšší úrovně vnímavosti, uvědomíte si nové úrovně zpětné vazby. Tohle je další krok na cestě k mistrovství, neboť zpětná vazba je v této fázi nesmírně důležitá. Jste nejen součástí, ale také aktivními účastníky této výměny energie. Tato energie je *ve* vás, nikoli ve vnějším světě.

Poprvé do tohoto procesu zahrnujete energii druhého člověka. Vnímáte splynutí energií – a toto splynutí prohlubuje vaši perceptivnost nejen během léčebného sezení, ale také v každodenním životě.

Žádné rušivé vlivy

Důležité slovo v předešlém odstavci je *splynutí*. Další důležité slovo je *esence*. Starší, materialističtější názory na svět spolu s omezeními způsobenými naší domnělou čtyřrozměrnou existencí říkají, že fyzické tělo zpomaluje proudění energie. Proto někteří „léčitelé“ během léčebného sezení převracejí pacienta, aby se „dostali na druhou stranu“. Žádná druhá strana však *neexistuje*. Je to pouhá iluze založená na strachu. Pacientovo tělo není žádnou překážkou proudění reintegrační energie. Ve skutečnosti je součástí interakce. Jeho esence je složkou, která umožňuje toto nové splynutí.

Jestliže vám to připadá trochu nepochopitelné, dovolte mi to vysvětlit z fyzikálního hlediska. Kdybyste z lidského těla odstranili všechny prázdný prostor, vzniklá hmota by odpovídala velikosti golfového míčku na prázdném fotbalovém hřišti. Nebo jinak: Kdybyste zvětšili atom vodíku do velikosti fotbalového hřiště, jádrem by byl golfový míček, zatímco elektron by obíhal po obvodu hřiště. Mezi jádrem a elektronem by byl jen prázdný prostor – to jest dostatek místa pro energii proudící mezi vašimi rukama.

Dělejte, co vám vyhovuje

V této fázi sdílíte s pacientem tutéž energii. Začněte pohybovat rukama podél jeho těla. Ruce střídavě vzdalujte a přibližujte zároveň s energií. Jakým směrem se máte pohybovat? Směrem, který vám vyhovuje. Jak máte pohybovat rukama? Dovolte jim, aby vám to řekly. Nyní komunikujete s životní silou. Vaše energie existuje ve sféře vlivu, která vám umožňuje chápat *jinou* sféru vlivu. Přenášíte její energii mnoha způsoby.

Jste příjemci. Tohle není vědomý proces. Je to, jako když někam jdete. Víte, že jdete z jednoho místa na druhé, ale neříkáte si: *Teď zvednu levou nohu a položím patu a pak palec; teď přenesu hmotnost těla dopředu a zvednu pravou nohu a položím patu a pak palec...* prostě jdete a nepřemýšlíte o tom.

Jestliže vám dělá potíže nepřemýšlet, zopakujte si jedno z předešlých cvičení. Představte si, že posloucháte někoho na telefonu. Zvedněte oči vzhůru a dívejte se na jednu stranu. Pozorně nasloucháte. Vzpomínáte si? *Naslouchejte* rukama. Pozorně naslouchajte – nepřemýšlejte o tom, co cítíte. Svě pocity neanalyzujte. Jen je vnímejte.

Pro ilustraci vám řeknu, co dělám při typickém léčebném sezení. Začnu na konci masážního stolu a kruhovými pohyby jedné ruky se přibližuji k pacientovým chodidlům. Mám pocit, jako bych něco míchal, ačkoli nevím, proč jsem začal právě v tomto místě. Nejsem si vědom, že jsem učinil nějaké rozhodnutí, a právě tak dobře bych mohl začít nad pacientovým břichem nebo hlavou. Kruhový pohyb rukou zvyšuje mé vědomí počátečního pocitu, jako když kroutíte prsty, když je poprvé ponoříte do bazénu.

Často hledám oblasti nad pacientovým tělem, kde vnímám energii nejintenzivněji. Pacient má ještě otevřené oči a já s ním hovořím, zatímco posunuji ruku kruhovým pohybem. Pak mu řeknu, aby zavřel oči a uvolnil se, a pokračuji.

Pravá ruka ví, co dělá levá ruka

Mimochodem, jen málokdy pohybuji oběma rukama současně. Když to děláte, je to naprosto samoučelné. Jak to vím? Představte

si stěrače u auta – stěrače se pohybují buď paralelně, nebo proti sobě, ale vždycky současně. Tento synchronní pohyb funguje, protože stěrače zacházejí se všemi dešťovými kapkami stejně. Ale pro naši situaci to není vhodné. Každá oblast těla reaguje jinak, a proto bychom měli pohyb rukou přizpůsobit jednotlivým oblastem.

Řekněme, že sedíte v kině. Na podlaze vedle levé nohy máte svou limonádu, zatímco sáček s praženou kukuřicí má váš přítel na klíně. Zavřete oči a začněte hledat limonádu a kukuřici. Všimněte si, že se vaše ruce pohybují nezávisle jedna na druhé. Tak je tomu proto, že reagují individuálně na dva různé předměty. Kdyby se pohybovaly současně, našli byste buď kukuřici, nebo limonádu, ale ne obojí. Nebo si představte pianistu, jehož ruce produkují harmonické tóny, ačkoli každá ruka dělá něco jiného.

Když se pohybujete nad pacientovým tělem, „naslouchejte“ rukama a vnímejte proměnlivou intenzitu energie. Vnímejte její charakteristické rysy, hrajte si s ní – ale nic tím nesledujte. Soustředte se na proces, nikoli na jeho výsledek. Hrajte si s energií, dokud vás to stimuluje, a pak jděte dál.

Sledujte pacientovy oči a zároveň zbytek jeho těla. Sledujte všechny reakce a uvědomujte si jejich vztah ke všemu, co cítíte ve svých rukou.

To je důležité, neboť vám to umožňuje rozlišovat náhodné nebo imaginární pocity v rukou od autentického proudění energie.

Fyzické reakce

Fyzické nebo fyziologické reakce jsou tak rozmanité a náhodné jako pocity, jež vnímáme během léčebného sezení. Nemůžeme očekávat žádnou specifickou reakci. Někteří pacienti reagují intenzivněji než druzí – ale jakmile navážete spojení, jejich reakce jsou zjevnější. Když pohybujete rukama nad pacientovým tělem, mění se nejen intenzita pacientových reakcí, ale také jejich povaha. Reakce některých pacientů jsou jasně viditelné, zatímco reakce jiných jsou stěží patrné. Jakmile se vaše a pacientovy frekvence sjednotí s léčivými energiemi, vidíte pacientovy reakce lépe.

Ať už jsou pacientovy reakce jakékoli, nesnažte se je defino-

vat a nepřipisujte jim příliš velký význam. Mnohé z nich jsou stejně automatické jako cuknutí kolena při poklepu lékařova gumového kladívka. Slzy mohou znamenat zármutek nebo radost nebo jen zmírnění bolesti. Bezděčné reakce lze považovat za známku toho, že jste našli dobré místo v energetickém poli.

Čím víc se soustředíte na oblast, kde se projevila nějaká reakce, tím intenzivnější je daná reakce. Jakmile intenzita zeslábně, jděte dál a hledejte další oblast. Co tyto bezděčné reakce znamenají? Jsou známkou toho, že pacient dosáhl sféry, kde se rozhoduje o jeho uzdravení.

Jsou tři věci, které spolu zdánlivě nesouvisejí: místo pacientových příznaků, místo, nad nímž držíte ruce, a oblast, ve které dochází k reakci. Jinými slovy, reakce se nemusí projevovat v oblasti těla, kde došlo ke zranění.

Máte-li ruce nad pacientovými chodidly, může se zmírnit pacientova bolest hlavy, ale ke stejné reakci může dojít, když držíte ruce nad jeho hlavou. Nezáleží na tom, kde stojíte a kde máte ruce. Vaším úkolem je najít zajímavé místo v pacientově energetickém poli a věnovat se mu tak dlouho, dokud nemáte pocit, že byste měli přejít na jiné místo. Proč zajímavé místo? Protože zvýšený zájem vás udržuje ve spojení s pacientem. A kdykoli přemístíte ruce na nové místo, navazujete nové spojení.

Ano, to je všechno, co děláte. Vnímejte energii na určitém místě, objevujte ji a zkoumejte – ale nic neočekávejte. Energie má svou rezonanci ve vašich rukou a ve vašem vnitřním životě. Její povaha je kruhová. Dávejte ruce k sobě a od sebe, pohybujte jimi do kruhu a dělejte cokoli, co v daném okamžiku zesiluje vaše spojení. Uvědomujte si pocity, jež vnímáte v souvislosti s pacientovými reakcemi. Zjistíte, že čím víc se soustředíte na určité místo, tím víc reakcí se projeví.

Uvedu několik běžných reakcí.

Rychlé oční pohyby (Rapid Eye Movement – REM)

Rychlé oční pohyby, které jsou často počáteční reakcí, jsou fascinující dichotomií, protože ačkoli pacient prožívá stav klidu,

zvenku se klidným nejeví. Rychlé oční pohyby jsou podobné tomu, co se děje, když spící člověk přechází do stavu snu. Rozdíl je pouze v tom, že pacient v procesu reintegračního léčení nespí. Rychlé oční pohyby se projevují různými způsoby. Někdy se pacientovi chvějí víčka silně, jindy slabě. Někdy jsou pohyby rychlé, jindy pomalé. Přibližně polovina pacientů pohybuje víčky, zatímco druhá polovina pohybuje očima. Někdy se oči pohybují velmi pomalu, jindy velice rychle sem a tam. Někdy jsou oči pootevřené, ale většinou jsou zavřené. Pacient si je v každém případě plně vědom toho, co se děje.

Změny dýchání

Ke změnám dýchání dochází obvykle zároveň s rychlými očními pohyby nebo krátce po nich. Tyto změny se projevují mnoha různými způsoby. Dech může být rychlejší, pomalejší nebo nepravidelný. Někteří pacienti odfukují; k tomuto typu dýchání dochází, když jsou rty uvolněné a pootevřené, takže každé vydechnutí způsobuje slabý zvuk. Existuje také chrápání – které se od normálního chrápání liší pouze tím, že pacient nespí a uvědomuje si, že chrápe.

Někdy pacient úplně přestane dýchat! Věřte tomu nebo ne, tohle je žádoucí reakce, stav jednoty, ve kterém pacient vnímá ticho a klid vesmíru. Dech se vrátí ve vhodný okamžik.

Mezi těmito změnami je určitá kontinuita. Védský výraz *samádhi* znamená stav jednoty a blaženosti. V tomto stavu člověk ani nebdí, ani nespí, ale prožívá stav, který je reálnější než stav bdělosti nebo spánku. Ačkoli pacienti neznají výraz *samádhi*, často popisují velice podobný stav.

V určitých situacích musíte být velice citliví. Na jedné straně nechcete pacientovi říci, co má během léčebného sezení očekávat, ale na druhé straně nechcete, aby ho vyrušil nějaký neočekávaný zážitek. Někteří pacienti jsou v tak blaženém stavu, když začnou vnímat změny dechu, že prostě prožívají extázi. Někdy však pacienta vyruší jeho logická mysl a on si uvědomí, že přestal dýchat. A ačkoli to je nesmírně příjemný pocit, pacient se do-

nutí začít dýchat. Když vám to po skončení sezení pacient řekne, vysvětlíte mu, že to je naprosto bezpečné a že se příště nemusí k ničemu nutit. V průběhu sezení někdy přestanete dýchat, protože váš zážitek *má* zahrnovat okamžik naprostého klidu, který je známkou totálního spojení s „jednotou“, již prožíváte.

Polykání

Polykání je další z počátečních reakcí. Často se zvyšuje rychlost nebo intenzita polykání. Někdy to trvá větší část sezení, jindy jen chvíli. Polykání je velice běžná reakce, která obvykle začíná v prvních minutách sezení, ale není tak častá a tak intenzivní jako rychlé oční pohyby nebo změny dýchání.

Slzy

Náhlé slzení je fascinující reakce. Pacient náhle začne ronit slzy, ačkoli má ve tváři výraz naprosté blaženosti. Slzy jsou reakcí na Pravdu. Je to vědomí, že Pravda je místo, odkud všichni pocházíme a kam se všichni nakonec vrátíme. Kdykoli se dotkneme Pravdy, byť jen na okamžik, probudí se naše emoce, protože máme pocit, že jsme Doma.

Smích

Občas se pacient na stole rozesměje nekontrolovatelným smíchem. Obvykle vám řekne, že ani neví, čemu se směje. Vysvětlíte mu, že smát se je dobré. Jestliže si myslí, že smích není přijatelný, bude se smát ještě víc, což může narušit zkušenostní aspekt léčebného sezení. Dáte-li mu povolení smát se, obvykle se smát přestane.

Pohyb prstů

Tato reakce se obvykle objevuje několik minut po začátku sezení. Někdy se pohybují prsty na obou rukou, jindy jen na jedné

ruce. Někdy se prsty pohybují současně; jindy se pohybují prsty na jedné ruce a teprve pak se přidají prsty na druhé ruce. Během sezení se může začít pohybovat také zápěstí. Někteří lidé pohybují celou paží. K podobným pohybům dochází i na nohou.

Točení hlavy a pohyby těla

Někdy se pomalu točí hlava nebo se naklání na jednu stranu. Někdy si všimnete pohybů břicha nebo hrudi. Jindy uvidíte pohyby paží nebo nohou.

Kručení v břiše

Pacientům během sezení často kručí v břiše, zejména když máte ruce nad jejich břichem. Proto je lepší, když na začátku sezení pacientovi řeknete, že to je celkem běžný úkaz. Pokud ho na to neupozorníte, pacient se může stydět, a to může zkazit jeho zážitek.

Dejte událostem volný průběh

Ačkoli zvenku nemůžete přesně interpretovat pacientovy pocity, léčivá energie má svou vlastní inteligenci – velice vysokou inteligenci. Ačkoli to nemusí vědět naše omezená mysl, vyšší inteligence ví, co je pro pacienta dobré.

Reintegrační sezení je pro pacienta obvykle příjemným, cenným a jedinečným zážitkem. Jen velmi zřídka tomu tak není. *Za interpretaci pacientových zážitků během sezení však nejste zodpovědní.* Přesto byste měli užívat zdravý rozum. Jak už jsem řekl, pacient, který na stole pláče, obvykle neprožívá tak negativní pocity, jak se vám může zdát. Nicméně pacient, který se začne chytat za srdce a křičet „Už jdu, Ethel!“, může zasluhovat bližší pozornost. Časem se naučíte spoléhat na svůj úsudek, takže poznáte, zda máte sezení ukončit.

Ačkoli jsem od roku 1993 přerušil sezení jen málokdy, pacienti mi vždycky řekli, že je všechno v pořádku a že chtějí pokračovat.

Pravděpodobně není nikdy důvod sezení přerušit, neboť je zprostředkováno silou, která přesahuje naše chápání. Pokud to však chcete udělat, mírné slovo vám usnadní komunikaci. Jestliže pacient nereaguje, jemně se ho dotkněte pod klíční kostí (nebo na rameni) a zavolejte ho jménem. V několika ojedinělých případech jsem pacientovi musel lusknout prsty u ucha. Také mu můžete říci, aby na chvíli otevřel oči a nezavíral je, dokud se neuklidní. Také je dobré mít po ruce sklenici s vodou.

Občas pacient nepozná, že se uzdravil. Za to ovšem nejste zodpovědní. Uzdravení se může projevit později. Jak už jsem řekl, na rozdíl od toho, co jsem si myslel dříve, dnes jsem přesvědčen, že se nakonec uzdraví každý.

Co můžete cítit

Dosud jsem se zmínil jen o několika pocitech, které můžete cítit v rukou nebo v těle. Chtěl jsem vám poskytnout čas, abyste učinili své vlastní objevy. Nyní seznam pocitů trochu rozšířím, abyste si na následujících stránkách mohli ověřit něco z toho, co jste už sami zakusili. Vaše interakce s reintegračními energiemi je individuální, jedinečná a důvěrná. Je velmi důležité naučit se vnímat složitost těchto pocitů, neboť jinak nemůžete dosáhnout mistrovství. Dovednost, kterou tím získáte, je nepopsatelná.

Tady jsou některé nejobvyklejší pocity:

Bubliny: cítíte v dlani malé, sodovkové bubliny; nebo bubliny velikosti hracích kuliček; nebo bubliny velikosti tenisového míčku.

Voda: často cítíte kapky nebo mírný déšť.

Jiskry: někdy cítíte jiskry.

Nyní uvedu některé další pocity:

- Suchost.
- Teplo.
- Chlad.
- Simultánní teplo, chlad, suchost, vlhkost (neumím to vysvětlit, ale jakmile to jednou ucítíte, poznáte, co myslím).
- Tah.
- Tlak.
- Pulzování.
- Elektřina.
- Magnetická přitažlivost.
- Magnetická odpudivost.
- Změny hustoty vzduchu.
- Vánek.
- Zvětšování celého těla nebo některých částí těla

Pohybujte se

Pohybujte se kolem pacientova těla a hledejte místa v jeho energetickém poli, která vás zaujmou. Jestliže nic necítíte, pravděpodobně se příliš snažíte. Nemusíte zvedat ruce nad hlavu a melodramaticky vzývat Boha či Ducha. Prostě se uvolněte a řekněte si: *Jsem příliš soustředěný. Teď ustoupím do pozadí a budu vnímat pocity ve svých dlaních.* Pak se opět soustředíte na své ruce a počkejte, až se pocity vrátí. Tak je to jednoduché.

S rostoucí zkušeností se můžete pohybovat rychleji. Když najdete nějaké místo, zpomalte a prozkoumejte je. Udržujte spojení. Zkoumejte své pocity. Podrobné zkoumání přináší nejlepší výsledky. Můžete držet obě ruce nad jedním místem nebo můžete posunout druhou ruku na jiné místo – na místo, které zaujalo vaši pozornost. Během tohoto procesu dejte svým rukám volnost.

Pamatujte si, že *nehledáte žádné specifické místo*. To je velmi důležité, v tom spočívá rozdíl mezi tímto novým druhem léčení a starými „technikami“.

Možná jste chodili do nějakého kurzu, kde vám instruktor ukazoval, jak držet ruce ve vzduchu nad pacientovým tělem a hledat určité místo. „Tady to je... přímo tady. Teď se postavte do řady a jeden po druhém si to zkuste. Cítíte to tady? Dobře. Další. Cítíte to tady? Dobře. Další...“

Žádné určité místo neexistuje. Léčení nespočívá v tom, že stojíte nad pacientem, přenášíte energii do jeho těla nebo hledáte ucpané místo. Tyto transformace jsou jako rovnice – když do rovnice dosadíte jiná čísla, dostanete jiný výsledek. Když dva lidé hledají totéž místo, oba je nenajdou – *protože takové místo neexistuje*.

Objevování je *tvůrčí akt*. Místo, které se jeví *mně*, není místo, které se jeví *vám*. Takové místo je společný výtvar – produkt lásky a citění a komunikace mezi vámi, pacientem a vesmírem. Z této trojice vzniká amorfní a věčná esence našeho vyvíjejícího se vesmíru.

Spojovací body

Nyní mi dovoluňte dodat, že určité oblasti těla mají tendenci produkovat obzvlášť silné reakce. Ačkoli stále vytváříte *místa*, teď přecházíte do úrodnějších oblastí energetického pole. Nej-silnější reakce vnímáte, když zkoumáte energii v blízkosti temene (korunní *čakry*); uprostřed čela (v oblasti *třetího oka*); v oblasti krku, srdce, břicha, horní strany rukou a zápěstí nebo horní strany chodidel a kotníků. Tyto oblasti nazývám *spojovacími body*. Navázat spojení a komunikovat s pacientovým energetickým polem v těchto bodech bývá obvykle velmi snadné. Tyto body lze považovat za centra, v nichž se vyměňují informace.

Systém mnohaúrovňové, oboustranné a dynamické zpětné vazby

Shora uvedené reakce nejsou to jediné, co vám poskytuje zpětnou vazbu. Zpětná vazba mezi pacientem a vámi není jen

mnohaúrovňová, je také dynamická a oboustranná. Na jedné straně jste vy. Zatímco vnímáte a rozšiřujete energii, pacientovy oči reagují tím, že se pohybují určitým směrem. Zatímco pohyb sledujete, vnímáte změnu *svých* pocitů. Proto si uvědomujete, že to, co děláte, *způsobilo* pohyb pacientových očí.

Na jedné úrovni zpětné vazby projevuje pacient vnější reakci. Na jiné úrovni, kde pacient neprojevuje žádnou viditelnou reakci, cítíte vnitřní reakci ve svých rukou nebo těle. Když spojíte tyto dvě reakce, vytváří se *dynamická* zpětná vazba, která vám umožňuje jemnější sladění. Je to víc než vnímání pacientových reakcí. V okamžiku, kdy cítíte změnu svých pocitů, dochází ke specifické reakci ze strany pacienta.

Vstupujete do ostražitého stavu vědomí. Později začnete cítit v jedné ruce, co dělá vaše druhá ruka. Jinými slovy, když pohybujete pravou rukou do kruhu, uvědomíte si kruhový pohyb v levé ruce, která se nepohybuje. Tím zesilujete energetické pole kolem pacienta, takže pacientovy reakce začnou být intenzivnější.

Nejen z toho, co děláte, ale také z toho, co vidíte a cítíte *ve vztahu* k tomu, co děláte, můžete zjistit, že nová intenzita, kterou jste našli, je v souladu s dramatičtější reakcí pacienta. Mírnější pohyby často produkují silnější reakce. V okamžiku, kdy máte pocit, že jste ztraceni v extázi, pacientovo koleno nebo paže sebou náhle cukne. Je to, jako když jedna elementární částice reaguje na pohyb druhé elementární částice v *jiném místě*. Tohle je jeden z předpokladů, na nichž je založeno léčení na dálku.

Když pozorujete pacienta, někdy necítíte žádné změny pocitů ve svých rukou. Budete-li pacienta pozorovat dál, *náhle* uvidíte nějakou reakci a v témž okamžiku ucítí i *pacient* něco ve *svých* rukou.

Musíte přijmout skutečnost, že někteří pacienti projevují mnohem méně reakcí než jiní. To ovšem neznamena, že je jeden druh léčení horší nebo lepší než jiný; nebo že je méně nebo více účinný. Je to, jako když máte dvě auta. Přístrojová deska nového auta je plná ciferníků, které vám dávají spoustu informací, zatímco přístrojová deska starého auta vám ukáže jen teplotu vody nebo obsah benzínu v nádrži.

Z toho, že vám staré auto dává méně informací, nevyplývá, že nefunguje stejně dobře jako nové auto. Proto neposuzujte svou činnost na základě toho, co vidíte.

Přesto si však musíte vyvinout potřebnou vnímavost. Pozorujte pacientovy hlavní reakce, jakými jsou pohyb očí, dech a polykání, ale vnímejte také reakce ostatních částí těla, například prstů na ruce nebo na nohou. Zároveň se naučte vnímat pocity, které odpovídají různým pohybům. To je vaše mnohaúrovňová, oboustranná a dynamická zpětná vazba.

Představte si, že řídíte auto s automatickou převodovkou. Nohou nejdřív *nabmatáte* a *najdete* pedál plynu. To je počátek vašeho systému zpětné vazby. Když na pedál šlápnete a auto se začne rozjíždět, vstupujete do systému zpětné vazby. Receptory ve vaší noze vytvářejí zpětnou vazbu, která vám říká, jak silně tlačíte na pedál. Zrychlení auta vám poskytuje jinou zpětnou vazbu, která vám říká totéž.

Tento systém zpětné vazby je *mnohaúrovňový*, protože vám dává informace na několika úrovních. Systém je *oboustranný*, protože jedna úroveň ovlivňuje druhou. Systém je *dynamický*, protože informace dostáváte nepřetržitě. V určitém okamžiku se rychlost auta zvýší, automatická převodovka „zařadí“ vyšší rychlost a vy cítíte, jak auto mírně poskočí dopředu.

V tu chvíli navazujete spojení s dalším systémem zpětné vazby, zatímco zůstáváte v původním systému. Informace o tlaku na pedál vám dává nejen smyslový systém vaší nohy a zrychlení auta, ale dostáváte je také prostřednictvím tlaku svého těla na sedadlo. Nyní máte tři úrovně zpětné vazby, které vám dávají informace o tlaku vaší nohy na pedál. Také vaše vizuální zpětná vazba funguje na několika úrovních, neboť odhadujete rychlost nejen podle statických předmětů, jakými jsou stromy podél silnice, ale také podle pohyblivých předmětů, jakými jsou auta pohybující se po silnici různou rychlostí.

Jakmile automatická převodovka zařadí vyšší rychlost, cítíte mírné trhnutí vpřed. Vnímáte změnu tlaku na pedál plynu a váš mozek si uvědomuje vizuální změny pozice aut a stromů. Takže jste uvnitř systému zpětné vazby, který je uvnitř dalšího systému zpětné vazby, který je uvnitř ostatních systémů zpětné vazby.

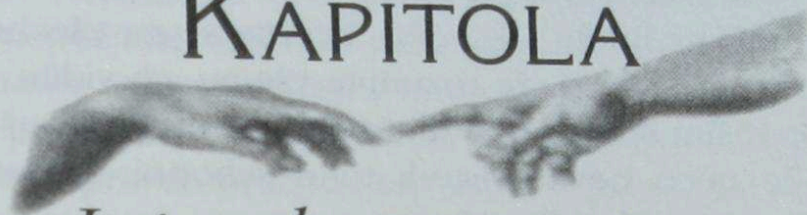
Řekněme, že si koupíte nové auto s manuální převodovkou – ale umíte řídit jen auto s automatickou převodovkou. Nyní musíte brát v úvahu nejen předešlý systém zpětné vazby, ale musíte se naučit řídit a osvojit si další systémy. Tohle je jeden z mnoha systémů zpětné vazby, s nimiž pracujeme každý den. Je to *naučený* systém, právě tak jako systém v této knize.

Jako se v dětství učíme vnímat rozdíl mezi oknem, obrazem a dveřmi do vedlejší místnosti, právě tak se můžeme naučit vnímat reintegrační energie. Všechny tyto věci jsou skutečné. Žádná není vymyšlená – ačkoli to nezasvěcenému člověku může tak připadat. A žádná z těchto energií – jakmile se stane naší druhou přirozeností – není jemná.

DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA

Interakce s pacienty

*„Nejlépe změníte svět tím, že změníte
své názory na život, lidi a realitu...
a začnete podle nich jednat.“*

– Creative Visualization, Shakti Gawainová

Vy jste svým nástrojem

Naučili jste se rozpoznat, kdy vaším tělem proudí reintegrační energie. Dokážete najít pacientovy reakce a víte, jak působí energie kolem pacientova těla. Umíte si s ní hrát a dovolujete, aby se stalo to, co se stane.

Jinými slovy, jste připraveni pomáhat pacientům při léčení.

Pamatujte si, že vaším hlavním úkolem při reintegračním léčení je neplést se do cesty. Jakmile vaše tělo přenáší nové frekvence a vy umíte tyto energie používat, všechno do sebe zapadá. Přesto, než začnete pomáhat druhým, budete si muset vypěstovat určitý stav mysli. Teď, když jste se zbavili závislosti na léčebných technikách, jediný nástroj, který budete používat, je *vaše vlastní tělo*.

Léčivá slova

Zachovejte si schopnost divit se.

Jak to udělat? Budte jako děti. Dívejte se na všechno nově-
ma očima. Nemyslete si, že rozumíte všemu, co vidíte. Nezapomí-
nejte, že vaším spojením s tímto stavem mysli je vaše schop-
nost říci, že něco nevíte. Jste-li toho schopni, můžete se na
všechno dívat s upřímným úžasem.

To si pamatujte!

Schopnost dívat se na svět s úžasem vám dává čistotu dět-
ství a spojuje vás s Bohem. Zbavuje vás touhy všechno vysvět-
lovat, diagnostikovat a vynakládat úsilí. A také vás zbavuje tou-
hy připisovat si zásluhy.

Pamatujete si to?

Přišel čas, abyste harmonizovali svou mysl, srdce a úmysly.
Brzy se stanete součástí léčebné rovnice.

„Příprava“ pacienta

Nové pacienty lze obvykle rozdělit do dvou skupin. Jsou pa-
cienti, kteří přijdou do ordinace, lehnou si na stůl, uvolní se
a odevzdají se všemu, co přijde. A pak jsou pacienti, kteří sko-
čí na stůl a dělají všechno, co si myslí, že by dělat „měli“. Jsou
velice aktivní. Modlí se, odříkávají mantry, dýchají břichem, dý-
chají hrudníkem, meditují, drží ruce dlaněmi vzhůru atd.

Jejich rty se mírně pohybují, po tvářích jim tečou slzy – ně-
kdy v tichosti, jindy s hlasitým nářkem – a oni prosí Boha
o všechno, co si přejí pro sebe a pro všechny známé. Když je
necháte, tento monolog bude pokračovat po celou dobu jejich
návštěvy a oni se připraví o celý zážitek reintegračního sezení.
Bude to stejné, jako by byli v meditační skupině nebo zůstali
doma a meditovali.

Tohle ovšem nechcete. Ale také jim nechcete říci, co nema-
jí dělat, ještě než to začnou dělat. To by bylo stejné, jako byste
jim řekli: „Nepředstavujte si červenou barvu.“ Co tedy uděláte,
když vidíte potenciálního *mluvku*?

Já mu obvykle řeknu: „Lehněte si a zavřete oči. Uvolněte se, ale neusínejte. Věřte, že kdokoli uslyší vaše prosby a modlitby, už je slyšel. Nejenže už slyšel, o co jste žádal, ale slyšel i to, o co jste ještě nepožádal. Slyšel to ještě před tím, než jste sem přišel. Tak přestaňte mluvit. Mlčte a poslouchajte. Dovolte vesmíru, aby vám přinesl to, co si myslí, že potřebujete. Prostě si lehněte a buďte připraven prožívat *nic*, stejně jako jste připraven prožívat *něco*. V tomto otevřeném stavu se dostaví zážitky.“

Pro mnoho lidí není snadné řídit se touto radou, ale přesto je to nejlepší rada, jakou jim můžete dát. V lepším případě se uvolní a přestanou cokoli očekávat. Není dobré očekávat konkrétní výsledek, protože to nemusí být to, co opravdu potřebují. A očekávání něčeho specifického může zabránit tomu, co by jinak mohlo přijít.

I vy musíte být receptivní a objektivní – musíte čekat a být součástí toho, co se stane – ať už je to cokoli. Čekání je formou „naslouchání duchem“. Čekáte, až přijde energie. Což se stane. A na jedinou energii proudí pacientovým tělem a *skrze* vás a *kolem* vás.

Léčitel nerozhoduje o tom, jaký druh léčení pacient potřebuje. Úkolem léčitele je nabídnout sám sebe jako část rovnice a umožnit přirozený průběh léčení.

Já osobně se obvykle neomezuji na specifický problém, s nímž ke mně pacient přišel. Nechám ho o problému mluvit, protože mu to pomáhá. Je však lhostejné, zda vím nebo nevím, co je s pacientem v nepořádku, neboť se nakonec stejně uzdraví. Věřím, že ve vesmíru existuje inteligence, která je mnohem větší než moje nebo vaše inteligence a která o všem rozhoduje.

Dejte procesu volný průběh

Potřeba vypustit z léčebné rovnice své vlastní ego je mnohem důležitější, než byste očekávali. Mnozí léčitelé se soustředí především na *techniku* – představují si pacienta jako „zdravého“, přenášejí energii vzhůru jeho nohama, dolů jeho hlavou nebo ven jeho nosem; svítí na něho ostrým světlem nebo ho obklopují růžovými mraky... a snaží se dát mu zdraví všemi možnými

způsoby. Proč? Protože jim to někdo řekl. To všechno jsou jen různé formy dedukce. Čím víc se snažíte něco *udělat*, tím méně jste schopni *být* – a právě stav bytí dovoluje energii, aby proudila. Stav bytí umožňuje našemu *Já* stát se součástí léčebného procesu. Právě v tomto stavu přichází uzdravení.

Byli jsme vychováni k tomu, abychom řídili svůj život. Jakmile jsme se dověděli, jak se všechno „má“ dělat, děsí nás představa, že bychom měli změnit své metody. Uvedu příklad.

Moje prababička Annie Smithová vlastnila jídelnu v převážně katolické čtvrti. Katolíci v té době nesměli jíst v pátek maso. Proto každý pátek vařila rybí karbanátky s bramborovou kaší.

Před jídelnou bylo vždycky hodně lidí čekajících na rybí karbanátky, ale tento pátek se fronta protáhla až za roh. Čím víc lidí prababička obsloužila, tím víc se fronta prodlužovala.

„Hej, Annie, tohle jsou nejlepší karbanátky, jaké jste kdy udělala,“ pochvalovali si nadšení zákazníci. Annie brzy vyprodala všechny karbanátky a zavřela jídelnu. Moje prababička, která měřila 140 centimetrů a pracovala neúnavně jako dynamo, šla do kuchyně uklidit. Když otevřela ledničku, byla překvapena, když tam uviděla mísu plnou vykostěného rybího masa, které si tak pečlivě připravila. Okamžitě si uvědomila, že rybí maso zapomněla přidat do karbanátek. Servírovala zákazníkům jen bramborovou kaši, cibuli a koření. Jak je možné, že si zákazníci tak pochvalovali rybí karbanátky bez rybího masa? Annie to nikomu neřekla a následující pátek přidala do karbanátek rybí maso. Mohly se rybí karbanátky bez rybího masa, které mohla prodávat spolu s obvyklými karbanátky, stát novou pochoutkou? To se nikdy nedovíme. Tato historka ukazuje, jak se člověk může dovědět něco nového, ale vrátí se k tomu, co zná.

Občas nám někdo ukáže nové způsoby. Jen někdy máme odvahu použít je.

Zacházení s pacientem

Dalším důležitým aspektem léčení je udržovat si zdravý odstup – neplést se do pacientova léčebného procesu. Jak už jsem

řekl, pacient ležící na stole je pravděpodobně ve stavu klidu a blaženosti, ačkoli často projevuje bezděčné pohyby. Občas se mohou objevit slzy. To neznamena, že byste pacienta měli začít utěšovat. Braňte se tomuto impulzu, jež vám vstúpila naše kultura. Neplette se pacientovi do jeho léčebného procesu. Nechtějte ho připravit o jeho zážitky. Pacientovi se pravděpodobně líbí, co prožívá. Máte-li pocit, že byste měli něco udělat, zeptejte se ho, jak se cítí a zda by nechtěl sezení ukončit. Nejspíš vám řekne, že se cítí dobře. Bude-li chtít sezení ukončit, klidně to udělá. Jak už jsem řekl, potřebuje-li někdo vaši pomoc, mírně se ho dotkněte a zavolejte ho jménem.

Budte dostupní pro případ, že by nastala taková neočekávaná situace. Vaším úkolem je pomoci pacientovi – nejen jako léčitel, ale také jako člověk. Ujistěte ho, že je všechno v pořádku, že takové reakce jsou normální a v jeho případě pravděpodobně nutné. Až se pacient uklidní, můžete pokračovat nebo léčbu odložit na pozdější dobu – cokoli vyhovuje vám i pacientovi.

Usínání

Obvykle chcete, aby si pacient na vašem stole nedělal zbytečné starosti, ale někdy se pacient uklidní natolik, že usne. Za takových okolností pracuji nerad. Mám pocit, že spícímu pacientovi léčebný proces příliš nepomůže. Nemluvte o tom, že ona část mého já, které se říká ego, chce, aby pacient prožíval proces vědomě.

Nicméně si uvědomte, že když pacient během léčebného sezení spí, pravděpodobně to potřebuje. Je-li pacient příliš aktivní v bdělém stavu, pak je lepší léčit ho ve spánku.

A co vy, léčitelé? Mohli byste během sezení usnout? Ano, i to je možné, ale obvykle to je známkou pracovní únavy nebo nedostatečného soustředění. V každém případě se snažte uspokojit nejdřív své vlastní potřeby, abyste se mohli plně věnovat pacientům. To mi připomíná jednu bezpečnostní instrukci v letadlech: „*Matky, nasadte si kyslíkovou masku a pak dejte masku dítěti.*“

Pamatujte si, že chcete dosáhnout stavu, v němž nebdíte ani nespíte – v němž jste někde jinde. V tomto stavu přichází léčivá energie na Zemi.

Naslouchejte pacientům

*Starý moudrý pták seděl na dubu.
Čím víc tobo slyšel, tím míň mluvil.
Čím méně mluvil, tím víc tobo slyšel.
Proč nejste jako ten moudrý pták?
– Neznámý autor*

Pro ty z vás, kteří si chtějí dělat záznamy – a já vám doporučuji, abyste to dělali, byť jen proto, abyste mi mohli poslat materiál pro mé nové knihy –, existuje umění, jež nazývám „naslouchání pacientům“. Věřte tomu nebo ne, pacienti vás považují za autoritu a chtějí vás potěšit. Dáte-li jim najevo, vědomě či nevědomě, co chcete slyšet, pak to také uslyšíte. Chcete-li dostat přesné informace, udržovat dobré záznamy a nepřekrucovat údaje, pak vám dám následující radu.

Na konci sezení se jemně dotkněte pacienta pod klíční kostí a tiše mu řekněte, že sezení skončilo. Až otevře oči, mějte připravenou tužku a pacientovu kartu (s jeho jménem, adresou, telefonním číslem a dalšími údaji). Pak udělejte tohle:

1. Zeptejte se pacienta: „*Co jste cítil?*“ Nebo: „*Co si pamatujete?*“ Řekněte mu, aby odpovídal věcně: *Cítil jsem tohle, viděl jsem tohle, slyšel jsem tohle atd.*
2. Požádejte ho, aby podrobně popsal, co si pamatuje. Jestliže viděl muže v bílém kabátě, požádejte ho, aby ho popsal. Formulujte své otázky tak, abyste pacienta nevedli, například: *Můžete mi o tom muži říci ještě něco?* Pak nechte pacienta mluvit a potom se zeptejte, jaké měl ten muž vlasy, jak byl vysoký, jak byl starý a jak měl

dlouhý kabát. Pomozte mu vzpomenout si na co nejvíc podrobností.

Nevedte ho. Neptejte se ho, zda byl ten muž vysoký, zda měl tmavé vlasy nebo zda vypadal na třicet. Tento druh otázek může nepříznivě ovlivnit pacientovu paměť. Máte-li pocit, že jste dostali všechny potřebné informace, zeptejte se: *Co ještě si pamatujete?* To je dobrá formulace, protože pomáhá pacientovi hledat v paměti další podrobnosti. Zeptat se „*Pamatujete si ještě něco?*“ není stejná otázka. Formulujete-li otázku takovým způsobem, aby se na ni dalo odpovědět buď ano, nebo ne, pacient pravděpodobně odpoví: „*Ne.*“

3. Když jste dostali všechny odpovědi na otázku „*Co ještě?*“, položte pacientovi další otázky týkající se jeho smyslu: *Viděl jste ještě něco? Slyšel jste ještě něco? Cítil jste ještě něco?* atd. Někdy se pacienta zeptám, zda jsem se ho během sezení dotkl. Jestliže odpoví, „*dotkl jste se mé nohy,*“ požádám ho, aby mi ukázal, jak jsem se ho dotkl. Proč? Protože „*dotek*“ může znamenat něco jiného pro různé lidi. Pro některé lidi to může být rychlý dotek jedním prstem, pro jiné to může znamenat jemný „*stisk*“ dvěma prsty. Jakmile vidíte, co „*dotek*“ znamená pro vašeho pacienta, můžete si to přesně zapsat do svých záznamů.

Několik praktických rad

Na konci každé návštěvy požádejte pacienta, aby se soustředil na to, *co prožil během sezení*. Nedovolte mu interpretovat, co pro něho ten zážitek znamená nebo jaký má vztah k jeho každodennímu životu. A také mu nedovolte, aby vám vyprávěl o svých dřívějších zážitcích. Když začne, řekněte mu, aby se vrátil k podrobnostem dnešního zážitku. Proč? Protože jeho interpretace toho, co znamenal muž v bílém kabátě, je pravděpodobně jen opakováním toho, co mu někdo řekl nebo co četl v nějaké knize.

Někteří pacienti vás chtějí ohromit svými znalostmi, které většinou nemají nic společného s tím, co právě prožili.

Každou vteřinu strávenou výčtem svých dojmů pacient zapomíná podrobnosti toho, co se stalo během sezení. Z téhož důvodu nevyprávějte pacientovi své vlastní příběhy. Požádejte ho, aby se soustředil na to, co se stalo, a řekněte mu, že vám může dát svou interpretaci později. Budete-li mít štěstí, zapomene na to.

A ještě něco: Důležitost některých poznámek si můžete uvědomit teprve nějaký čas poté, co jste si je zapsali. Kdybych si nebyl dělal poznámky, když jeden z mých pacientů poprvé viděl „Parcelu“ nebo „George“, nemohl bych je uvést do souvislosti s bytostmi, jež později viděli jiní pacienti.

Zachovejte si neutrální výraz. Nedávejte pacientovi najevo, že vás některé jeho odpovědi zajímají víc než jiné. Když se „rozzáříte“ při každé zmínce o někom, koho pacient viděl, může vás podvědomě chtít potěšit a začít přidávat detaily, které si „možná“ pamatuje. Když pak neprojevíte stejný „zájem“ o něco jiného, může vynechat některé důležité detaily.

Pokud nemáte žádný specifický důvod, během sezení se pacienta na nic neptejte, neboť to narušuje souvislost sezení a hloubku pacientových zážitků. Obvykle pacientovi řeknu předem, že když během sezení něco zaujme jeho pozornost, může na chvíli otevřít oči, aby uspokojil svou zvědavost, a pak je opět může zavřít.

Nikdy mu neřeknu, co to něco může být, protože ho nechci ovlivnit. Předem mu však řeknu, že když se během sezení stane něco, co by si rád zapamatoval, měl by mi to říci hned. Když to udělá, mohu si to poznamenat a po skončení sezení mu to mohu připomenout, aby si na to nemusel vědomě vzpomínat.

❧ DVACÁTÁ DRUHÁ ❧ KAPITOLA

Co je léčení

*„Realita zůstává stejná, ačkoli se
mohou změnit vaše představy o realitě.“*

*– Eyes of the Beholder,
John a Lyn Thomasovi*

Když se zdá, že se nic neděje

Máte-li pocit, že se během sezení nic neděje, je tomu tak proto, že se někdo z vás příliš snaží. Pozorujte pacienta, sledujte jeho tvář. Když vidíte, že usilovně přemýšlí nebo se nervózně vrtí, pravděpodobně se nemůže uvolnit. Když se takového pacienta zeptám, co dělá, obvykle odpoví: „Modlím se.“ V duchu si opakuje: „Ježíši, uzdrav mě. Ježíši, uzdrav mě. Bože, dej mi tohle, nezapomeň na tamto, pošli mi to v téhle formě...“ a tak dál.

Nechci vás ani vašeho pacienta odrazovat od modlení; ale říkám: „Řekněte jednu modlitbu – *jednou* – a věřte, že bude vyslyšena.“

Sebeléčení

Lidé se mě často ptají, zda je možné užívat tyto energie k sebeléčení. Samozřejmě, že ano.

Sebeléčení je jednoduché. Možná až příliš. Stejně jako léčení na dálku – pokusíte-li se učinit je složitějším, bude méně účinné.

Už jste poznali, jaké to je, když vaším tělem proudí léčivá energie. Lehněte si na postel a uvědomte si, že chcete s touto energií navázat spojení za účelem léčení.

Nyní čekejte, až energii ucítíte ve svých rukou. Všimněte si, jak se pocit zesiluje. Nic si *nevnucujte*; prostě pocit *vnímejte*. Energie přijde, jakmile na ni soustředíte svou pozornost. Čím víc se soustředíte, tím větší má intenzitu. Čím je silnější, tím lépe ji vnímáte. Čím lépe ji vnímáte, tím je silnější. Je to kruh.

Jak se váš pocit zesiluje, energie se začíná rozšiřovat. Soustředte se na další části svého těla a čekejte, až tam energie dorazí – brzy se dočkáte. Pak se soustředte na svá chodidla a vnímejte, jak energie proudí vzhůru do vašich nohou. Až se rozšíří do celého těla, začnete vibrovat na vyšší úrovni. Energie bude tak silná, že začne blokovat všechny rušivé zvuky a myšlenky.

Vnímejte, jak se rozšiřuje a zesiluje. Vstupte do mezery mezi svými myšlenkami. Jakmile tam vstoupíte, jste za hranicemi vědomého myšlení. Dokud si říkáte *uzdravuji se, uzdravuji se, uzdravuji se* – tak se „neuzdravujete“. Přestaňte myslet.

Najednou nic nevnímáte – jste někde jinde. To si však uvědomíte teprve tehdy, až otevřete oči – za pět minut, za dvacet minut, za hodinu. Pokud jste začali tento proces pozdě večer, můžete skončit až ráno.

Nyní se uvolněte. Nevracejte se. Uvědomte si, že proces léčení skončil, a nemyslete na to. Proč? Protože kdykoli se k tomu vrátíte, posilujete v sobě víru, že jste se ještě neuzdravili. Neohlížejte se zpátky. Tím potvrdíte ve své podstatě, že došlo k úplnému uzdravení. Váš úmysl byl vaší modlitbou. Energie byla komunikačním médiem. Uvolnění energie bylo vaším poděkováním.

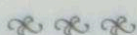
Léčení na dálku

Doktor Richard Gerber ve své knize *Vibrational Medicine* (Vibrační medicína) popisuje Tillerův/Einsteinův model pozitivního a negativního časoprostoru. Podle tohoto modelu existuje fyzická hmota v pozitivním časoprostoru, zatímco energie pře-

kračující rychlost světla (například éterické a astrální frekvence) existují v negativním časoprostoru. Gerber říká, že pozitivní časoprostorová energie (a hmota) je primárně elektrická, zatímco negativní časoprostorová energie je primárně magnetická. Pozitivní časoprostor je tedy sférou elektromagnetického záření (EM), zatímco negativní časoprostor je sférou magnetoelektrického záření (ME). Negativní časoprostorová energie má další fascinující rys: tendenci k negativní entropii. Entropie je tendence k dezorganizaci a chaosu – k nemoci. Čím vyšší entropie, tím větší chaos. Negativní entropie je tendence k organizaci a řádu – ke zdraví. Je to tendence k regeneraci a uzdravení.

Co to má společného s léčením na dálku? Reintegrační energie nepodléhají zákonům pozitivního časoprostoru. Na některých úrovních jsou kongruentní s konceptem negativního časoprostoru. To je naprosto jiný referenční systém. To částečně vysvětluje, proč při léčení nemusíte používat své ruce.

Jak už bylo řečeno, jeden z principů kvantové mechaniky říká, že energie vzrůstá s rostoucí vzdáleností. Tento jev si můžete ověřit, budete-li pracovat s někým, kdo není fyzicky přítomen.

Chcete-li začít proces léčení na dálku, najděte si nějaké klidné místo. Zavřete oči a dovolte léčivé energii, aby se rozšířila do vašeho těla: z dlaní do paží; z chodidel do nohou; a nakonec do celého vašeho bytí. Vědomě se staňte svou vlastní esencí a buďte s člověkem, s nímž se chcete spojit – buď v jeho fyzickém prostředí, nebo někde v prostoru či temnotě, v prázdnotě. Uvědomte si, že ten člověk je tam s vámi. Nezáleží na tom, zda víte, jak vypadá. Stačí, když vnímáte jeho přítomnost. Nemusíte s ním mluvit po telefonu, nepotřebujete jeho obrázek, vzorek jeho písma ani pramen jeho vlasů.

Budte s ním. Představujte si, jak se zrychlují vibrace této frekvence.

Zůstaňte v tomto procesu tak dlouho, jak chcete – minutu nebo hodinu. Uvědomujte si své úmysly a pak vstupte do prázdnoty.

Musí si ten člověk uvědomovat, co děláte? Nemusí.

Jeden můj přítel z jižní Floridy mi telefonoval, protože jeho matka byla v nemocnici na severu Floridy, asi pět hodin jízdy od místa, kde bydlel. Z nemocnice mu volali, že se její stav zhoršil. Nevěřili, že bude žít dost dlouho, aby tam dojel. Přítel mi okamžitě zavolal a zeptal se, zda bych ji neléčil na dálku.

Nikdy jsem jeho matku neviděl a nemohl se jí zeptat, zda by mi to dovolila – ale souhlasil jsem.

A tak jsem odešel do toho *místa* a tam jsme se setkali. Dovolil jsem energii proudit mým tělem. Asi za patnáct minut jsem cítil, že došlo k uzdravení. Přítel mi následujícího dne telefonoval a řekl mi, že se matčin stav zlepšil. Den potom byla propuštěna z nemocnice. K jejímu uzdravení došlo, zatímco on seděl v autě a jel za ní do nemocnice. Došlo k němu, když jsme já a ona byli v prázdnotě.

Uzdravila se díky naší interakci? To nevím. Pohybují se reintegrační frekvence rychleji než světlo? Pravděpodobně ano – a poněvadž je všechno světlo a světlo je všechno, možná bych měl říci, že se pohybují rychleji než *viditelné* světlo. Fungujeme na negativních časoprostorových úrovních vyšších dimenzí těchto lidí? Organizujeme a podporujeme molekulárně-buněčnou strukturu jejich fyzického těla? Nebo ji reorganizujeme?

Koncept magnetoelektrických sfér a negativní entropie možná vysvětluje jak reintegrační léčení na dálku, tak reintegrační frekvence a jejich interakci s léčením.

Volba a povolení

„Karmageddon: Je to, jako když všichni vysílají opravdu zlé vibrace, že ano? A pak, jako když země vybuchne, a je to opravdová mizerie.“

– The Washington Post

Volba a povolení jsou dva spřízněné pojmy. Ne že by každý a všechno nebylo „totožné“, ale tyto dva pojmy mají zajímavý vztah, pokud jde o léčení. Diskuze o nich vyvolává silné emoce

v mých seminářích, a proto o tomto námětu obvykle hovořím až po obědě – pro případ, že jsou účastníci ospalí po vydatném jídle.

Začněme *volbou*. Zdá se, že tento koncept má poslední dobou hodně společného s naším pocitem viny. Nemám v úmyslu provést tu vyčerpávající studii, chci vám jen poskytnout nezbytné informace.

Jděte se podívat na nějaké shromáždění stoupenců Nového věku, a jakmile se začne hovořit o někom, kdo trpí nějakou nemocí, vždycky se někdo přidá a řekne: „Zajímalo by mě, co udělal, že si tu nemoc způsobil?“ Ostatní moudře pokývují hlavou.

Tohle jsme už všichni viděli. Nemocný člověk, o němž se hovoří, má dost vlastních problémů i bez těchto chytráků, kteří se snaží tvářit nadřazeně na jeho účet. „Petr (nebo Pavel nebo kdokoli) by se měl rozhodnout, že se uzdraví,“ pokračuje někdo jiný. „Jen se podívejte, jaký to má vliv na jeho děti.“ Atmosféra nadřazenosti je tak hustá, že byste ji mohli krájet kouzelnou hůlkou.

Kdybychom byli schopni činit svá vlastní rozhodnutí tak snadno, jako jsme schopni vybrat si novou košili nebo boty, určitě bych se rozhodl, že budu šťastný, zdravý a bohatý a že budu žít v krásném manželském svazku s partnerkou, která mi vyplní každé přání. A také bych se rozhodl, že budu neuvěřitelně krásný! Víím, že by mnozí z vás udělali něco podobného. A také víím, že kdyby existovala nějaká pilulka, která by nám to umožnila, všichni bychom zítra ráno stáli ve frontě na lékařský předpis.

Tak proč to neděláme, když si to všichni přejeme? Protože ta část našeho já, která činí rozhodnutí, není ta část, o které si *myslíme*, že to dělá. Košili nebo boty si nevybírám vědomá část našeho já. Dělá to ona část, která vidí celkový obraz a která si uvědomuje, že svůj život na Zemi musíme prožívat v rámci určitých parametrů – parametrů, s nimiž jsme souhlasili před svým přetělením do tohoto života. Víím to jistě? Ne. Má to nějaký smysl? Ano.

Takže Petr (nebo Pavel) si prostě nemůže objednat „dobré zdraví“. Obviňovat ho za to, že onemocněl, není k ničemu. Čím dřív začneme chápat život z širšího hlediska, tím méně bolesti budeme působit druhým.

Ale co to má společného s tím, že nemocného člověka žádáme o povolení, než ho začneme léčit?

Žádat o povolení někoho, kdo přišel do vaší ordinace a už leží na stole, je samozřejmě zbytečné. (Nicméně jsem viděl lékaře, kteří to dělali.) Pokud to nechápete, vraťte se zpátky a znovu si přečtěte posledních pár odstavců o tom, která část našeho já činí rozhodnutí – protože to je ta samá část, která uděluje povolení.

Řekněme, že máte krásné pětileté dítě. „Johnny“ onemocněl, když mu bylo půldruhého roku, a od té doby žije v bolestech. Padají mu vlasy a z léků se mu dělá špatně. Většinu času tráví mezi ložnicí a koupelnou. Je krásný, je ušlechtilý, je stoický.

Jednoho dne se dovíte o úžasném léčiteli, který žije v jeskyni někde v Himálaji. Spojíte se s ním a zaplatíte mu cestu k vám, protože Johnny je příliš slabý, než aby mohl letět do Himálaje. Ubytujete léčitele v krásném hotelu a po jednodenním odpočinku ho přivezete k vám domů. Dovedete ho do Johnnyho pokoje. Po několika minutách rozhovoru se léčitel a Johnny spřátelí. Léčitel se uctivě nakloní k Johnnymu a řekne vážným hlasem: „Johnny, můžeš mi dát povolení, abych tě léčil?“ Johnny, který si neumí představit život bez bolesti – a proto spojuje „léčení“ s delším životem plným bolesti –, se na chvíli zamyslí. Pak odpoví tichým hlasem: „Ne.“ Koho chcete uškrtnit jako prvního – Johnnyho, nebo léčitele?

Ale teď vážně, pozemský informovaný souhlas není vždy *informovaný*. Opravdu informovaný souhlas je spíš *dezinformovaný* souhlas.

Johnny nedal povolení k léčení, protože neviděl nic než svou současnou situaci. Založil své rozhodnutí na dezinformaci. Kolik lidí zná všechny odpovědi? Kolik lidí ví, co se stane v budoucnosti?

Ačkoli by někteří lidé chtěli, aby tomu bylo jinak, léčení můžete *nabídnout*, ale nemůžete je *vnucovat*. Takže žádost o povolení je součástí nabídky. Uzdravení je vyhovění žádosti o povolení. Takže ať už jde o někoho, kdo léčení vědomě přijme, nebo o někoho, kdo v dané situaci nemůže sám učinit vědomé rozhodnutí, nabídka léčení je vždy na místě.

Co je úspěšné léčení

Co je známkou úspěšného uzdravení? Skutečnost, že pacient vstane z kolečkové židle a začne chodit? Zmizení nemoci? Restrukturalizace a transformace DNA?

Nebo je možné, že život je nemoc a smrt je uzdravení.

Jednou mi zavolal jistý onkolog a zeptal se, zda bych se mohl podívat na jednu z jeho pacientek. „Samozřejmě,“ odpověděl jsem. Žena nemohla opustit nemocnici, takže jsem jel za ní. Přišel jsem pozdě večer, když už spala. Chvilí jsem hovořil s jejím manželem a pak jsem začal léčebné sezení. Během několika minut se žena probudila. Manžel mě představil a během celého sezení vedl s manželkou velice živou konverzaci. Přes všechny vedlejší účinky dlouhodobé chemoterapie jsem viděl jiskru krásy v jejím úsměvu a očích.

Byli to mladí lidé, mohlo jim být tak třicet. Když spolu mluvili, dívali se na sebe jako milenci, kteří se setkali po dlouhém odloučení. Bylo jasné, že se mají moc rádi. Ona mluvila, on naslouchal; on mluvil, ona naslouchala. Často se smáli a mluvili se mnou, jako bych byl jejich starý přítel. Vzpomínali na různé věci, které spolu dělali, a vyprávěli mi o svých výletech a známých.

Najednou žena dostala chuť na zmrzlinu – chtěla tři různé druhy! Ačkoli jsem tam byl už déle, než jsem měl v plánu, řekl jsem manželovi, že s manželkou zůstanu, zatímco on půjde pro zmrzlinu. Když byl na odchodu, manželka mu řekla, že by chtěla také tvarohový koláč. Bylo už jedenáct hodin, ale nic nemohlo udělat manželovi větší radost než dojít manželce pro zmrzlinu a koláč. Slíbil, že se vrátí brzy, ačkoli jsme všichni věděli, že dostat se z nemocničního areálu, najít nějaký otevřený krám a vrátit se bude trvat nejmíň tři čtvrtě hodiny. A tak dlouho to trvalo. Bylo to *nejdelších* pětáctýřicet minut, jaké jsem kdy zažil, protože když za sebou zavřel dveře, manželka se ke mně otočila a řekla: „Už brzy odejdu.“

„Cože?“ zeptal jsem se. Slyšel jsem, co řekla, ale nemohl jsem tomu uvěřit.

„Už brzy odejdu,“ opakovala.

„Teď?“ zeptal jsem se.

Manželka přikývla.

Byl jsem v šoku. Z jejího chování a výrazu bylo jasné, že to myslí vážně. Říkala mi, že má v úmyslu umřít a že to udělá *hned*. Poslala manžela pro zmrzlinu a koláč, aby byl pryč, až umře.

„Ale ne, to neuděláte,“ řekl jsem.

Nechtěl jsem, aby manžel přišel se zmrzlinou a koláčem a našel mě tam sedět s jeho mrtvou manželkou.

„Už brzy odejdu,“ opakovala manželka.

„*Ne, vy tu počkáte, dokud se manžel nevrátí,*“ řekl jsem jí a podíval se na hodiny. Neměl jsem nejmenší pochybnosti, že může každou chvíli „odejít“. Mohl jsem tomu zabránit jedině udržováním konverzace. Věděl jsem, že když jí dovolím, aby přestala mluvit, odejde na druhou stranu.

Řekl jsem jí, že když už se rozhodla odejít, měla by dát manželovi příležitost rozloučit se s ní. Udržoval jsem její myšlenkové pochody v činnosti, a to bylo dobré. A tak jsem mluvil. A ona „zůstala“.

Manžel se vrátil za pětáctyřicet minut. Nikdo se nezmínil o žádném „odcházení“. Manželé pokračovali v rozhovoru, jako by se nic nestalo. Stále ještě mi tlouklo srdce, když jsem se díval, jak jedí zmrzlinu. Také mi nabídli, ale neměl jsem chuť, a tak jsem se s nimi rozloučil a rychle odešel.

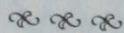
Manžel mi ráno telefonoval, aby mi řekl, že manželka umřela. Já to už věděl. Řekl mi, že poslední dva měsíce většinou spala nebo mluvila z cesty. Tohle bylo poprvé, co mluvila souvisle déle než pár minut. Nakonec mi poděkoval, že jsem mu ji na ten poslední večer vrátil.

Kdo se uzdravil? Uzdravili se *oba*. Manžel potřeboval vidět manželku, aby se mohli rozloučit. A ona potřebovala vidět jeho, aby se přesvědčila, že bude v pořádku, až ona umře. Oba dostali svůj dar.

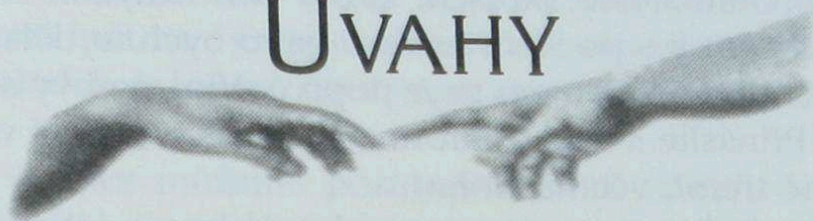
Lidé umírají. Život jde dál. To je součást kosmického koloběhu.

Když někdo umře, neznamená to, že se neuzdravil. Jeho uzdravením mohl být klid, s jakým jste mu dovolili odejít, pohoda, kterou mu přinesla vaše návštěva – a příležitost ještě jednou vám říci: „Miluji tě.“

Proto nic neinterpretujte, nic neanalyzujte. Prostě buďte.
A věřte, že máte dar léčit – ať už přichází v jakékoli formě.

ZÁVĚREČNÉ ÚVAHY

Zázrak toho všeho

Vtéto knize jsme probrali léčení jako objev, léčení jako teorii a léčení jako praxi. Na závěr chci zdůraznit ještě jeden aspekt: léčení je *zázrak*. Slovem „zázrak“ myslím zázračnou událost, která je nadpřirozeným aktem Boha. Ve vesmíru kvarků, černých děr a jedenácti dimenzí má slovo *nadpřirozený* jiný význam, než mívalo v minulosti. Totéž lze říci o Bohu.

Přesto však nikdy neslábne náš pocit úžasu a posvátné úcty, který cítíme, když se stane něco „nemožného“. Uvědomte si, že když se spojíte s léčivými energiemi, nejenže pomáháte jednomu člověku při léčení – ale zároveň urychlujete transformaci neslýchaného rozsahu.

Lidé se mě často ptají, zda se léčitelem může stát *každý*. „Ano. Každý může dosáhnout této úrovně, ale naše oči jsou slepé. Jen málo lidí se odváží otevřít oči... a ti, kteří to udělají, jsou často oslepeni tím, co vidí.“

To měl na mysli Deepak Chopra, když mi radil, abych „zůstal dítětem“. Děti všechno udivuje, neboť se na všechno dívají jako na nové dobrodružství. Protože nejsou omezeny našimi kategoriemi, *neoslepí je nic z toho, co vidí*. Protože neznají strach,

neřídí se morálními soudy a obligátními rituály. Všechno chápou jako součást zázračného vesmíru, v němž žijí.

Já sám cítím stejné vzrušení každý den. Kdykoli dělám tuto práci, prožívám ji s pocitem novosti, jako bych to dělal poprvé. Neboť s každým pacientem to *je* poprvé. Víím, že i vy se tak budete cítit. Přinášíte světlo a informace, které se stávají vámi dvěma (vlastně třemi, včetně Boha).

Když mi byl poprvé dán tento dar, byl jsem lékařem se zavedenou praxí. Proto jsem se domníval, že se tento dar týká léčení. Věděl jsem, že se děje něco *velkého*, a nazýval jsem to *léčením*, protože jsem si myslel, že se to týká léčení – a protože jsem to *chtěl*.

Dnes vidím, že jsem si už od počátku přál, aby se tento dar týkal léčení. Chtěl jsem tomu *porozumět*, chtěl jsem to *klasifikovat* – a později to *řídít* a „zlepšit“. Léčení bylo kontextem, v němž jsem praktikoval a v němž se skrývala omezení, jimž jsem podřizoval reintegraci. Nedělal jsem to úmyslně; dělal jsem to proto, že jsem si neuvědomoval, že jde o něco mnohem většího.

Dnes si uvědomuji, že to je úplně jiný druh léčení než to, které jsme se naučili chápat a přijímat. Toto léčení se týká evolučního procesu, jenž vzniká skrze *spolutvoření* na nejvyšší úrovni interakce s vesmírem. Jsem přesvědčen, že jde o restrukturalizaci DNA, ačkoli jsem to zpočátku nebyl ochoten říci. Když vstoupíme do *transsenzorické* sféry (to jest za hranice našich pěti smyslů), vstupujeme do sféry koexistence s dosud neznámou energií.

Můj úmysl něco z toho pozměnil, aby to odpovídalo mým dřívějším názorům a chápání. Ačkoli učím, že máme ustoupit z cesty, abychom nepřekáželi léčivé energii, a že nemáme určovat formu léčení, uvědomuji si, že jsem stál *v* cestě od okamžiku, kdy jsem řekl, že se toto léčení omezuje na pouhý vztah mezi léčitelem, pacientem a zázrakem.

Problémem nebyl můj úmysl, ale jeho *specifičnost*. Díky specifičnosti svých úmyslů a přání jsem pozoroval svůj upřímný stav otevřenosti skrze svá *očekávání*.

Ve své knize *The Seven Spiritual Laws of Success* (Sedm duchovních zákonů úspěchu) Deepak Chopra říká, „že se nesmí-

me zajímat o výsledky. Jinými slovy, nesmíme lpět na specifickém výsledku a musíme žít v moudrosti nejistoty.“ Do určité míry to dnes mnozí lidé dělají. Já jsem to dělal do té míry, že jsem přestal lpět na výsledku *léčení*. Ale nevzdal jsem se názoru, že výsledek *je* léčení, čímž jsem omezoval svou vlastní zkušenost.

Vy i já dnes můžeme postoupit vpřed. Abychom to mohli udělat, musíme si uvědomovat své úmysly, které jsou tak hluboce zakořeněné, že se pohybují těsně pod naším vědomým radarem. Jakmile „zapípají“ na obrazovce radaru, okamžitě je musíme prozkoumat. Naše skryté úmysly ovlivňují směr, kterým jdeme, a to mnohdy silněji než naše vědomé úmysly, neboť si je dostatečně neuvědomujeme, abychom je přivedli na světlo zkoumání. Když nevíme, že máme strach, nemůžeme se mu postavit.

Díky informacím, jež vám dala tato kniha, procházíte svým vlastním evolučním přechodem. Jste schopni naslouchat a slyšet jiným smyslem; jste schopni vidět novým zrakem. Naučili jste se cítit to, co druzí ještě necítí. Když jste se naučili prožívat toto nové vědomí, začali jste žít jako transsenzorické bytosti.

Když dnes vaši pacienti vnímají něco, *co nikdo jiný nevnímá*, vy víte, *že je vedete na novou transsenzorickou úroveň existence*. A pokaždé je to stejně vzrušující, jako když jste to poprvé objevili sami.

Takže přinášíte světlo a informace na tuto planetu – a tam, kde je světlo, nemůže být tma. Skrže toto světlo a informace přicházejí transformace a uzdravení.

Léčení není technika ani recept. Léčení je stav *bytí*.

Proto se svým strachem vstupte do světla a informací. Láska se *stává* světlem. *Světlo se stává láskou* – a láska je léčitelem. Jste zároveň pozorovatelem i pozorovaným, milujícím i milovaným, léčitelem i léčeným.

Ztotožněte se s pacientem a začněte léčit *sami sebe*. Tím, že léčíte sebe, léčíte druhé. A tím, že léčíte druhé, léčíte sebe.

Spojte se s léčivou energií. Uzdravte druhé; uzdravte sebe. Některé věci nelze vysvětlit; *zázraky* mluví samy za sebe.

O AUTOROVI

DOKTOR ERIC PEARL opustil svou lukrativní chiropraktickou praxi, když se stal svědkem zázračných uzdravení svých pacientů. Od té doby pořádá přednášky a semináře, ve kterých rozšiřuje informace o reintegračním léčení. Eric Pearl vystupoval v mnoha televizních pořadech na celém světě. Přednášel také v Madison Square Garden a o jeho seminářích se psalo v různých publikacích včetně *The New York Times*.

Pro vaši ochranu

V této knize jsou uvedeny informace, které vám mohou pomoci v počátcích facilitace reintegračního léčení na osobní rovině. Avšak samotné přečtení knihy z vás neudělá reintegrační praktiku, nezískáváte tím oprávnění vyučovat Reconnective Healing® (Reintegrační léčení) ani Reconnection® (Reintegraci) ani představovat se druhým jako reintegrační praktici nebo učitelé reintegračního léčení. K tomu, abyste se stali reintegračními praktiky nebo reintegračními léčiteli, je nutno úspěšně absolvovat semináře vedené Erikem Pearlem. V současné době je Eric Pearl jediným autorizovaným a kvalifikovaným učitelem reintegračního léčení a reconnection. Informace o výcviku učitelů lze získat na Erikově webové stránce a jsou uvedeny rovněž v této knize. Než se přihlásíte do nějakého semináře o reintegračním léčení, který vyučuje někdo jiný než dr. Eric Pearl, napište nám na adresu info@DrEricPearl.com nebo zavolejte na telefonní číslo: 001-323-960-0012 nebo 001-888-ERIC PEARL (001-888-374-2732). Dáme vám vědět, zda se jedná o seminář schválený doktorem Pearlem a vedený kvalifikovaným instruktorem.

O požadavcích na to, jak se stát praktiky reintegračního léčení nebo reintegračními praktiky, se dozvíte, když nám napíšete na adresu info@TheReconnection.com nebo zatelefonujete na číslo 001-323-960-0012 nebo 001-888-ERIC PEARL (001-888-374-2732). Těšíme se na vaše připomínky a otázky.